Orijinal adı: LES OTAGES DE TOKYO

Gerard de VILLIERS TOKYO REHİNLERİ

Copyright: Libraire Plon/Tay Kitapçılık ve
Ticaret Limited Şirketi. 1985. Dr. Şevki Bey Sokak.
10/3 Türbe-İstanbul. Telefon: 528 43 84 **TAY YAYINLARI**
I. BOLUM
Türkçesi:
Şevket SARAÇ
Dizgi: Pano Grafik/Film: Ruşen Grafik
Baskı: Gündoğdu Matbaacılık/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

Dondurucu karayelin altında titreyen polis, Amerikan Elçiliği'ne giren genç Japon kızına hayretle baktı. Kız bu soğuk havada beyaz tişört ve pantolon ceketten oluşan keten bir takım giymişti ve kötü hava şartlarından hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Kuşkulanan polis kızı süzdü. Ortadan ayrık siyah saçları omuzlarını geçiyordu. Burnu biraz basık, oval yüzünün alt kısmı genişçeydi. Bacakları bir Japon için fazlaca uzun ve düzgündü. Bu da pek sık rastlanan bir özellik sayılmazdı. Japonlar çocuklarını sırtlarında taşıdıkları için bebeklerin bacakları annelerinin kamburunun şeklini alıyor, bunun sonucu olarak da Japonların % 95'inin bacakları çarpık oluyordu....

Kız, polisin önünden geçerek hole girdi. Çok güzeldi. Kara gözleri fıldır fıldır di. Vize servisindeki banklardan birine oturdu ve bez

çantasını yere bıraktı. Bu çantalar öğrenciler arasında çok tutuluyordu. Polis görevine döndü ve kapıyı gözetlemeye başladı. ABD Elçiliği iki beton nöbetçi kulübesiyle korunuyordu. Arada sırada solcu göstericiler elçiliğin önüne gelerek Amerika aleyhinde sloganlar atıp Okura Oteli'yle büyük şantiye arasındaki yoldan geçerek dağılırlardı.
ABD Elçiliği iki katlı bir binaydı ve on iki katlı Okura Oteli'nin altında âdeta eziliyordu. Bu bina Amerikalıların 1945'te bu ülkeye

geldiklerinde yapılmıştı. Her nedense daha sonra bir yenisini yapmaya kimse cesaret edemedi. Amerikan İstihbarat Örgütü ise Tokyo'nun değişik mahallelerinde ve hatta banliyölerinde faaliyetteydi ve dağınık bir görünüm taşıyordu.
Polis esnedi, bu sıralar gösteri filan olmazdı. Kasım ayında Tokyo buz gibiydi.
*
**
Yarım saattir bir bankta gazete okuyan iki genç hızla kızın yanına geçip oturdular. Çevrelerine bakarak birkaç kelime ettiler. Cuma günleri, üstelik saat dörde çeyrek kala, elçilik pek kalabalık olmuyordu.
Başında iki DPE*'nin oturduğu holün ortasındaki merdiven üst kata çıkıyordu. Nöbetçilerin önlerindeki masalarda telefon vardı. Birinci kat halka kapalıydı, çünkü burada elçinin ve üst düzey yetkililerinin çalışma odaları vardı. Bu merdiveni ancak randevusu olan ve telefonla yukarı bırakılması bildirilen ziyaretçiler kullanabilirdi. Vize servi-sindeki memurlar evraklarını topluyorlardi. Genç kız çantasını alarak kalktı ve merdivenin başındaki DPE'ye sırıtarak yaklaştı.
—Yukarı çıkamazsınız, dedi kibarca Amerikalı.
Kız sanki anlamamış gibi davranarak merdivene daldı. DPE oturduğu yerden kalkarak

peşine takıldı ve bu kez Japonca olarak:
(*) Deniz Piyade Eri
6
—Lütfen, orası yasak! dedi.
Kız duracağına daha da hızlandı, peşini bırakmayan Amerikalı kızın bacaklarına sarılarak onu düşürdü. Ama kız bir kedi çevikliğiyle döndü, elini heybesine soktu ve çıkarttığı 38'lik Beretta'sını ateşledi. Mermi kafasındaki kaskı fırlattı, adam da sırtüstü yuvarlandı. Ayağa kalkmaya çabaladı, ama sendeledi ve yere yığıldı.
Patlamayla birlikte ikinci DPE yerinden fırladı, tam merdivende beylik Colt'unu çekmeye hazırlanıyordu ki, arkasında sesler işitti. Dönünce kızın iki arkadaşının Uzi ile kendisini hedef aldıklarını gördü. Açılan yaylım ateşin etkisiyle camlar titredi. Mermiler göğüs kafesine isabet etti ve merdivene sırtüstü yığıldı. Her yer kan içindeydi, üstünden atlayıp geçen delikanlılar kıza yetişmişlerdi bile.
İş takipçileri ve görevliler yere yatmışlardı. Üç Japon birinci katın sahanlığına geldiler. Şaşıran Japon polis hareket etmemişti bile. Çünkü her şey genç kız merdivenin başına geldikten sonraki bir dakika içinde olup bitmişti.
Silah seslerini duyan ABD Elçisi irkildi. Elçi Roy Henderson bu sırada maaş çeklerini imzalamakla meşguldü. Odasının kapısına koştu ve kilitlemek üzereyken kapı sert bir şekilde açıldı ve tam karşısında- gözleri dışarı uğramış, otomatik tabancalı bir Japon kız buldu. Kız bir hamlede onun üstüne atıldı.
—Yere yatın! Yere yatın!
Elçinin emre uymadığını görünce hayaları-
7
bir diz attı, sonra şakağına kabzayla vurarak yıktı. Elçi yarı baygın halde boynunda namlunun soğuk temasını hissetti. Bu sırada koridordan silah sesleri ve çığlıklar duyuldu. İçeri bir grup adam girdi. Bunların içinde

pantolonunun düğmelerini ilikleyen birinci sekreter, ikinci sekreter, yabancı bir adam, ticaret ateşesi, askeri ateşe, CIA sorumlusu Albert Borzoy ve Borzoy'un beş aylık hamile sekreteri Mişiko da vardı. Ellerinde Uzi olan iki Japon delikanlıdan sivilceli olanı merdivene doğru yaylım ateş açtı. Kız elçinin ayağa kalkmasına izin verince Amerikalı:

—Kimsiniz? Ne istiyorsunuz? diye sordu.

Kız İngilizce cevap verdi.

—Sekigun savaşçılarıyız! Ne diyorsak onu yapın!

Sekigun, çok sayıda eylem gerçekleştiren aşırı solcu teröristlerin oluşturduğu bir "Kızıl Ordu" idi.

Bıyıklı genç elçinin masasındaki tüm eşyayı yere attıktan sonra heybesini boşalttı. Yeşil yuvarlak el bombalan, plastik tahrip kalıpları, patlayıcılar, Uzi şarjörleri ve çok sayıda komando bıçağı vardı... Patlak gözlü kız sekretere yaklaştı ve Japonca sorular yağdırmaya başladı. Sekreter mırıldandı ve ağlamaya başladığı anda teröristin tokatı yanağında patladı.

Kız öylesine soğuk ifadeliydi ki, elçinin tüyleri diken diken oldu. Kadınlara duvarın karşısında düzgün bir sıra oluşturarak elleri başlarının üstünde oturmaları emredildi. Suç ortakları kapıyı hedef almış dururlarken, genç

kız elinde tabancası heyecanla odayı arşınlıyordu. Sonunda pencereyi açtı ve perdeyi kapadı içeri buz gibi hava doldu. Polis araçlarının sireni yaklaşıyordu. Hâlâ hayaları zonklayan elçi gözlerini yumdu ve geçirecekleri saatleri düşündü. Duruma bakılırsa pek tatlı anlar yaşamayacak gibiydiler.

*

**

Bir düzine kadar polis Okura'nın holüne girdi ve müşterileri iterek asansöre daldı. Datsun marka zırhlı emniyet araçları peşpeşe

geliyordu. Polisler en lüks odaların bulunduğu on ikinci katta asansörden inerek dama çıktılar. Buradan elçiliğin antenlerle dolu çatısı rahatça görülüyordu. Ancak elçinin odasındaki perdeler kapalıydı. Vurucu tim soğuğa aldırış etmeden yere yüzükoyun uzandı ve beyaz binaya nişan aldı. Büyük Okura Oteli, sivil ve üniformalı polislerle kaynıyordu. Bu Tokyo'daki ilk rehin alma eylemiydi ve nasıl tepki göstermeleri gerektiğini bilmiyorlardı. Aşağıda, çelik yelekli polisler ve zırhlı araçlar iki katlı elçiliği kuşatıyorlardı. Yol trafiğe kapatılmıştı. Siren çala çala gelen ambulanstan inen sağlık görevlileri elçiliğin holüne girdiler.

Yirmi kadar polis merdiveni tutmuş birinci katı gözetliyorlar, olayın sarsıntısını henüz atlatamamış olan personelle iş takibine gelenleri sorguluyorlardı. Ancak ifadeler çok değişikti... Her şey öylesine çabuk olup bitmişti ki, teröristlerin kaç kişi olduğu bile anlaşılamamıştı. DPE'lerin cesetleri sedyelere konarak taşındı. Birinci kattan en ufak bir ses bile gelmiyordu.

Siyah büyük bir Datsun elçiliğin önünde durdu ve içinden Tokyo emniyet müdürü indi. Adamın önüne hemen saldırganları gören Japon polisi getirdiler. Memur çabucak iki muhafızın nasıl öldürüldüğünü anlattı ve kızın eşkâlini verdi. Suç ortakları hakkında ise, kesin bir bilgi veremedi... Müdürün yanındaki sivil polislerden biri düşünceli düşünceli başını salladı. Bu, Kızıl Ordu'ya savaş açan Kohan'ın şefiydi.

—Bu Hiroko Okada olmalı, dedi.

—O da kim? dedi müdür.

—Katil. Yirmi kişilik eylemci bir gruptan oluşan Kızıl Ordu fraksiyonunu iki yıldır idare ediyor. Onu bir türlü yakalayamadık. Gözleri sayesinde tanıyoruz. Bir tür tiroid bezi hastalığına yakalanmış, o yüzden gözleri dışarı uğramış. Birçok saldırıyla suçlanıyor. Bunlar arasında Mitshubishi'nin bombalanması da

var...
On yedi ölü, seksen yaralı... Uzun süredir Tokyo'da bombalar patlıyordu. Müdür ve yanındaki üst düzey emniyet mensupları anlatılanları şaşkınlıkla dinliyorlar ve hepsi de kendilerini güçsüz hissediyorlardı.
—Peki, istediği neymiş? dedi müdür.
Bu soruyu Kohan şefi Tom Otaku yamtladr.
—Bilmiyorum efendim, görüşmelere başla mak için gelmenizi bekliyorduk.
*
* *
Langley'de CIA'nın şifreli teleksleri bir

saattir sürekli işliyordu. Tokyo'dan sürekli gelen mesajlar öncekilerden pek fazla bir bilgi içermiyordu. Konferans salonunda Harekât Dairesi başkanı Frank Thorpe, Uzakdoğu Masası başkanı ve CIA genel başkanı toplanmışlar, uykularını açmak için sürekli kahve içiyorlardı. Tokyo ile Washington arasında on dört saatlik bir fark vardı ve bu yüzden sabahın dördünde yataklarından fırlamışlardı. Sürekli Beyaz Saray ile ilişki içindeydiler. Frank Thorpe kısaca durumu açıkladı:
—Roy Henderson Tokyo'daki bürosundan Beyaz Saray'ı aramış. Onun ve diğer altı rehinin serbest bırakılması için beş yüz bin dolar ve Los Angeles'ta FBI tarafından tutuklanan Şunuşi Furuki adında bir Japon'un serbest bırakılmasını istiyorlarmış.
—Derhal FBI'ın Dahili Asayiş bölümünü arayın!
—Japon polisi ne diyor? diye sordu Uzakdoğu Masası sorumlusu.
—Hiç, henüz bekleme devresindeler. Bizim olurumuzu almadan harekete geçmeyecekler. Baskın yapılırsa katliama neden olunabilir. Her zaman karşılarına çıkan ikilem yine onları bulmuştu: Ya onur ya da asayiş.
—FBI cevap vermiyor, dedi CIA genel

başkanı_____.
Frank Thorpe Yale Üniversitesi mezunlarına has bir küfür savurdu.
— Gerekirse Hoover'ı mezarından çıkartın, ama bana Furuki'yi bulun. Derhal Tokyo'ya giden ilk uçağa bindirilmesi gerekiyor.
II
—Kimle göndereceğiz? diye sorma cesare tini gösterdi Uzakdoğu Masası sorumlusu. Takas zor ve tehlikeli bir iştir.
Frank Thorpe iç geçirdi.
—Yerinde bir soru! Ancak bir fikrim var.
Telefon çaldı, masada oturanlardan biri açtı, dinledi ve kapattı. Adamın beti benzi atmıştı, derhal açıklamaya koyuldu.
—Teröristler Beyaz Saray'ı arayarak pazar akşamına kadar Furuki Tokyo'da olmadığı takdirde rehineleri öldürmeye başlayacaklarını bildirmişler, dedi.
*
**
Projektörler elçilik binasını aydınlatıyordu, ama elçinin odasındaki perdeler kapalı olduğundan içeri ışık az giriyordu. Hâlâ açık olan pencere yüzünden odanın ısısı sıfır dereceyi aşmıyordu... Kadın eylemci haricinde herkes soğuktan şikayetçiydi.
Tüm rehinler, elçi de aralarında olmak üzere, yerde elleri başlarının üzerinde, duvara karşı tek sıra halinde oturuyorlardı.
Başlarında Uzi'li ve üstünde çok sayıda bomba olan bir Japon tedhişçi vardı. Diğeriyse elçinin masasında oturmuş, kapıya bakıyordu. En ufak bir korkuları yoktu, çünkü rehinler yüzünden polislerin saldırmayacaklarına emindiler.
—Üşüdüm, dedi sekreter Mişiko.
Kadının soğuktan çenesi atıyordu.
Hiroko onun üstüne yürüdü ve kafasına vurdu. Japon görevlinin suratında yumruk izleri vardı. Hiroko dört saat önce sekreterin çantasında bir Amerikan diplomatı olan

kocasının resmini bulmuş ve o zamandan beri de her fırsatta kadım dövmüştü. Yine kadına sille tokat girişti.
— Emperyalist köpek! Sesini çıkartmanı yasaklıyorum! dedi.
Mişiko sırtüstü yuvarlanmıştı.
Ayağını acımasızca hamile kadının karnına bastırdı. Sekreter acı bir çığlık attı ve:
— Yalvarırım size... diye inledi.
Bunun üzerine Hiroko ayağını çekti ve kadının bacakları arasına sert bir tekme patlattı. Kadının elbisesi yırtıldı ve inledi. Şaşıran Roy Henderson Japonca bağırmaya başladı:
—Kızı bırakın ve pencereyi kapatın!
Hiroko'nun gözleri iyice dışarı uğramıştı.
—Susun, yoksa sizi vururum... hepinizi...
Yerde yatan sekreterin yüzüne, karnına ve göğsüne vahşice tekme atmaya başladı. Mişiko haykırıyor, yardım istiyor ve çocuğunun bağışlanmasını diliyordu. Hiroko dişlerini sıkmış tekmelemeye devam ediyordu. Ayakkabısının ucu sekreterin etine değdikçe tuhaf bir ses çıkıyordu.
Aniden kurbanı bağırmaz oldu. Karın zarı yırtılmış olmalı ki, bacaklarının arasından kan akıyordu. Soğuğa rağmen ter içinde kalan Hiroko vurmaktan vazgeçti.
—Arkanızı dönün, dedi rehinlere.
Söyleneni yaptılar, manzara korkunçtu. Terörist kadın İngilizce olarak bağırmaya başladı.
—Bu bir uyarıydı! Kim karşı koyarsa koysun, aynı muameleyi görecek... Şimdi bu

tarafa dönün.
Beş adam söyleneni yaptı. Mişiko daha zayıf nefes alıyordu. Onunla artık ilgilenmeyen Hiroko koltuğa oturmuş Beretta'sı ile oynuyordu. Heyecan ve hastalığı yüzünden nefes nefese kalmıştı.
Açık cama rağmen odayı pis bir koku sardı. Dışardaki polislerin gürültüsü duyuluyordu. Hiroko kendi gücüne ve suç ortağı olan Ko ile

Jinzo'ya sonsuz bir güven duyuyordu. Biraz sakinleşmiş olan sekreterin vücuduna baktı. Kendine saygı duyulmasını sağlamanın ve sözünü dinletebilmenin en iyi yolu buydu... Birdenbire karnı acıktı.

— Kapıyı aç ve onlara yiyecek içecek istediğimizi söyle, diye emretti Ko'ya.

Delikanlı emri uygulamadan önce kısa süre tereddüt etti. Bu tehlikeli bir şeydi, ama rehinler vardı... Koridor boştu. Derken merdivenin başında siyah bir kask görüldü. Adamın elinde ayna vardı. Ko, Uzi'siyle o yöne yaylım ateş açtı. Ayna paramparça oldu, kask da gözden kayboldu. Yalnız o taraftan bir tek el bile ateş edilmedi... Japon olanca gücüyle Hiroko'nun isteğini tekrarladı.

Merdivenden birisi cevap verdi.

—Ben Tokyo polis müdürüyüm...

Hiroko öfkeyle adamın lafını ağzına tıkadı.

—Sus, iğrenç emperyalist! İsteklerimiz yerine getirilmezse tüm rehinleri öldüreceğiz.

Konuşmasını bitirince odanın kapısını çarptı.

**

**

Subaylar holde dikkatlice saklandılar. ABD konsolosu ve birçok CIA görevlisi de bunların arasındaydı. Tüm bölge, polisler, vurucu tim ve televizyoncular tarafından işgal edilmişti. Hatta, binaya beş yüz metre uzaklıktaki Şuto Otoyolu'nun bile teröristlerin atış menzili içinde olduğu için trafiğe kapatılması düşünülmüştü. İkinci kata tırmanan uzmanlar teröristlerin konuşmalarını dinleyebilmek için çok hassas mikrofonlar yerleştiriyorlardı.

Hava kararmıştı, ama ışıldaklar sayesinde dışarsı gün gibi aydınlıktı. Televizyon kameraları binaya çevrilmiş en ufak hareketi çekmek için hazır bekliyorlardı.

Beti benzi atan polis müdürü diğer subayların yanına geldi. Herkes kızın nasıl bağırdığını ve ateş açıldığını işitmişti. Birbirlerine sıkıntıyla baktılar.

—Tanrım, yapabileceğimiz hiçbir şey yok,

dedi konsolos.
—Rehinlerin hayatını tehlikeye atmadan baskın yapabileceğimizi sanmıyorum, dedi Tom Otaku.
Amerikalı da bunu biliyordu. Saat 9'u 10 geçiyordu ve bu bekleyiş daha epeyce sürebilirdi.
—Hükümetimle sürekli temas halindeyim, teröristlerin istekleri imkânsız bile olsa bunları gerçekleştirmeye uğraşacağız, dedi.
Sinirden kuduracaktı, sustu. Teröristlerin ellerini kollarını sallayarak elçilikten çıkıp gideceklerini biliyordu, çünkü oyunun kuralı böyleydi. Kapının önündeki polisler arasında kıpırdanma oldu. Hiroko ve iki adamının

istediği sandviçlerle içecekler getirilmişti. Polislerden biri merdiveni çıktı ve aşağıya inmeden önce tepsiyi kapıya doğru itti.
Basın sözcüsü belki yirminci kez rehinlerden kaçının Japon olduğunu bilmediğini
tekrarlıyordu.
*
**
—FBI Dahili Güvenlik Dairesi, Furuki'nin serbest bırakılmasının rezalet olacağını belir tiyor, dedi genel başkan. Üç gün önce Los Angeles'ta yakalandığında üstünde havaya uçurulacak endüstri kuruluşlarını belirten bir liste, beş sahte pasaport, bir şifre ve yirmi beş dinamit lokumu çıkmış.
Yorgunluktan bitap düşen Frank Thorpe başını salladı.
—Dahili Güvenlik Dairesi umurumda bile değil, dedi. O Japonun bu akşamdan önce Tokyo'ya giden bir uçağa bindirilmesini istiyorum. Bu Başkan'm emri.
—Onu kim götürecek?
—Bunu bir saate kadar bildireceğim, dedi Thorpe.
CIA'nın önemli bir koltuğunda oturan Thorpe, bir türlü Tokyo Elçiliği'nde rehin

tutulan kişileri düşünmeden edemiyordu. Böyle delilerin ne yapacağı belli olmazdı... Bölge sorumlusu Albert Borzoy'u on yıldır tanıyordu.
—Durum ailelere resmen bildirildi mi?
—Evet, dedi Uzakdoğu Masası başkan yardımcısı.
—Pekâlâ, onları da Tokyo uçağına

bindirin.
*** * ***
Mişiko sürekli hırıltılar çıkartıyor ve vücudu sık sık kasılıyordu.
Sandviçle çay önce elçiye tattırılmış, teröristler henüz bunlara el sürmemişlerdi. Rehinlerin acıkacak halleri yoktu, tüm benliklerini sekreterin iniltileri sarmıştı. Kulaklarını tıkamak ya da bir şeyler yapmaya cesaret etmek istiyorlardı. Gerilime ilave olan soğuk, ortamı iyice berbat ediyordu!
Sinirlerine hakim olamayan elçi Hiroko'ya bağırmaya başladı.
—Bu utanılacak bir $ey. Kadın ölmek üzere, onu derhal polise teslim edin. Sizi korumaya yetecek kadar kalabalığız.
Hiroko akrep sokmuş gibi yerinden fırladı.
—Susun. Sizden emir alacak değilim.
—Şu kadın için bir şeyler yapın, diye üsteledi Amerikalı.
—Hakkınız var, bu köpek can çekişiyor. Ondan kurtulmalıyız.
Amerikalı sesini çıkartmadı. Kendilerinin birkaç metre uzağında binayı sarmış eli kolu bağlı yüzlerce polisi düşündü.
Teröristler onları öldürmek için bir an bile tereddüt etmezlerdi. Kendi kendine Amerikan hükümetinin teröristlerin tüm isteklerini kabul ettiğini ve her şeyin birkaç saate kadar biteceğini tekrarlıyordu. Bu sırada Hiroko' nun suç Ortaklarından birine Japonca emir verdiğini duydu, başım o yöne çevirdi. Delikanlı Mişiko'yu açık pencereye doğru

sürüklüyordu... Demek Hiroko kadından bu yolla kurtulmak istiyordu. Döndü ve:
—Yapmayın! diye bağırdı. Hiroko Beretta'sını ona doğrultarak:
—Susun, dedi.
—Dikkat!
Polisin bu çığlığı üstüne sokakta hareket başladı. Bir düzine kadar polis binaya yaklaştı, kameralar çekime başladı. Bunlara sebep, elçinin odasındaki perdenin açılmasıydı. Ancak teröristler ışıkları söndürdükleri için hiçbir şey görülmüyordu. Meraklılar Okura Oteli'nin pencerelerine çıkmıştı. Bu sırada açık pencereden bir kız bir şeyler söyledi.
—Ne dedi? diye sordu CIA görevlilerinden biri.
—Tek bir el bile ateş edilse rehinlerden birini öldüreceklerini söylüyor, diye tercüme ettiTomOtaku.
Kohan şefi elleri ceplerinde binaya bakarken, düzinelerce polis parmakları tetikte hazır bekliyorlardı. Pencereden paket gibi bir şey bırakıldı, boşlukta bir süre asılı kalan karaltı projektörler eşliğinde düşmeye başladı. Perdeler kapanmıştı, projektörler otoparkın ortasında hareketsiz yatan kadına çevrildi. Bomba imha ekibi önce kadını madeni kontrol çubuklarıyla dürttüler ve bombalı olmadığını anlayınca ilkyardım ekibini çağırdılar. Sokakta dayanılmaz bir uğultu vardı, gazeteciler düşen kişiyi görebilmek için çırpmıyorlardı.
Doktor kadının üstüne eğildi ve korsesine

iğnelenmiş kâğıdı polis müdürüne juzattı. Adam Japonca yazılı kâğıdı cep fenerinin ışığında okuyarak tercüme etti:
"Yarın akşam 20.30'a kadar bekleyeceğiz ve dostumuz Furuki gelmemişse, saat başı bir rehin öldüreceğiz."
—Kadın hâlâ nefes alıyor, dedi doktor.
Yaralıyı büyük bir ihtimamla sedyeye yerleştirdiler ve oksijen maskesi taktılar.

Sedyenin konduğu ambulans olay yerinden ayrıldı.
Tom Otaku CIA mensuplarından birinin yanına yaklaştı.
—Ellerinde radyo var, dedi.
Radyoda Furuki'yi Japonya'ya getirecek uçağın kalkış ve iniş saatleri yayınlanmıştı.
Diğer bir Japon yetkili ABD konsolosuna yaklaşarak konuşmaya başladı.
—Ekselans, sis yüzünden Haneda Havaa lanı trafiğe kapalı...
Amerikalının beyninden aşağı kaynar sular indi. Aynı kötü hava şartlan ertesi gün de sürecek olursa bir dram yaşanacak demekti.
—Yapılabilecek hiçbir şey yok mu?
— Baskın yapabiliriz, dedi polis müdürü. Ama bu durumda bir veya birçok rehini öldürecek kadar süre bulurlar. Ayrıca, adamlarım bu tür bir girişimde hiç bulunmadılar. Bana bir de yazılı emir vermeniz gerekir.
— Yaz gaz bombası?
— Onu da far keder ler. Aynı tehlike yine söz konusu olur. Hiroko çok uyanıktır ve her şeyi,yapmayı göze almış birisidir.
Resimleri iki yıldır tüm polis karakollarm-

da asılıydı, ama bir türlü yakalanamıyordu.
Projektörler yine binaya çevrilmişti. Bu arada kimse, Mişiko'nun hastaneye götürülürken öldüğünü bilmiyordu.
— Dua edelim de sis yarına kadar açılsın. Yoksa baskın yapmak zorunda kalacağız, dedi konsolos.
Baskının katliamla aynı anlama geldiğini bilen polis müdürü Amerikalının arzusuna gönülden katılıyordu. Münih'te olanlar hâlâ aklından çıkmamıştı...

II. BOLUM

Malko yanındaki koltukta uyuklayan ufak tefek Japona baktı. Yirmi üç yaşında, kırık dişli, kısa saçlı bu adam teröristten çok efendi bir talebeye benziyordu. Ama FBI'daki sorgusunda

Long Beach'teki petro-kimya kompleksini
havaya uçurmaya hazırlandığını
itiraf etmişti...
Los Angeles'tan ayrılmadan önce ona verilen
uyuşturucu oldukça etkiliydi. Hawai'ye
indiklerinde bile uyanmamıştı. Adamı "Cal
State" cezaevinden havaalanına askeri konvoy
getirmişti. Malko Pasifik'e baktı. Görevi
rehinlerin takasıyla bitmeyecekti. Malko ile
tutuklunun birkaç sıra arkasında tepeden tırnağa
silahlı Chris Jones ile Milton Brabeck vardı.
Onların arkasında oturan dört ajan ise arka
tarafı kontrol ediyorlardı. Duruma bakılırsa
turistik sınıftaki yolculardan hiçbiri Japon'u
tanımamıştı.
Malko uyumamak için kendini zor tutuyordu.
Önlem olarak bu görev boyunca silah taşımaması
emredilmişti. Ama karşısındaki kişilerin çok
tehlikeli olduklarım biliyordu.
Frank Thorpe'a tatilini Beverly Hills
Oteli'nde geçirdiğini söylediğine pişman
olmuştu... Bir hafta önce CIA lideri onu
Langley'deki özel ziyafete çağırmıştı. Bu
ziyafetten sonra Tokyo görevini kabul etmemezlik
söz konusu olamazdı. Üstelik California'daki
tatilinde, Liezen Şatosu'nun eski-

yen kaloriferini modern bir havalandırma
sistemiyle değiştirmeye karar vermişti...
Sarı gözlerinin cazibesine kapılıp yarattığı
tehlikeyi unutan dolgun bacaklı "lüks mevki"
hostesi yanına geldi.
—Bir şey ister misiniz?
Gözlerinden bu yolcuyu memnun etmek
için elinden geleni esirgemeyeceği
anlaşılıyordu.
—Evet, yanımdaki koltukta sizin olmanızı.
Güldü ye koltuktaki Japona nefretle
baktı... Uçuş ekibi her şeyi biliyordu.
—Üst kattaki bara çıkın, değişiklik olur.
—İyi fikir, dedi SAS.
Furuki'ye göz kulak olacak altı kişi vardı.

Kalktı, bara çıkmak için hostesi izledi. Kadının yuvarlak kalçalarına ve çekici vücuduna hayran kalmıştı.
Malko barın yanında ayakta dururken hostes tezgâha geçti ve bir kokteyl hazırladı. Kadehi vermek için Malko'ya o kadar yaklaşmıştı ki, parfümü Avusturyalının başını döndürdü.
—İyi şanslar! Tokyo'da her şeyin yolunda gitmesini dilerim, dedi kadın.
—Ben de.
—Tokyo'da hangi otelde kalacaksınız?
—İmperial'de.
—Tokyo'da dört boş günüm var. Üstelik, bu şehirde hep canım sıkılır.
—Beni arayın. Adım Malko. Prens Malko Linge.
İçki hem sert, hem de buz gibiydi.
—Adım Nancy, Nancy Younglove, dedi

hostes.
Kadın izin isteyerek gitti. Biraz sonra Nancy Younglove'ın kadife sesi duyuldu
—Tokyo üstünde inişe geçmiş bulunuyo ruz, lütfen kemerlerinizi bağlayın ve sigara içmeyin...
Gözleri yorgunluktan kan çanağına dönen Chris Jones yasağa aldırış etmeden Malko'nun yanma gitmek için ayağa kalktı.
—İyi misiniz? dedi goril.
—Evet.
SAS eğildi ve hâlâ uyuyan Japonun kemerini bağladı.
Uçak sarsılmaya başladı. Yanındaki Japon sıçrayarak uyandı, şaşırmıştı.
—Where are we?
Bu kez şaşırma sırası Malko'daydı, çünkü FBI adamın İngilizce bilmediğini söylemişti.
— Tokyo'ya iniyoruz, dedi.
Furuki'nin gözünden korktuğu anlaşılıyor du, adam mükemmel İngilizce biliyordu.
—Beni Hiroko'ya mı teslim edeceksiniz?
—Serbest bırakılmanız için bizi zorluyor.

—Onun eline düşmek istemiyorum.
Malko kulaklarına inanamıyordu. Bu olay Furuki'yi en az beş yıllık hapisten kurtarmıştı.
—Sizi Los Angeles'a yollayan Hiroko idi, dedi SAS.
—İstemiyorum, siz onu tanımazsınız, beni öldürür.
Korkudan sık sık gözlerini kırpıştırıyordu.
Zaman geçmek bilmiyordu. Nancy Avusturyalının yanına gelerek kulağına fısıldadı.
—Kaptan pilot inmeye çalışıyor. Tokyo'da

hava şartları çok kötü. Aslında Asaka veya Seul'e inmemiz gerekirdi.
Uzaklaştı, her zamankinden çok daha çekiciydi.
Malko tüm gazetelerde resmi yayınlanan elçilik baskını sorumlusu güzel Hiroko Okada' yi düşündü...
Sis bulutunun içindeydiler. Birden Furuki hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bu sırada tekerlekler piste değdi. Malko kendi kendine her şeyin iki saat içinde olup biteceğini söyledi. Normal yolcular eşyalarını hazırlıyorlardı. Uçak bir tali piste girdi. Bu sırada Nancy, Avusturyalının yanına yaklaştı.
—Terminalden önce ineceksiniz, dedi.
Uçak durdu, Japon polisi en ufak bir tehlikeye mahal vermiyordu. Malko uçağın yanında üniformalı adamların koşuştuğunu gördü. Seyyar merdiven getiriliyordu.
Bu arada uçuş sorumlusu yolculara bir hastanın indirileceğini söyledi ve birkaç dakika sabretmelerini istedi...
747'nin ön kapısı açılınca içeriye buz gibi hava doldu. Malko ayağa kalktı ve Furuki'ye:
—Gelin, dedi. Japon koltuğuna sindi.
—Hayır, inmek istemiyorum, dedi.
—Ne oluyor? dedi yanlarına yaklaşan Chris Jones.
—İnmek istemiyor.

—Orospu çocuğu!
Eğildi ve kemerini çözme zahmetine bile katlanmadan Japon'u koltuğundan söktü...
Furuki sürekli bağırıyordu. Yolcular koltuklarında
donakalmışlardı. Açık kapıdan giren bir grup sivil Japon ve Amerikalı Furuki'nin üstüne çullandı. Malko'nun yanına gelen bıyıklı adam kendini tanıttı ve konuşmaya başladı.
—Adım William Loward. Elçiliğin ikinci danışmanıyım, neler oluyor?
—Uçaktan inmek istemiyor ve arkadaşlarının onu öldüreceklerini iddia ediyor, dedi Avusturyalı.
—Bize ne. Elçiliğe gitmek için bir saatimiz var, kaba kuvvetle götürelim onu.
Adamı ite kaka kapıya götürdüler. Bu halleriyle savaş dönemi Gestapo'sunu aratmıyorlardı. Furuki sürekli bağırıyordu.
İki Amerikalı adamı karga tulumba merdivenden inmeye mecbur ettiler. Aşağısı polis kaynıyordu. Malko paltosunun önünü ilikleyerek Amerikan bayraklı siyah bir Cadillac'a gitti. Hava buz gibiydi, uzakta terminalin ışıkları görülüyordu. Polislerin hepsi sinirli ve kuşkuluydu. Furuki tam Cadillac'a bindirileceği sırada bir harekette yanındaki muhafızdan kurtuldu, bir polis arabasına doğru koştu ve kafasını arabanın tamponuna hızla vurdu. Tıpkı bir koyun gibi!
Furuki yere yığıldı. Şaşıran muhafızlar yanma gelerek ayağa kaldırdılar, alnı kan içindeydi.
Öfkeden deliye dönen ikinci danışman yaralı Japonun yanına gelerek kanı mendiliyle silmeye koyuldu.
-Tanrım! Tedavi etsenize, dedi.

Sürekli debelenen adamın başını ancak beş dakika sonra temizleyebildiler, sonra ondan sorumlu olan iki gorili ona kelepçelediler. Cadillac birçok polis arabası ve motosikletin eşliğinde hareket etti.

Saat 16.15 idi, ama sis yüzünden hava çoktan kararmıştı.
—Nasıl gitmeyi düşünüyorlar? dedi Avusturyalı.
—Bilmiyoruz. Hiçbir şey söylemek istemiyorlar.
Furuki inleyince Malko ona baktı. Adamın korkudan yüz ifadesi değişmişti, sürekli gözlerini kırpıştırıyordu.
—Merkez, takastan sizin sorumlu olduğu nuzu söyledi, dedi Amerikalı. Sizi terörle savaş teşkilatı başkanı Tom Otaku ile tanıştıraca ğım. Harekâtın kalan kısmını onunla karar laştıracaksınız. Tokyo'nun tüm polislerini oraya toplamış olmalı. Elçiliğin çevresindeler...
Birdenbire sağ tarafı göstererek:
—İşte oradalar, dedi.
Konvoy yavaşladı ve çift sıra polislerin oluşturduğu bir kordon arasından geçti. SAS çelik yelekli polisler, zırhlı araçlar ve koşuşan insanlar gördü.
Duran Cadillac'ın etrafını polisler sardı. Malko ile diplomat indiler, Furuki ile muhafızlar arabada kaldı. Malko'yu çok sayıda sivil Japonla tanıştırdılar. Hepsinin adı ya "i" ya da "ko" ile bitiyordu.
—Bir gelişme var mı? dedi Tom Otaku'ya William Loward.
—Yok, kıpırdamıyorlar bile. Uçağın alana indiğini duyurduk.
—Rehinlerden haber var mı?
—Hayır.
Malko projektörlerle aydınlatılan iki katlı binaya baktı. Elçinin odası olan köşedeki pencerede zayıf bir ışık vardı. Üç gündür orada'kapah tutulan rehinleri düşündü.
Birdenbire görevinin zorluğu kafasına dank etti ve bir an bu işi nasıl başaracağını düşündü.
Tom Otaku'nun her halinden mübadelenin bir an evvel yapılmasını istediği belliydi. O da tüm diğer polisler gibi kötülüklerden korunmak için ceketinin içine açık mor bir iğne takmıştı...
Malko teröristlerin nasıl kaçmayı

planladıklarını düşünüyordu. Burası çok sayıda dar sokağın bulunduğu kalabalık bir mahalleydi. Bir polis elçilikten çıktı, koşarak Tom Otoku'nun yanına geldi ve alçak sesle bir şeyler söyledi.
—Furuki ile birlikte geldiğiniz onlara bildirildi dedi Japon. Talimatlarını bekliyoruz...
Malko birkaç çapulcunun keyfi olsun diye bu kadar çok polisin burada toplanmasına sinirlenmişti. Mahalleye giriş yasak olduğu için meraklılar Okura Oteli'nde oda tutup gelişmeleri izliyorlardı. İkinci bir polis geldi ve uzun uzadıya bir şeyler anlattı. Yine tercümanlık görevini Tom Otaku üstlendi:
—Furuki ile birinci katın sahanlığına çıkmanızı istiyorlar, ancak böyle onu tanıyabi lir lermiş.
26 27
—Gidelim, dedi SAS.
*
**
Furuki ve onu çevreleyen altı goril merdivene tırmanmaya başladılar. Malko onların peşindeydi. Furuki debelenmeyi bırakmıştı. Kanaması dinmiş, yüzü temizlenmişti, ama başındaki tampon hâlâ duruyordu.
Grup sahanlığa geldi, elçinin oda kapısı aralıktı ve dışarı az da olsa ışık sızıyordu. Kapının karşısında durdular ve polis Japonca bir şeyler söyledi.
Gerginlik son haddine varmıştı.
Kapı açıldı ve saçları topuz yapılmış, elinde otomatik silahıyla Hiroko gözüktü. Patlak gözleri yüzüne hiç yakışmıyordu. Kadın yalnızca Furuki'ye baktı. Adam sırıttı ve bağırarak bir şeyler söyledi. Kadın söylenerek odaya girdi ve kapıyı kapattı.
Tercüman derhal merdivene çekildi.
—Hemen aşağıya inmemizi istiyorlar, aksi takdirde ateş açacaklar.
Hole indiler, Furuki oldukça sakindi,

uçaktaki korkusundan eser kalmamıştı...
—Furuki ne dedi? diyle sordu meraklanan Malko.
—Sekigun adına savaştığı için mutlu olduğunu söylüyordu, dedi tercüman.
Holde ikram edilen çayı büyük bir mutlulukla içti. Gerilim gitgide artıyor ve dayanılmaz bir hal alıyordu. Ne olacağını bilen tek kişi yoktu...
—Gerçekten onları tesirsiz kılmanın bir yolu yok mu ? diye sordu Milton Brabeck.
— Var, dedi Malko. Eğer "Görünmez Adam" olabilirseniz, var...
Otoparkta bir kargaşa oldu ve kısa süre sonra elinde bir kâğıt parçasıyla Tokyo emniyet müdürü çıkageldi.
— Yarım saat sonra elçiliğin damına bir helikopter istiyorlar. İçinde yalnızca uçuş ekibi olacakmış.

III. BÖLÜM

William Loward ile Tom Otaku doğru Malko'nun yanına geldiler.
—Japonlar helikopter verilmesini kabul edip etmediğimizi soruyorlar, dedi Amerikalı.
Bu isteklerini kabul etmemek mümkün değildi. Elçilik Tokyo'nun göbeğindeydi ve öneriyi reddedecek halde değildiler.
—Dediklerini yapın.
William Loward SAS'ın koluna girdi.
—Gelin, Cadillac'ta biraz dinlenin. Biraz dan hayli güce ihtiyacınız olacak, dedi.
Ve tabii, biraz da şansa.

*** * ***

Sis yüzünden elçiliğin damına ancak on dakikada inen helikopter motorunu stop etmişti. İçinde teröristlerin isteği üzerine silahsız bir pilotla, yardımcı pilot vardı.
Bekleyenlerde heyecan son haddine varmıştı. Tokyo semalarında çok sayıda polis ve ordu helikopteri uçuyordu. Hepsi de teröristlerin bineceği araç kalkar kalkmaz onu vurmaya hazırdı.

Otoparkın ortasında ayakta duran Malko pencereye baktı. Perde açılmış, bir kâğıt atılmıştı. Japonlar oraya koştu, Furuki Cadillac'ta gorillerin tabanca tehdidi altında oturuyordu. Kendisine ilk yanlış hareketinde öldürüleceği bildirilmişti.

Kâğıdın muhteviyatını öğrenmeye giden Tom Otaku SAS'ın yanına geldi.

—İşte önerileri: İçlerinden biri gelip çevreye bakacak, her şey yolundaysa elçiliği boşaltacaklar. Dama çıkarken yanlarına yalnız elçiyi alacaklar, diğerleri odada kalacak. Helikoptere biner binmez havaya bir el ateş edecekler. Bu işareti alır almaz, siz Furuki'yi oraya götüreceksiniz ve takas gerçekleşecek. Furuki'ye karşı Bay Henderson. Eğer herhangi bir terslik olursa elçiyi ellerindeki bombalarla havaya uçuracaklar. Malko midesinin kasıldığını hissetti. Bu oyun "Rus Ruleti"nin Japonya'ya uyarlanmış şekliydi. Dama çıkar çıkmaz teröristlerin avucuna düşmüş olacaktı... Ama, seçim hakkı yoktu. Teröristler Tokyo polis müdüründen çırılçıplak soyunup dans etmesini isteseler, adam ya bu isteğe uyacak ya da harakiri yaparak namusunu temizleyecekti. Korkunç bir durumdu.

—Peki sonra ne olacak? dedi SAS.

—Bilmiyoruz. Helikopter pilotları gönüllüler arasından seçildi...

—İyi, dedi Avusturyalı.

Tom Otaku biraz daha yaklaştı. Çok sinirliydi.

—Efendim, unutmamanızı istediğim bir nokta var. Bay Henderson serbest bırakıldık tan sonra o araçta iki Japon vatandaşının bulunduğu...

Adamın gorillerin ters bir hareket yapmasından korktuğu belliydi. Malko ona güvence verdi.

—Korkmayın onları sağ olarak yakalamak

istiyoruz. Tabii mümkün olursa...

*

* *
Silah sesiyle irkildiler. Okura'nın camlarında birikenler heyecandan bağırıyorlardı. Sis yoğunlaşmış, helikopterin pervanesi dönmeye başlamıştı.
SAS derin bir nefes alarak:
—Gidelim, dedi.
Herkes alacakaranlıkta bir şeyler görmeye çalışıyordu. Teröristlerin verdiği emir gereğince binayı aydınlatan tüm ışıldaklar söndürülmüştü. Elçilik binasına ilk giren Malko oldu, onu Furuki'yi koruyan altı gorille, bu işten uzak durmak istediği her halinden belli olan Japon tercüman izlediler. Yavaşça merdiveni çıktılar. Gorillerden birinde teröristlerin istediği beş yüz bin dolar bulunan siyah çanta vardı. Para yüzlük banknotlardan oluşuyordu... İkinci kattan sonra merdiven iyice daralıyor-du. Dama çıkan kapı açık olduğundan içeriye buz gibi hava doluyordu. Dışarı ilk Malko çıktı ve terastaki helikopterin uğultusunu duydu. Pervane güçlü bir rüzgâra sebep oluyordu. Tüm kasları gerildi. Terasta kimseler yoktu, ama aracın büyük dikdörtgen kapısı açıktı. Yere, yüzünde kadın çorabı, elinde makineli tüfek olan bir Japon oturmuştu.
Furuki ile birlikte goriller de meydana çıktılar. Adam yine korkmaya başlamıştı. SAS tek başına helikoptere yaklaştı. Arada bir metre kalınca, içerde birçok kişi olduğunu gördü ve arkasına dönerek tercümana yanına gelmesini işaret etti. Tüfekli Japon kımılda-

madan ona bakıyordu.
Tercüman yanına gelince:
—Elçinin nerede olduğunu sorun, dedi.
Gürültü yüzünden tercüman soruyu bağırarak iletti. Silahlı Japon aracın içine girerken patlak gözlü kız kapıya geldi ve yere atladı. Avusturyalı onun bu keten takımla donması gerektiğini düşündü, ama kızın buna aldırdığı yoktu. Elinde otomatik tabancayla

Avusturyalıya yaklaştı ve dikkatle inceledikten sonra:
—Siz kimsiniz? diye sordu.
—Bunun önemi yok. Bay Henderson'a karşı size Furuki'yi vermekle görevlendirildim. Diğer rehinlerin durumu iyi mi?
—Evet. Para yanınızda mı?
—Evet.
Terörist kadın gorillere doğru baktı ve bir çığlık attı.
—Yaralı ama.
—Önemsiz bir kaza.
Hiroko üstelemedi ve soğuk bir ifadeyle:
—Parayı verin, dedi.
Malko arkasına döndü ve hazineyi taşıyan gorile işaret etti. Adam yaklaşınca elinden çantayı aldı ve Japona uzattı. Hiroko çantayı kaparcasına aldı ve helikopterin içine fırlattı. Aynı anda maskeli Japon çantanın yanına çömelerek paraları inceledi ve bir şeyler söyledi.
Japon gözlerini Malko'ya dikti.
—Sıra şimdi de Furuki'de, dedi.
SAS kıpırdamadı.
—Önce Roy Henderson'u aşağı indirin.
Kadının kara gözlerinde âdeta şimşekler

çaktı.
—Hayır, biz güvencede olana kadar yanı mızda kalacak...
Hoşuna gitmese de Avusturyalı sakin sakin başını salladı.
—Roy Henderson şu helikopterden inme dikçe Furuki'yi teslim etmeyeceğim.
Hiroko tabancasını sallayarak bağırmaya başladı.
—Oyun oynarsanız burayı içindekilerle birlikte havaya uçururuz.
—Oyun oynadığım yok, anlaşmaya uyu yorum, dedi SAS.
Kadın öfkeyle bakıyordu. Hiroko'nun ne derece acımasız olduğu daha önceden anlatılmıştı. Geri planda kalan ve'

konuşmaları işitemeyen goriller işlerin sarpa sardığını hissederek Furuki'nin etrafını çevirdiler ve Japon'u etten bir hücreye hapsettiler. Bir şeyler yapması gerektiğine inanan Malko tüm tehlikeyi göze alarak bağıra bağıra konuşmaya başladı.
—Karar verin, yoksa aşağı iniyoruz.
İki günlük gerilim ve sinir tepesine çıkmıştı. Elçiliğe inmek demek her şeye yeniden başlamak anlamına geliyordu. Ancak, bu kez tek bir rehin vardı.
Terörist kızın öfkeden yüz ifadesi değişmişti, Malko'ya cevap vermeden önce suç ortaklarına emirler yağdırdı. Helikopterin kapısına elli yaşlarında bir adam çıkartıldı. Bu ABD'nin Japonya Büyükelçisi'ydi.
—Elinizi çabuk tutun. Artık dayanamıyo rum, her şey çok korkunçtu, dedi Malko'ya.

34

Japon kız tabancasını diplomata çevirdi.
—Acele edin, yoksa onu öldürürüm.
Malko arkasına dönerek işaret etti, tutukluyla muhafızlar yaklaştı. Furuki yine sakinleşmişti. Kelepçesi çözüldükten sonra kadının arkasına geçti. Beş gorilse silahlarını doğrultmuş muhtemel bir silahlı çatışmaya karşı hazır bekliyorlardı.
Furuki yüzünü dönünce Avusturyalı onun ağlamamak için kendini zor tuttuğunu gördü. Umutsuzluk tüm benliğini kaplamıştı. Hiroko' nun emri üstüne Furuki helikoptere bindi.
Elçi Roy Henderson kıpırdamamıştı bile, işin en nazik kısmıydı.
—Bize doğru ilerleyin, dedi Malko.
Amerikalı birkaç saniye şaşkınlık geçirdikten sonra yürüdü. Gorillerden ikisi diplomatla helikopterin arasına geçti. Gözlerini araçtan ayırmadan yavaş yavaş gerilediler.
Malko Hiroko'nun karşısında duruyordu. Sanki on dakikada yirmi yıl yaşlanmıştı.
—Şimdi her şey tamam! dedi.
Son andaki herhangi bir ihanete karşı

Okura Oteli'nin damına yerleştirilen ve helikoptere yöneltilmiş makineliden Hiroko'nun haberi var mıydı? Kız Malko'yu süzdü, yavaşça geriledi ve helikoptere bindi.
—Kızıl Ordu istediği yer ve zamanda eylemini gerçekleştirir. Kapitalizm yok olana dek, bu böyle sürecek.
Kadın aracın içinde yok oldu. Gürültü arttı, helikopter hareket etti, sonra bir anda yükseldi. SAS Tokyo'yu saran sis arasına karışan aracı seyretti. Arkasına dönünce

35

Milton ile Chris haricinde herkesin gitmiş olduğunu gördü. Aşağısı anababa günüydü. Artık büyük insan avı başlamıştı.

*

Birinci danışmanın odasında bir koltuğa yığılan Roy Henderson ağlıyordu. Elçinin çalışma odasını dolduran polisler çevreyi didik didik arayarak ipucu bulmaya çalışıyorlardı. Malko'nun etrafını bir grup ateşli Japon almıştı. Tom Otaku yaşlı bir adamın sözlerini tercüme etti:
— Harika olduğunuzu söylüyor, dedi.
Dışarda polisler sürekli telsizle mesaj geçiyorlardı. Görevlilerin arasından kendilerine yol açan bir grup gazeteci binaya girdi.
—Orospu çocukları! Bize ecel terleri döktürdüler... dedi Chris.
—Tüm Tokyo polisi bu iş üstünde. Yirmi beş helikopter şehri havadan denetliyor. Ayrıca askeri radarlar da alarma geçirildi, dedi Tom Otaku.
Gerilim son haddindeydi. Uzun yolculuk, Hiroko ile olan karşılaşma ve etraftaki kargaşa Malko'yu yorgun düşürmüştü. Gözlerini zor açıyordu. Sivil giyimli birisi kalabalığı yararak yanına geldi ve elini uzattı.
—Teşekkür ederim. Ben askeri ateşe Al Borzoy. Harikaydınız.
Bu iriyarı adamdan Washington'da bahsedilmişti. Borzoy CIA'nın Tokyo

sorumlusuy-, du ve Malko'nun onunla uğraşması gerekecekti. İyi bir profesyonel ve araştırmacı olan Borzoy gizli kapaklı işlere pek alışık değildi.

36

CIA Japonya'da kendi evindeymiş gibi rahat çalışıyordu. Japonlar sürekli işbirliği yapıyorlardı. Yalnızca Tokyo civarında, on beş önemli Amerikan üssü vardı. Örgütün bu ülkedeki başlıca görevi de Çin'i ve Sovyet-Japon ilişkilerindeki ilerlemeleri izlemekti.

—Bu delilerin sizi öldüreceklerini sandım, dedi Al Borzoy.

Daha fazla dayanamayan Avusturyalı izin istedi ve William Loward'ı aradı.

—Beni derhal otelime yollayın, aksi takdirde bu olaydaki kurban sayısı ikiye çıkacak, dedi.

Helikopter ar aştır malarındaki gelişmeleri bile merak etmiyordu. Cadillac'a kurulur kurulmaz az kalsın uyuyacaktı.

Şoför yerini aldı ve bir polis aracının önderliğinde hareket ettiler.

*** * ***

Sisin arasında İçişleri bakanlığının kırmızı ışıklı telsiz antenleri göründü. Helikopter havalandığından beri damları sıyırır gibi uçuyordu ve iki kilometrelik yol bir dakika bile sürmemişti. Hiroko:

—İnişe geç! diye emretti pilota.

Tokyo'nun göbeğinde, Bakanlıklar mahallesindeydiler. Altlarında İmparatorluk Sarayı ve Hibaya Park vardı. Tam karşıda barlar ve dükkânlar farkediliyordu. Pilot Hibaya Park' in çimenine doğru inişe geçti. Önünü zar zor görebiliyordu. Parkın içindeki yollardan birine inmeliydi. Ağaçlara sür tüner ek alçaldı ve sarsılarak kondu. Sis yer yer öylesine yoğundu

37

ki, üç yüz metre uzaklarındaki binaları bile yarım yamalak görebiliyorlardı.

—İnin! diye bağırdı Hiroko adamlarına.

Üç Japon bu emre uydu. Hiroko

Beretta'sini pilotun sırtına dayadı ve tetiğe bastı. Daha sonra aynı işlemi ikinci pilota da yaptı. Adamlar kumanda cihazlarının üstüne yığıldılar. Hiroko yere atladı. Pilotları sağ bıraksaydı, telsizle derhal yerlerini bildirebilirlerdi.

Üç terörist Hibaya Kütüphanesi'nin önüne üç gün önce bırakılan arabalarına koştular. Sisin işlerine ne dereceye kadar yarayacağını bilmiyorlardı... Hiroko kapıları açtı. Silahları bagaja koyduktan sonra hepsi arabaya doluştular. Furuki arkaya geçmiş, tek kelime etmiyordu. Helikopter görünmüyordu, araba hareket etti. İmparatorluk Sarayı'nın yanından kuzeye çıkan Uşidori Caddesi'ne saptılar. Polis yirmi beş bin nüfuslu bu yerleşim merkezinin her yerine barikat kurmuş olamazdı. Kucağında yarım milyon dolarlık çantayı taşıyan Hiroko mutlulukla haykırmak istedi. Aynadan Furuki'ye baktı. Bir an evvel inlerine varıp ondan intikamını almak istiyordu.

IV. BÖLÜM

Tom Otaku araba ışıklarıyla aydınlatılan helikopteri seyrediyordu. Pilotlar bir cankurtaranla götürülmüştü. Biri henüz yaşıyordu, ama kurtarılma ihtimali azdı. Aracın buraya indiğini bir karakol polisi görmüştü. Malko ise bu gelişmeyi tam İmperial Oteli'nin önünde, arabadaki polis telsizinden öğrenmişti. Soğuk ve yorgunluktan titremesine rağmen hemen olay yerine gitti.

—Yolları kestik, dedi Tom Otaku.

Tokyo polisi bu işle uğraşıyordu. Ancak Tokyo büyük bir kentti ve onların Hibaya Park'tan nasıl kaçtıkları bile bilinmiyordu. Helikopterin üç yüz metre uzağında bir metro girişi vardı. SAS fazla umutlanmadı. Hiroko iki yıldır aranmasına rağmen bulunamadığına göre gizlenme işini iyi çözümlemiş olmalıydı... Avusturyalı oradan ayrılmaya karar verdi ve Kohan şefiyle vedalaştı. İmperial en fazla üç

yüz metre uzakta olduğu için yürüyebilirdi. Yarın yeni bir gün olacaktı. Tokyo'daki görevinin yeni başladığını da gayet iyi biliyordu.

İmperial'in büyük lobisi bomboştu, Japonlar tavuk gibi erkenden yatıyorlardı. Bavullarının geldiğini görünce şaşırdı. Mini etek ve beyaz eldivenli bir hostes ona asansör kapısını açtı. Kısa sürede on dördüncü kata geldi. Yatağının üstündeki mavi kimono olmasa insan kendini dünyanın başka bir yerinde

sanırdı. Santralı aradı.

— Zelzele de dahil olmak üzere, hiçbir sebeple uyandırılmak istemiyorum!

Uyumadan önce gözlerinden korku akan Furuki'yi düşündü. Şimdi neredeydi acaba?

*

Malko sıçrayarak uyandı. Yatağı sarsılıyordu. Bunun bir kâbus olduğunu sanarak aynaya baktı. Gerçekten de sarsılıyordu. Sarkaçlı saat ve duvarlardan korkunç sesler geliyordu. Telefona sarılıp santralı aradı.

—Burada garip şeyler oluyor...

—4 şiddetinde deprem oluyor efendim, dedi santral memuresi.

Kadın sanki saati söylüyormuşcasına sakindi. Yatak biraz daha sallandı ve durdu. Tamamen uyanan Malko yatmadan önce verdiği emri hatırladı, kadın söyleneni yapmıştı.

—Otel kaç şiddetinde bir depremle yıkılır.

—7, efendim!

Bunu hiç düşünmeden söylemişti.

SAS Tokyo'da hemen hemen ayda bir deprem olduğunu hatırladı. 1945'dekinde şehrin % 90'ı yıkıldığı için yeniden inşa edilmişti. Binaların temeli beş kat yüksekliğinde toprak kazıldıktan sonra atılabiliyordu.

Kapı kuvvetlice vuruldu ve Avusturyalı açınca karşısında Chris Jones'u buldu.
—Her şey kımıldıyor, ne oluyor? dedi Amerikalı.
—4 şiddetinde bir deprem.
Gorilin korkacağını sanmıştı. Ama Chris

döndü ve ülkelerini hareketsiz tutamayan bu heriflere küfrederek uzaklaştı.
Malko yeniden yatjı ve hemen uyudu. Depremden Hiroko ve çetesi de uyanmış olmalıydı. Fazla inanmamakla birlikte sabah uyandığında onların tutuklandığını söyleyeceklerini düşündü.
Al Borzoy'un bürosu bir hastane odasından farksızdı. Ne bir kâğıt ne de masa vardı. Buna sebep de Amerikalıda evrakların çalınacağına dair bir saplantı olmasıydı.
Bu hastalığa eskimiş daktilo şeritlerinin bile yakıldığı Langley'deki beş yıllık çalışma döneminde yakalanmıştı. Zaten CIA da gizliliği severdi. En masum belgelerde bile ajanların kod isimleri kullanılırdı. Mesela Malko'nunki soyu nedeniyle "Warlord" idi.
Şu anki durumda kuşkuculuğun bir kenara atılması lazımdı. Bir termos kahveyle iki fincan istedi.
Japon kahvesi Amerikan kahvesinden de beterdi... Tüm termosu içen Malko yine de konuşmayı takipte güçlük çekiyordu...
Elçilikte hayat normale dönmüş, hatta kan lekeli halılar bile değiştirilmişti.
— Japonlar zorluk çekseler de onları yakalayacaklar, buna inanıyorum, dedi Borzoy. Ellerindeki tüm verilerden bir sentez yapması için bu olayda bir elektronik beyin kullanıyorlar.
Elektronik beyinden söz ederken adamın âdeta gözleri dönmüştü. Ama yine de

mükemmel bir profesyoneldi ve SAS bu Japonya olayından sonra onun Şirket içinde önemli bir mevkiye getirileceğine emindi.

—Japonlar beceremese bile ben yakalamalıyım, dedi Malko.
—Evet, doğru söylediniz.
Söylemese de Malko'nun Tokyo'daki görevini gayet iyi biliyordu.
—Sabah bu konuyu telefonda Tom Otaku ile görüştüm. Japonlar burada bulunmanızla çok ilgililer ve sizinle işbirliğine hazırlar. Ancak, ülkelerinde silahlı yabancıların dolaşması hoşlarına gitmiyor.
—Arzu ederseniz yarın uçağa atlayıp geri dönerim.
—Tabii ki öyle bir şey istediğimiz yok. Ancak dikkatli davranmak lazım. Bu yüzden de Otaku'ya altı gorilin yarın geri döneceğini söylemek zorunda kaldım.
—Teşekkür ederim.
İşlerin kötü gitmesi halinde, Chris Jones ile Milton Brabeck'in eksikliği çekilecekti... Gerçi elinde tüm Japon polis örgütü vardı, ama çok iyi birer Samur ay da olsalar CIA ajanlarının yerlerini tutamazlardı...
—Sekigun üç yıldır Japonya'da eylemlerde bulunduğuna göre, Kohan'ın bana aktarması gereken bazı bilgiler olmalı.
Amerikalı başını salladı.
—Aman aman bir şey yok. Bu aşırı solcu örgütün içine bir türlü sızamadılar. Örgütün tüm üyeleri birbirlerini üniversiteden beri tanıyor. Üstelik, çok kuşkucular. Birbirlerine rakip üç tutucu grup var. Bunlar "Wu",

"Sekigun" ve "Fang". Ayrıca, bu eylemi gerçekleştirenlerin silahları nereden bulduklarını da bilmiyorlar. Tokyo'da silah kaçakçılığı olmuyor. Oysa ben onlarla üç gün birlikte yaşadım ve silahlarını gördüm. Hepsi de İsrail malı PM'ler, Uzi'ler ve Rus yapısı bombalar taşıyordu.
Malko Tokyo'daki CIA'nın kendisine yardımcı olacağını düşünmüştü, oysa anlatılanların hepsi cesaret kırıcıydı.
—Peki siz Sekigun'u araştırdınız mı hiç?

diye sordu.
—Hayır denebilir. Elimde yalnızca gazetelerden kesilmiş haberlerle Japon polisinin verdiği raporlar var. Bunlar arasında da önemli bir şey yok. Japonlar tüm bildiklerini bana aktarıyorlar, ama bir işe yaramıyor.
—Her neyse, Furuki'yi en kısa sürede canlı olarak yakalama emri aldım, dedi Malko. Ona ait suç dosyasının tamamı, belgelerin fotokopileriyle birlikte yarın elinize geçer... Endüstri kuruluşlarının imha planıyla Hiroko'nun ABD'deki Sekigun taraftarlarına yazdığı bir mektup ele geçirildi. Furuki çok korkuyordu ve FBI'm onu konuşturacak kadar vakti olmadı. Belki de Hiroko onu yalnızca konuşmasını engellemek için geri istemiştir, belki de öldürecektir...
Borzoy üst dudağıyla oynuyordu.
—Evet, o kadın her şeyi yapabilir. Büroda zavallı sekretere neler yaptığını bir görseydi niz, tam bir kasap. Bizi zevk için öldürmek isteğiyle yandığına eminim, delinin teki o. Kurbağa gözlü. Duruma bakılırsa hastalık ona

ateş basmasına neden oluyor, az kalsın soğuktan donacaktık.
—Dinleyin, Hiroko ve suç ortaklarının silaha, pasaporta ve desteğe ihtiyaçları olacak. Onları bulmanın bir yolu olmalı.
—Çok iyi şekilde organize edildikleri halde Kohan bile bu işi beceremedi.
Malko sokağın karşı tarafındaki Okura Oteli'ne baktı.
—Belki Kohan dışında da bazı yollar vardır. Burada muhbiriniz var mı? dedi SAS.
Bacağını koltuğun kolundan sarkıtan Amerikalı ya derin düşüncelere dalmıştı, ya da uyuyordu. Uzun bir sessizlikten sonra lafa girdi:
—Yardım edebilecek birisi var. Şirket adına çok görevler üstlenmiş bir genç, dedi.
—Kim bu?

—Max Sharon adında bir gazeteci. Delevvare adında küçük bir gazetede çalışıyor. Oıîu savaş sırasında bizi ilgilendiren haberler toplaması için defalarca Kore'ye yolladık. Sonunda Tokyo'da kaldı ve birçok kişiyle ilişki kurdu. Bizim adımıza çalışmaya ve yardım etmeye devam ediyor. Yani, düzmece veya çarpıtılmış haber yayan, görünüşte bağımsız bir gazeteci tipi. Rusların da en az Amerikalılar kadar bu tür ajanı vardı.
—Şu Max Sharon'u nerede bulabilirim? dedi Malko.
—Bürosu Ginza'da. Yani otelinize çok yakın. Onu telefonla arayacağım. Bugün öğleden sonra buraya uğrayın.
—Aklıma gelmişken, ben Japonca bilmem...
—Tom Otuka...
—Daha az dikkat çekecek bir tercüman yok mu?
Al Borzoy bir süre sessizce'düşündü.
—Var. Bana yardım eden bir kız var. Bir "yosma". Bazı kişilerin onunla yatmasını sağladım...
Daha Malko ağzını açmaya fırsat bulamadan CIA sorumlusu konuşmasını sürdürdü.
—Dikkat edin! Kuniko iki saat birlikte olmak için elli bin yen alır. Tokyo'nun en pahalı barı olan Havva'da çalışıyor. Oraya kalburüstü kişiler gelir. Sonra burada "yosma lık" onur. kırıcı bir meslek değildir. Yalnız, Kuniko gibileri insana ağırlıklarınca altına patlar.
Tokyo'da on dokuz bin bar vardı. Cebi birkaç yen gören, ya da kafası bozulan Japon Şinjuku veya Ginza'daki barlardan birine girer ve bir yosma ile birlikte hoşça bir iki saat geçirirdi.
—Kuniko aylık kirası bir milyon yen olan bir dairede oturur ve üstü açılabilen bir Mercedes 450 SL'i var. Bu gece onunla

tanışacaksınız, ancak elini tutmaktan öteye geçmeyin. Çünkü masraf kabul edilmez.
—İşbirliği yapacağına inanıyor musunuz?
Borzoy bir kahkaha patlattı.
—Lakabı nedir biliyor musunuz? Bukki.
—Bu kelimenin anlamı ne?
—Japoncada "para" demektir. Ona iletmeniz için size bir not vereceğim, görecek-

siniz ondan sonra neler isteyecek.
Masasına gitti ve aldığı bir karta Japon alfabesiyle bir şeyler karaladı. Bu dili mükemmel okuyup konuşuyordu. Tüm bunlar altı yıllık bir çalışmanın ürünüydü. Malko kartı cebine koydu ve birlikte aşağıya indiler. Koltuklarda uyuklayan Chris ile Milton kalkmakta güçlük çekti. Albert Borzoy SAS'ı çekti ve:
—Harekât Dairesi'nin kaygılarını anlıyo rum, ama Japonlarla bir olay çıkmasını istemem.Eğer MaxSharon'dan Furuki hakkın da bir şey öğrenirseniz bu bilgileri derhal Tom Otaku'ya iletin. Direkt telefon numarası sizde var nasıl olsa.
Malko Kohan şefine danışmadan bir tek sinek bile öldürmeyeceğine dair söz verdi. İki goril hemen yanına geldiler.
—Eve mi dönüyoruz? diye umutla sordu Milton Brabecek.
Depremleri sevmiyordu.
—Siz dönüyorsunuz, ben kalıyorum, dedi SAS.
—Geyşalarla masajlar size kalıyor! dedi Milton.
—Zaten ben de yalnızca onları düşünüyordum.
*
Telefon çaldığında Malko sabahın yedisi olduğunu sandı. Otele gelir gelmez yatmıştı. Karşısına bir kadın çıktı.
—Prens Malko Linge ile mi görüşüyorum?
Yumuşak ve sıcak bir sesti. SAS bunun kim

olduğunu derhal hatırladı.
—Nancy? Nasılsınız?
Hostesin güzel kalçaları aklına gelince uykusu açıldı. Saatine baktı, akşamın yedisi olmuştu.
—Sesimi nasıl tanıdınız? diye sordu kadın.
—Kulağım hassastır. Şu an kurt gibi açım... Sizi yemeğe davet edebilir miyim?
—Memnuniyetle. Tüm gelişmeleri radyodan... izledim... Korkunçtu... Hep sizi... düşündüm. Her şeyi anlatırsınız değil mi?
—Söz. Neredesiniz?
—Dai-İchi'de, size çok yakın.
Saat sekiz için randevu aldıktan sonra telefonu kapattı. Cazibeli Kuniko'yu saat ondan önce görme imkânı yoktu. Max Sharon ise Tokyo'da yoktu ve ertesi sabah dönecekti.
*** ***
Furuki dişlerini olanca gücüyle sıkıyordu. Zen Bahçesi'nin karşısındaki küçük ahşap evin önündeki bir direğe çırılçıplak bağlanmıştı. Dondurucu bir rüzgâr vardı ve soğuk iliklerine kadar işliyordu.
Ev yüksek duvarlarla çevriliydi ve üç yıl geri dönmeyecek olan kişilerce tutulmuştu. Kiralama işinde sahte isim kullanılmıştı ve bunlar Sekigun üyeleriydi. Ueno Sokağı'ndaki bu küçük ev, yağlı kâğıttan yapılma duvarları ile tam bir eski Japon eviydi. Hemen hemen hiç mobilya yoktu.
Önemli bir sebep olmadıkça Hiroko ve yandaşları buradan çıkmazlardı. Yiyecek gereksinimini daha henüz polisin bilmediği

Sekigun üyeleri hallediyordu. Hiroko yirmi kadar tutucu küçük eylemcinin lideriydi.
—Ko! diye seslendi Furuki.
Ona karşı çıkabilen tek kişi, elçiliğe yapılan baskına katılan bu sakallıydı.
Hiroko şafakla birlikte Furuki'nin ağzına mendil tıkamış ve bir saat boyunca dövmüştü. Bambudan yapılma sopayla özellikle cinsel

organına ve hayalarına vurmuştu. Cinsel bir haz ahrmışcasına gözü dönmüştü kadının. Her darbede Furuki bağırmamak için kendini zor tutmuş, sonunda acıya dayanamayıp işemişti. Bu yüzden pantolonu ıslanan Hiroko, aynı şeyi tekrarlarsa hayalarını buracağını söylemişti.

Bölmeler kapalıydı. Ko ya duymamış, ya da böylesi işine gelmişti. Furuki evin içindeki sıcağı düşündü. Soğuktan etleri morarmıştı. Her şey bir gün önce, üç terörist arasında geçen konuşmadan kaynaklanmıştı. Önce dostça başlayan sohbette Hiroko yavaş yavaş sinirlenmiş, kuşkucu, saldırgan ve acımasız olmuştu. Kadın Furuki'den hatalarını itiraf etmesini istemişti. Adam yakalanışının bir tesadüf eseri olduğunu ve konuşmadığını söylediyse de kadın inanmamıştı.

—Gerçekten suçsuzsan devrimci sorgula manın kurallarına uymalısın, demişti Hiroko.

Ko ve Jinzo'nun anlamsız bakışlarına karşın Furuki çırılçıplak soyunmuş ve taraçadaki direklerden birine bağlanmayı kabullenmişti. Adam bunun Hiroko'nun yerine getirmek istediği bir formalite olduğunu sanmıştı, ama şimdi korkunçtu. Açık havada bir direğe asılı olarak zor bir gün geçirmişti. Parmak uçları mosmor kesilmiş, bilekleri şişmişti. İpler etini kesiyordu. Üstelik bu kadar acıya rağmen, Hiroko'nun tepesini attırmamak için bağırmaması gerekiyordu. Tüm bunlara bir de açlık ekleniyordu.

Kapı aralandı ve Hiroko, Furuki'ye doğru ilerledi. Adam sevinçten neredeyse haykıracaktı. Kadın kendisini çözmeye geliyordu.

—Sen mi seslendin? dedi kadın.

—Evet, beni çözmeni istiyorum.

—Amerikalılara itiraf ettiğin her şeyi bana anlatmanı istiyorum.

—Hiçbir şey söylemedim.

Üst üste iki sert tokat attı Hiroko. Gözleri

iyice dışarı fırlamıştı.
—Adi herif, yalan söylediğini biliyorum. Seni buraya getiren adam hâlâ Tokyo'da ve beni aradığına eminim. Bana ihanet ettin...
Kadın biraz gerildi, sonra adamı tekmelemeye başladı. Japon delikanlı acıdan haykırıyordu. Biraz sonra nefes nefese kalan Hiroko tekmelemeye ara verdi. Kadının hâlâ sinirlerinin yatışmadığını anlayan Furuki onu sakinleştirmek için bir şeyler söylemeye başladı.
—Aradığı sen değilsin, benim, dedi.
—Nereden biliyorsun?
Furuki korku ve acıdan titreyerek açıkladı.
—Onları konuşurlarken dinledim, İngilizce bildiğimi bilmiyorlardı. Her ne pahasına olursa olsun beni yakalamaları gerekiyormuş. Uçakta böyle dediler. Beni Japonya'da bırakmak istemiyorlar, Hiroko senden kor kuyorlar.

—Korkmakta haklılar. Ancak seni böylesine ele geçirmek istediklerine bakılırsa, ihanet etmeye başladın demektir. Ve devam edeceğini umuyorlar... Öyle değil mi Furukisan?
—Hayır, doğru değil! Doğru değil! diye haykırdı Japon delikanlı.
Hiroko başını salladı.
—Sonunda itiraf edeceksin... Şimdi seninle kaybedecek zamanım yok. Ama seni konuştu racağım...
Furuki'nin yalvarışlarına aldırış etmeden arkasını döndü ve eve girdi. İki şeyden kesinlikle emindi. Birincisi Furuki kendisine ihanet etmişti, ikincisi de onu getiren sarışın adam kendisini arıyordu.
İlk darbeyi o indirmeliydi.
V. BOLUM
— Sinirleriniz çok yıpranmış olmalı, dedi Nancy Younglove.
Kadın tek başına iki şişe saki içmişti. Üniformasını çıkarınca son derece çekici bir kadın olmuştu. Uzun tırnaklarındaki

kırmızı oje bile Malko'nun içini gıcıkliyordu. Yakası oldukça açık siyah jarse elbisesi vücuduna eldiven gibi oturmuştu. Gözleri parıldıyor, eli arasıra Avusturyalının eline değiyordu, ama bunun kasti olup olmadığı belli değildi. Kadının yemeğin başından beri konuştuğu tek konu rehinlerdi.

— Korkuyorum, dedi SAS. Hiroko aklını kaçırmış ve delilik de en korktuğum şeydir. Her şey kinden kaynaklanıyor. Oysa kin kadınlara hiç yakışmıyor. Elçinin sekreterini iğrenç bir şekilde katletti.

Çubuklarını kaynar suyun bulunduğu tencereye daldırdılar. "Sevgili Yavrum" gibi garip bir adı olan lokantanın dörtte üçü boştu. Onları birinci katta iç avludan bir camla ayrılmış salona yerleştirmişlerdir.

Şabu-Şabu adında iğrenç ve karmakarışık soslara atılan biftek yiyorlardı. Etin özelliği sığırların bira içirildikten sonra kesilmesiydi... Haşlanınca et lezzetini kaybediyordu, Malko epeyce uğraştıktan sonra tuz ve karabiber bulabildi. Japon lokantalarındaki mutfaklarda herhalde ocak masrafı yoktu,

çünkü her masanın üstünde bacalı bir gaz fırını vardı. Malko sakisinden bir yudum aldı. İçki ılık ve tatlıydı. Bu sırada Nancy bacağını ona yasladı. Kadının onunla birlikte olmaktan mutluluk duyduğu belliydi, ama yine de garip bir tavrı vardı. Nancy Younglove ne bir orospuydu ne de fingirdek...

Malko yirmi altı bin yenlik hesabı ödedi, bu fiyatlar Paris Maxim's ile eşitti. Japonya milyarderlerin mezarıydı.

Kendilerini Roppongi sokaklarında buldular. Bu sokaklar kaldırımsızdı ve çok kalabalıktı. Her taraf lokantalar, barlar, gece kulüpleriyle doluydu.

SAS saatine baktı: Dokuz buçuk. İçinden keşke Kuniko bir saat daha bekleyebilse diye geçirdi. Nancy'nin oteli zaten yolunun

üstündeydi.
— Sizi bir diskoteğe götürüp konyak
içmek
isterdim, ama maalesef biraz sonra bir
randevum var. Fakat daha sonra görüşme}'
arzuluyorum...
—Nasıl isterseniz, uykum yok. Takside
birbirlerine yapışık bir halde oturdular.
Nancy otele gelince son derece tabii
bir tavırla:
— Sormadınız, ama kaldığım yeri size
göstermemi ister misiniz? dedi.
Bundan daha açık bir teklif yapılamazdı.
Kasvetli holü geçerek asansöre bindiler ve
yukarı çıktılar. Oda asansörden biraz daha
büyüktü.
— Havayolu şirketi bizi şımartmaz, ama
yine de içecek bir şeylerim var, dedi Amerikalı

genç kadın.
Bir şişe cin ile votka gösterdi.
Birbirlerine öyle yakındılar ki, kadını
kendine doğru çekmesi için Malko'nun
kolunu uzatması yetti. Nancy karşı koymadı,
öpücüğüne karşılık ve vücudunda dolaşan
ellere izin verdi. Malko öpme ve
okşamalarını sürdürdü, ama hedeflediği
noktalara yaklaşırken Amerikalı:
—Yanılmıyorsam randevunuz var, dedi.
Malko büyük bir şok geçirdi.
Kadın bütün gece bir macera yaşamak
isteyen ateşli birisiymiş gibi davranmıştı.
Avusturyalı öfkeden küplere bindi. Nancy
yüz ifadesinden neler düşündüğünü anladı ve
konuşmaya başladı. _
— Beni arzuluyor musunuz?
—Arzu zayıf kalır. Şimdi mi yoksa daha
sonra mı ırzınıza geçeyim diye
düşünüyordum.
Kadın samimi olarak güldü.
—Saçmalamayın, önce bir kadınla kaba
kuvvet zoruyla sevişecek yaşı çoktan
geçmişsiniz. Ayrıca ırzıma geçemezsiniz!

—Kim bana engel olacakmış?
—Siz, kendiniz.
Göz göze geldiler ve Amerikalı konuşmasını sürdürdü.
—Hata bende, size telefon etmemeliydim, ama o kadar çekiciydiniz ki, sizi tekrar görmek istedim. Çok değişik, tehlikeli bir dünyada yaşıyorsunuz. Bu da beni büyülüyor. Üstelik vücudunuz da çok çekici. Sizi arzuluyorum.
—Öyleyse?..
Parmağını Malko'nun dudaklarına koydu.

53

—Susun! İtirazınızı anlıyorum, ama bilmeniz gereken bir şey var. Birini tüm kalbimle seviyorum, üstelik cinsel açıdan da çok iyi anlaşıyoruz. Şimdi sizinle sevişirsem onunla olan ilişkimin zedeleneceğini biliyorum ve bunu da hiç istemiyorum...
SAS öfke ve saygı karışımı bir duyguyla kadını süzdü.
—Ama beni odanıza getirdiniz ve...
—Evet, zayıf davrandım. Söyledim, sizi arzuluyordum. İnsanın arzuladığı birisiyle oynaşması çok hoşmuş.
Avusturyalı yeniden kadına sarıldı, ama onu bir türlü elde edemedi.
Gözü saatine takıldı: On ikiye çeyrek vardı. Kendi kendine kızdı. Ayağa kalktı ve üstünü başını düzeltti. Tam kapıya geldiğinde Amerikalı boynuna sarıldı ve öptü. Ancak biraz önceki olayların olmaması için hareketlerine dikkat ediyordu.
—İyi geceler, özür dilerim! dedi hostes.
Havva Otoyolu'na paralel bir sokak olan Amiki Dori'deydi. Bu geç saatte dükkânlar kapalıydı, ama üst katta müşteri kabul edilen dairelerin önündeki neon lambalar hâlâ yanıyordu. Gece kulübüne girdi. İçerde tam ortada bir bar vardı. Duvar diplerindeyse genellikle çiftlerin oturduğu küçük localar sıralanmıştı. Her birinin önünde küçücük bir lamba yanıyordu. Kulüp genelde hayli loştu.

Bara doğru ilerledi ve güzel bacaklı, ipek elbiseli, müşteri bekleyen kızları gördü. Kızlara sırıttığı anda, bir yabancının tüm ihtiyaçlarını gidermeye hazır birisi geldi.

54

—Bayan Kuniko'yıı arıyordum, dedi SAS.

Garsonun gülümsemesi yarım kaldı, onü derhal odacıklardan birine oturttu ve otuz saniye sonra iğrenç bir viski getirdi.

Çalan müzik konuşmaların duyulmasını engelliyordu. Bu sırada Malko barda oturmuş, parmaklıkları seyreden iki adamı farketti.

Tam tadımlık viskisini bitirmişti ki, karşısında harikulade bir kadın çıktı.

Kızıl saçlı, yeşil badem gözlü, uzun kirpikli, seksi kırmızı dudaklı bir kadındı bu. Dolgun göğüsleri elbisesinin yakasından dışarı taşıyordu ve inanılması güç uzunlukta olan tırnakları bir Khmer dansözüne benzemesini sağlıyordu. Sesi bile aşık bir kadının yumuşaklığındaydı.

—Adım Kuniko, dedi.

Malko ayağa kalktı, kadın bir taş bebek kadar kusursuzdu.

—Al Borzoy'un bir arkadaşıyım, dedi Malko.

Japon kadın mutlulukla kıkırdadı ve Malko'nun karşısına oturdu. Bakışları biraz yumuşamıştı. Malko'nun uzattığı Borzoy imzalı kartı alıp okudu ve çantasına koydu.

—Size yardımcı olmak beni mutlu eder, ama çok meşgulüm, dedi.

Genç kadının lakabı aklına gelince Avusturyalı konuşmaya başladı.

—Hesabına çalıştığım şirket sorumluluğu nu yüklendiğim göreve çok para koydu. Çok eli açıktırlar... Bana yardımcı olacaklar için de aynı şartlar geçerli... Büyük bir ödül var bu işte...

Kuniko'nun yüzünde mutluluk parıltıları

55

belirdi. Çantasından çıkarttığı karta bir telefon numarası yazdıktan sonra onu masa

altından CIA ajanına uzattı.
—Bu benim özel telefonum, aslında müşterilere vermemiz yasaktır.
Malko onun karmaşık saç tuvaletini seyrederken bir garson kadına yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Adam uzaklaşınca kadın ona doğru eğildi. Sanki ayaklı parfüm deposuydu.
—Malko-san, sizinle uzun süre kalamaya cağım. Geldiğinizde buranın müdavimi olan saygın bir müşteriyleydim. Beni çağırıyor...
Arka masada oturan yaşlı bir adama bakarak sırıttı.
—İhtiyacım olunca sizi arayacağım, dedi ve kalktı Malko.
Kadının eli sıcak ve kadife gibiydi. Bakışlarında o ilk baştaki sertlik yoktu. SAS kadının aşırı makyajına rağmen, çok güzel olduğunu düşündü. Kuniko'yu büyük bir kısmı gözüken göğüslerinden öpmek istedi, ama bir beyefendi olduğunu hatırlayarak bu arzusunu dizginledi. Kadın müşterisinin yanına giderken kalçalarına baktı. Sonra hesabı beklerken kulübün genel havasına bir göz attı.
Localarda on beş kadar çift hareketli bir sohbete dalmışlardı. En yürekli Japon bile yanındaki yosmanın elini tutmadan öteye gidemiyordu.
Hesap gelince Malko neredeyse küçük dilini yutacaktı. Bu fiyata iki kişi Maxims'de yemek yiyebilirdi. Otuz bin yenlik hesabın yirmi bini Kuriko'nun on iki dakikalık konsomasyonuydu.
— Kredi kartı da kabul ediyoruz efendim, dedi garson yılışık bir tavırla.
*
* *
Dışarı çıkan Avusturyalı soğuktan titredi. Otel, taksi tutmaya gerek olmayacak kadar yakındı. Nancy Younglove ve Kuniko'yu düşünerek yürümeye başladı. His hayatı bu iki kadın arasında paylaşılmıştı.
Ginza'da in cin top oynuyordu, barların

bile bir kısmı kapanmıştı. Demiryolu köprüsünün altından geçerek İmperial'e geldi. Otelin lobisi boştu. Anahtarını aldı ve odasına çıkarken Nancy'nin bir köşeden çıkıp kendisine koşacağını hayal etti. Ama koridorda çarpık bacaklı bir kat hizmetçisi dışında başka kadın yoktu. Odasına girdi ve televizyonu açarak eski bir samuray filmini seyretmeye koyuldu.

*

**

Oda kapısı çalındığında Malko banyodan çıkıyordu. Güneşli bir gündü. Kapıyı açınca değişik bir manzarayla karşılaştı. Kısa boylu, kahverengi paltosu yerleri süpüren, yüzüne doktorlarınkini hatırlatan grip önleyici bir bez maske takmış bir Japon kadın duruyordu. Elinde rengârenk kâğıda sarılmış küp şeklinde bir paket vardı.

Yerlere kadar eğilip selam verdikten sonra konuşmaya başladı, SAS'ın anlayabildiği tek kelime, Tom Otaku'nun adı olmuştu. Nihayet paketi Malko'ya uzattı ve bir kez daha yerlere

dek eğildi.

Avusturyalı teşekkür ederek paketi aldı. Kadının İngilizce bilmediği her halinden belliydi. Asansöre gidişini seyretti ve odasına girdi.

Tom Otaku sabahın sekizinde ona ne yollamış olabilirdi?

*

Son kâğıdı açınca madeni bir tabaka gören Malko neye uğradığını şaşırdı. Dikkatle tüm kâğıdı sıyırdı. Madeni tabakadan rengârenk teller çıkıyordu. Bu olsa olsa, bir tahrip kalıbı olabilirdi. Patlayıcı mekanizması kalın bir kurşun kalem kadardı. Bir süre şaşkın bir halde bakakaldı.

Sonra yavaş yavaş kendini, toparladı ve pencereye koştu. Sokağın karşısında düz damlı modern bir bina vardı.

Döndü, masaya geldi. Paketi sağ eline aldı ve camdan olanca gücüyle fırlattı. Şans eseri kutu damın kenarına geldi, biraz yuvarlandı ve kırmızı bir alev çıkartarak patladı.Kulaklarında patlama nınuğultusu ve duvardaki is lekesi olmasa tüm bunları bir kâbus sanırdı...

Otuz saniye sonra yassı tabancasını kemerine takarak odasından çıktı. Mucize kabilinden katta duran bir asansör vardı. Bir grup işadamı onu hayretle izlediler. Dışarı fırladı, kimseler yoktu. Kadın dört veya beş dakikalık bir avantaja sahipti.

Yaklaşmakta olan bir polis aracının sirenini duydu. Demek, patlama farkedilmişti. Gorillere haber vermek üzere geri döndü ve

asansöre bindi. Kabin birinci katta durdu kapılar açıldı kafasını kaldırınca kahverengi bir manto gördü.

Tam kapılar kapanırken dışarı fırladı. Kız onu gördü. Maskesini çıkartmıştı. Dişleri aralık, dudakları dolgundu. SAS'ı görür görmez geriye dönüp koştu.

Avusturyalı iki Japona çarptı ve hep birlikte yere yuvarlandılar. Ayağa kalkana kadar kız yirmi metrelik bir avantaj sağlamıştı. Arka hole bakan koridora koştu ve kızın çıkış kapısına doğru gittiğini görünce avazı çıktığı kadar:

— Durdurun onu! Durdurun onu! diye İngilizce bağırdı.

Bir Kore turizm şirketiyle gelmiş olan seksen kişilik grup, kafalarını kaldırıp bakmakla yetindiler, ama kıpırdamadılar bile...

Malko merdivenden indi ve kız tam Hibaya Park'a giden sokağa saparken otelden çıktı. Hızla koşmaya başladı, bombanın patladığı binanın önünde çok sayıda polis arabası duruyordu. Kız emniyet mensuplarının önünden geçti, ama kimse onu

farketmedi! Avusturyalı yeniden bağırdıysa da onu dinleyen olmadı.
Yavaş yavaş aralarındaki mesafeyi kapattı ve kızı tam Hibaya Dori'deki arabaların arasından geçmeye çalışırken yakaladı. Kadın büyük bir güçle debelenmeye başladı. Taksi bekleyen iki Japon hayretler içerisinde olanları seyrediyorlardı. Sokaktaki trafik akışı yavaş-lanmıştı. Kız son bir defa daha debelendi ve paltosunun önü açıldı. İçi olduğu gibi dinamit lokumu doluydu. Bu manzaraya şaşıran

59

Malko, kızı elinden kaçırdı.

*****

*** ***

Kadın Hibaya Dori'de koşuyordu. Malko'nun yanına sivil giyimli bir Japon geldi ve kemerindeki "DEDEKTİF" rozetini gösterdi. Bu, şüpheli araçları İmperial'in önünden kaldırtmakla görevli otel polisiydi.
—Neler oluyor efendim? Sizi rahatsız mı ettiler? diye sordu memur.
SAS ezilmeyi göze alarak arabaların arasına dalarken:
—O kadın bir terörist! Üzerinde patlayıcı maddeler var! dedi.
Terörist kelimesi poliste doping tesiri yaptı ve adam olduğu yerden fırlayarak koşmaya başladı, hatta Malko'yu bile geçti.
Kahverengi mantolu terörist yolun karşı tarafına iki adamdan önce vardı ve Hibaya Park'in çimenlik alanına doğru saptı. Kısa boyuna rağmen ok gibi koşuyordu.
Soluğu kesilen Malko yavaşladı. Yüz metre önündeki dedektif kahverengi mantoyu eteğinden yakalamıştı. Bu sırada büyük bir patlama oldu, SAS yere yattı. Kafasını kaldırdığında, İmperial'in polisinden ve teröristten arta kalan parçaları gördü.
Patikada duran ve hareket etmeye hazırlanan bir araba patlamanın etkisiyle bir kiraz ağacının altına sürüklenmiş, üstü de

yapraklarla örtülmüştü.
Avusturyalı olay mahaline gitti. İki dakika sonra bir polis Toyota'sı da oraya gelmişti. Görülecek fazla bir şey yoktu. Cesetler İmparatorluk Sarayı'na kadar uzanan bir alana yayılmış olmalıydı. Patlamanın bir kaza sonucu mu olduğu, yoksa teröristin yakalanmak yerine ölümü mü tercih ettiğini öğrenmek imkânsızdı. Bağnaz Sekigun üyeleri işin içinde oldu mu, her şey mümkündü.
Toyota'daki polisler Malko'ya yaklaştılar. Patlama yeri barikatlarla çevrilmiş ve resmi polisler nöbete başlamıştı. Diğer görevliler cesetlerin parçalarını topluyorlardı. İmperiaP in karşısındaki çiçekçi, dükkânın önünde kopuk bir el bulmuştu. Bu eğlenceyi kaçıran goriller etraflarına bakmıyorlardı.
—Bu delilerin bulunamamasına aklım ermiyor, dedi Chris.
—Tokyo ile Yokohama arasında yirrli beş milyon kişi oturuyor. Hepsini ayıklamaya şimdi başlarsanız, akşam yemeğine ancak biter, dedi Malko.
Kendisine doğru gelen sarkık yanaklı Kohan şefi Tom Otaku'yu gördü.
—Birinci katın tuvaletinde sekiz dinamit lokumu bulduk. Kız oteli havaya uçurmak istiyormuş, dedi Japon yetkili.
Malko olanlara inanamıyordu. Hiroko durulacağı yerde,.saldırıya geçmişti.
—Peki bu kadın odamda meydana gelecek bir patlamanın oteli ayağa kaldıracağını düşünememiş mi? dedi Malko.
—Sizin Japon olmadığınızı unutmuş, Malko-san. Geleneklerimize göre alınan bir hediye hemen açılmaz. Bunun aksi bir davranış görgüsüzlük sayılır. Terörist bu

nedenle önünde bir saatlik bir süre olduğunu sanmıştır.
Avusturyalı buranın adetlerine göre yetiştirilmediğine şükretti. Ellerinde plastik torbalar olan polisler geliyorlardı. Buldukları

parçalarla ölenlerin kimliklerini teşhis etmek oldukça zordu.
—Bana kadını kovalarken elinizde bir tabanca olduğunu söylediler, bu doğru mu? diye sordu Tom Otaku.
—Evet, doğru.
—Malko-san, biz çok muhafazakâr bir toplumuz. Bu yüzden, bir daha silahlı olarak dışarı çıkmamanızı istiyorum. Borzoy-san ile olan iyi ilişkilerim yüzünden tabancanızı almayacağım.
—Peki, ya beni yeniden öldürmeye kalkarlarsa ne olacak?
—O teröristleri yakalayacağız. Bu arada otelde alınan güvenlik önlemlerini artırıp sizin daha iyi korunmanızı sağlayacağım.
Malko polemiğe girmekten kaçınarak izin istedi ve ayrıldı.
—Yarım saat sonra gidiyoruz, dedi Chris Jones.
Üzgündü, son gelişmelerden sonra Japonya'yı sevmeye başlamıştı.
—Frank Thorpe'u tarafımdan öpün. Eğer kimono almak isterseniz, otelin altında var, dedi SAS.
Max Sharon'u görmeye giderken tek başına olmayı tercih ediyordu.
*
* *
Ağzında küçük piposuyla Malko'nun anlattıklarını dikkatle dinleyen Max Sharon, tüm konuşma boyunca başını sallamakla yetindi. Avusturyalı, gazetecinin bürosunu bulmakta biraz güçlük çekmişti. İki odadan oluşan yazıhanenin her tarafı eski dergi ve gazetelerle doluydu. Bir köşede bir Japon oturmuş fotoğraflara altyazı yazıyordu. Max Sharon yirmi yıldır bu ülkede yaşadığı için, ülke insanları gibi davranmaya başlamıştı.
—İşte böyle, Al Borzoy bana yardımcı olabileceğinizi söyledi, diye sözü bağladı SAS.
—Sekigun, dedi Max, Kyoto'da doğdu...

Çoğunu tanırım, çünkü biraz sinemayla ilgilenirim... Onları sinema dünyasındaki kişiler destekliyor. Tanınmış kişilerin desteğine sahipler. Hatta bir zamanlar Ginza'da hapisteki arkadaşları için yardım topluyorlardı...
—İstedikleri ne?
Max heyecanla yerinden kalktı ve pencereye giderek demiryolunun öbür tarafındaki Asahi Shinbun'un siyah binasına baktı.
—Sevgili dostum, Sokkatsu doktrini diye bir şeyden bahsedildiğini hiç duydunuz mu?
Avusturyalı bu konuda hiçbir şey bilmediğini itiraf etti.
—Öyleyse Sekigun hakkında da hiçbir şey anlayamazsınız. Sukatzu bu gençler tarafından iyi anlaşılmamış bir nihilisttir. Bunlarda bir tür öldürme ve vahşet zevki vardır.
Yeniden piposundan bir nefes çekti.
Malko adamın gözlerinin ifadesinden onun Sekigun hakkında çok şey bildiğini anladı. Belki de CIA koynunda bir yılan beslemişti.
63
62
—Gidip yemek yiyelim, dedi.
CIA ajanını iterek odasından çıkardı ve koridorda karşılaştığı bir Japonu yerlere dek eğilerek selamladı.
—Sizi ben davet ediyorum, Maxims'e gidelim, dedi Malko.
—Yo, olmaz, orası üçüncü bodrumda kasvetli bir yer. İnsan kendini denizaltında sanıyor, daha iyi bir yer biliyorum.
Ginza'nın kalabalık sokaklarında zar zor ilerlediler. Her kavşakta ışıklar kırmızıya dönüşünce yayalara hoparlörlerle emir yağdırılıyordu.
Her lokantanın önünde günün yemeklerini fiyatlarıyla birlikte sergiledikleri birer tepsi vardı. Max, Malko'yıı bir merdivene itti. Yukarıda "PAUL BOCUSE" diye bir levha

vardı.
*
* *
Max Sharon fil gibi yiyordu, tüm yemek boyunca değişik yemeklerin yanında altın değerinde olan bir şişe Chateau-Margaux 1970 içmişti. Adam birbirinden ilginç konular anlatıyordu, ama SAS lafı Sekigun'a getirmek istediğinde, derhal duymazlıktan geliyordu. Malko artık tam ümitsizliğe kapılırken, gazeteci masaya eğildi ve:
—Hiroko'yu bulmanıza yardımca olabile cek birisini mi arıyorsunuz? diye sordu.
—Evet.
Max Sharon:
—Bu işe karışmak istemiyorum, ama size ciddi şekilde yardım edebilecek bir arkadaşım

var, dedi. "Raketçiler sendikası*" başkanı Ono Kavaşi...
—Tokyo'da raketçiler sendikası mı var?
—Kelime tam manasıyla tercüme edilememiş, ama aynı anlama çıkıyor. Hepsi de zengin ve güçlü kişiler. Kavaşi'yi yıllar önce henüz basit bir yakusa* iken tanımıştım. Beni çok sever, hapisten yeni çıktı ve hemen beni ziyarete geldi. Şayet olayda silah ve sahte pasaport varsa size kesinlikle yardım edebilir... Ama onu harekete geçirmek gerekir.
—Beş yüz bin dolarlık ödül var, bana Hiroko'yu bulmamda yardımcı olursa hepsini alır.
—Harika.
—Onu nerede bulabilirim?
—Bu işler sizin düşündüğünüz gibi olmaz, ona teklifinizi ileteceğim, eğer işine gelirse o sizi arar. Aklıma gelmişken, tercümanınız var mı? Tek kelime İngilizce bilmez de... Borzoy bu işi üstlenemez. Çünkü Japonca konuştuğunu sanıyor, ama sık sık gülünç duruma düşüyor. Zor bir dildir ve konuşan kişinin şahsiyetine göre anlam kazanır. Borzoy bazen sanki kadınmış gibi kadın ağzıyla

konuşuyor.
Bu laf yağmurunu kesen Avusturyalı Kuniko'dan bahsetti.
—Bu işi bir erkek üstlense daha iyiydi, ama neyse...
Malko Bangladeş'te bir ailenin yıllık gıda masrafına denk olan hesabı ödedi ve kalktılar.
Dışarda Max Ginza istikametini göstererek:
(*) Bir tür mafya (*)
Çocuk
65
— Ben bu taraftan gidiyorum, sizin işinizle kısa sürede ilgineceğim, dedi.
Malko hızlı adımlarla uzaklaşan adamı seyretti. Onun ne düşündüğü hakkında en ufak bir bilgisi yoktu. Artık raketçiler sendikasının CIA'nın yardımına gelmesi için dua etmekten başka yapacak bir şey yoktu.
*
**
Hiroko radyoyu kapattı, sinirden titriyordu. Buna sebep Yokohi'nin gelememesinden çok görevini başaramamış olmasıydı.
Birkaç tütsü alarak yaktı, oda kısa sürede güzel bir kokuyla doldu. Furuki hâlâ verandadaki direkte çırılçıplak bağlıydı ve devamlı öksürüyordu. Sabah, adamın onurunu kırıcı bir hareket olarak saçlarını kesmişti. Ama ustura kullanmakta öylesine acemiydi ki, Furuki'nin kafası kan içinde kalmıştı.
Diğerleri küçücük odada uyuyorlardı. Radyo yalnızca Hiroko'da vardı. Diğerlerine haberi bir an önce vermeliydi.
İki gündür bağlı duran ve bir avuç pirinçle beslenen Furuki'nin inlemesi ve öksürüğü az da olsa sakinleşmesini sağladı. Hâlâ emirlerini harfiyen yerine getiren yirmi kadar Sekigun üyesine liderlik ediyordu ve bu kadar adam şimdi yoluna dikilen sarışını temizlemeye yeterdi.
Çayından bir yudum aldı, gözlerini

verandaya dikmişti. Tek hayali, Furuki'ye yaptıklarının eşini düşmanına da yapmaktı. Yavaş, ama acı içinde bir ölüm.

BÖLÜM VI

"Raketçiler sendikası" başkanı Ono Kavaşi kısa süre önce hareketlerini engelleyen bir kas hastalığına yakalanmıştı. Bu yüzden göz kapaklarını açık tutabilmek için bez parçacıkları kullanıyordu. Üç yıl evvel evlendiği ve üçüncü karısı olan Koko ile istediği gibi bir yaşam sürmesini engelleyen siyatiğe şimdi de bu hastalık eklenmişti. Siyah küçük kutudan bir tane şekerli dondurulmuş bakla alarak dilinin üstüne koydu ve emmeye başladı. Odanın bir köşesini kaplayan çiçek demetine bakıyordu. Bunlar saygıdeğer müşterisini kaybetmek istemeyen Şidoya tarafından her gün değişik çiçeklerle yenileniyordu. Böylece Kavaşi iki gün üst üste aynı demeti göremiyordu. Bu onun en pahalı lükslerinden biriydi. Gününün büyük bir bölümünü geçirdiği daire imparatorluk bahçesine hakim son derece lüks bir apartmanın on ikinci katını bütünüyle kaplıyordu. Arada sırada imparatorla aynı manzarayı paylaştıklarını düşünürdü. Bu da Hokkaidolu inci avcısının cahil oğlu için fena bir ayrıcalık sayılmazdı...

Kavaşi bakla tadını gidermek için masasındaki vazoda duran güllerden bir yaprak kopardı ve ağzına attı. Kendisine iki saat önce getirilen güzel bir el yazısıyla yazılmış mektubu incelemeye başladı. Kesin olmamakla birlikte, söylentilere

bakılırsa Kavaşi'nin serveti beş ile on milyar yen arasındaydı... Bin metre karelik dairesi Asya ve Avrupa'dan getirtilen tablolar, Birmanya'nın en ücra köşelerindeki mabedlerden alınan Buda heykelleri ve Çin'den getirtilen sanat eserleriyle dolup taşıyordu. Bürosunun kışlık bahçesindeki, küçük

şelaleler ve pahalı tropikal bitkiler için dünyanın parasını harcamıştı. Kavaşi büyük bir vahşete dayanan yıldırma sistemiyle tüm karanlık işleri bürosundan idare ediyordu. Tokyo ile Yoko-homa arasında hiçbir ticarethane ona haraç vermeden çalışamazdı. Bu yüzden de, içlerinde güçlü olanların da bulunduğu çok sayıda düşman edinmişti. Bir avukatlar güruhu tüm yasaları zorlayarak onu kurtarmaya çalıştıkları halde, düşmanları yüzünden Tokyo'daki bir cezaevinde üç ay yatmıştı. Buradan çıkmak çok paraya malolmuştu. Şimdi Kavaşi dairesinde oturmuş, yeni bir bakla emerek kışlık bahçedeki şelalenin sesini dinliyordu. Tereddüt ediyordu. Çünkü Kavaşi gibi biri için bile beş yüz bin dolar iyi paraydı. Elindeki meblağın artmasında ne sakınca olabilirdi? Yetmiş yaşında olmasına rağmen imparatorluğunu büyük bir gaddarlıkla büyütüyordu. Aklı başında bir insandı ve Koko'nun yakın bir gelecekte Tokyo'nun en zengin dulu olacağını biliyordu. Koreden özel gençlik aşıları getirtiyordu, ama bunlar bile siyatiğinin geçmesine yetmiyordu. Aklının almadığı, bir yabancının, üstelik de kendisininki kadar güçlü bir teşkilatın desteğine sahip bir yabancının ondan yardım istemesiydi... Kavaşi hayatında hiç

politikaya bulaşmamıştı, ama yine de Amerika'dan korkuyordu.

Aniden bir karara vardı ve sekreterine bağlı olan zile bastı.

Daha otuz saniye geçmeden kapı açıldı ve son derece çirkin bir adam olan sekreteri içeri girdi. Adamın kıyafeti çok düzgündü. Patronundan daha iri olduğu gibi, daha da korkunçtu. Adı Masayuki Yamato olan sekreter karakuşak sahibi usta bir karateciydi. Tipinden profesyonel bir katil olduğu belliydi. Efendisinin sağlığına duacı olduğunu söyledi.

—Sus, yakusa! dedi Kavaşi.

Yamato'ya hep bu lakapla hitap ederdi.
Adama kâğıdı uzattı.
—O yabancıyı kabul edeyim mi, Kavaşisan?
dedi yazıyı okuyan sekreter.
—Hayır.
—Peki başınızdan def etmemi ister miydiniz?
Kavaşi on yıl önce kaçak ABD askerleriyle rıhtımı arşınlarken az çok İngilizce öğrenmişti.
—Hayır. Onu evimin dışında kabul edebileceğimiz bir yemek ayarlamanı istiyo rum.
Sekreter şaşkınlığını gizleyemedi. Kavaşi çok az dışarı çıkardı, üstelik yabancılarla asla olmazdı bu.
—Max-san'ı da davet etmek istiyorum, her zaman sadık bir dost olduğunu kanıtladı. O dili bilmediğim için sen de bizimle geleceksin.
Yamato kapıya kadar eğile eğile geriledi, içinden yemeğe çıkma fikrinin Koko'dan kaynaklandığım geçirdi. Patronunun üçüncü

karısı sanat eserlerinin arasında sıkılıyor ve kocasının aldığı güzel nadide elbiseleri toplum içinde giyememekten yakmıyordu. Eski bir "yosma" olan Koko gece hayatını özlüyordu. Her zaman çizme ve pantolon giyerek gizlemeye çalıştığı çarpık bacaklan haricinde nefis bir kadındı. Uyuşturucu kullanır ve özgürlükten uzakta geçirdiği yılları sayar ve arada sırada Yamato'ya kendisine cinsel istekler duyduğunu belirtircesine bakardı...
Adam masasına oturdu ve bir telefon numarasını çevirdi.

**

**

—Bu beklenmedik bir şeref, o ihtiyar yankesici eskisini tanırım, dedi Al Borzoy. Üstelik, adetleri gereği Japonlar yabancı misafirlerini sekreterlerine ağırlatırlar.
CIA sorumlusunun odası yine bomboştu. Malko kendi kendine Amerikalının nerede çalıştığını sordu... Sabahın onunda Max

Sharon'un telefonuyla uyanmıştı. Gazeteci, Kuniko'ya telefon ederek saat altı buçukta SAS'ı otelinden almasını bildireceğini söyledi. İlk adım atılmış oluyordu.
Tom Otaku'nun tüm güvencelerine rağmen, Hiroko ve yandaşları serbestti. İmperi-al'e bombalı saldırıda bulunan kadının cesedinden geriye kalanlar bir ayakkabı kutusunu bile doldurmazdı. Bu da kimlik tesbitinin ne derece doğru olabileceği konusunda kuşku uyandırıyordu.
—Belki de Chris Jones ile Milton Brabeck kalsalardı daha iyi olurdu, dedi Malko.

—Buna imkân yoktu. Japon İçişleri bakanından bir nota aldım, dedi Al Borzoy.
— Umarım benim ölüm haberimi de almazsınız. Çünkü Kavaşi'nin yemekten başka şeyler de ikram etmeye arzulu olduğunu sanıyorum.
*
**
Malko otelden çıktı ve Kuniko'nun arabasına bindi. Kendi kendine kadının bu kadar uzun tırnaklarla nasıl araba kullanabildiğini sordu. Araba hareket etti, İmperial'in kapıcısı içi giderek seyrediyordu. Böylesi bir kadına yetecek parası olduğuna göre, bu müşteri gerçek bir beyefendi olmalıydı.
—Nereye gidiyoruz? dedi SAS.
Kuzeye sapmışlar, İmparatorluk Sarayı'nın yanından geçiyorlardı.
— Çok eski bir lokanta olan Asakusa'ya. Kavaşi-san'ı bu kadar iyi tanıdığınızı bilmiyordum, dedi Kuniko.
— Onu ilk defa bu gece göreceğim, neye benzediğini bile bilmiyorum.
— Öyleyse niçin sizi yemeğe davet etme onurunu bahşetti?
Kadın iyice şaşırmıştı, hayran hayran bakıyordu.
Avusturyalı Japonların hayatında

kartvizitlerin çok önemli olduğunu anlamıştı. Herkes toplumda işgal ettiği yere göre itibar görüyordu. Bu durum Malko'yu çok rahatsız ediyordu. Hayatında Kavaşi'yi hiç görmemiş olmasına rağmen, adam onu yemeğe davet etmişti, Japon sosyal hayatına taban tabana zıt

düşen bir durumdu.
Kuniko elini onun bacağına koydu ve:
—Malko-san, sizinle birlikte olduğum için çok mutluyum, dedi.
Tokyo nehri boyunca kuzeye doğru yol aldılar, gitgide fakir mahallelere yaklaşıyorlardı. Sonunda Kuniko arabayı neonlarla aydınlatılmış kalabalık bir sokağın köşesinde durdurdu ve kilitledi.
—Bu Tokyo'nun adı en kötüye çıkmış sokağı olan Rukku Caddesi'dir.
Seks filmleri oynatan sıra sıra sinemalar vardı. Dükkânlardan birinde, Alman yapısı miğfer ve Nazi bayrakları satılıyordu. Sinemaların arasında Japonların bütün günlerini geçirdikleri elektronik oyun makineleri bulunan salonlar vardı.
Kuniko, Malko'yu sağdaki bir sokağa sürükledi. Bir süre yürüdükten sonra, ortasında büyük bir mabed bulunan açıklık bir alana geldiler.
— Gelin öbür tarafta, dedi Avusturyalıyı kolundan çeken Kuniko,
Hava soğuktu ve kadın ona iyice sokulmuştu.
— Burası mahalle sakinlerinin tanrılardan mucize istedikleri büyük Kannondo tapınağı dır, dedi Japon kadın.
Dar bir sokağa saptılar ve önünde bahçesi olan İsviçre evlerine benzeyen bir binanın önünde durdular.
— Lokanta burası, ama dışarda bekleye lim. Aksi takdirde onlara hakaret etmiş oluruz, dedi Kuniko.
Malko Kavaşi'nin gecikmemesini diledi çünkü soğuktan titriyordu. Biraz sonra siyah

bir Lincoln Continental sokağa girerek durdu. Kuniko Malko'nun kolunu heyecanla sıkarak:
—İşte o! dedi.
*
**
Önden uzun siyah saçlı, pantolonlu bir kadın indi.
—Adı Koko. On altı yaşında, ama daha şimdiden iki tane dairesi var, dedi Kuniko.
Öbür taraftan kısa boylu, ince boyunlu, beyaz kravat ve siyah fötr şapkalı şaşırtıcı birisi indi.
—Bu Kavaşi-san, dedi Japon kadın.
Kavaşi'nin arkasından bir çift daha indi. Kadının göğüsleri oldukça çekici, adamsa son derece çirkindi.
İki çift ilerlerken eğilip doğrulmalar bir türlü bitmiyordu. Kuniko alçak sesle yeni gelenleri tanıştırdı.
—Yamato-san ve eşi. Yamato-san İngilizce bilir, ama bu gece nezaket gereği yalnızca Japonca konuşacak. Tercümanlık görevini ben yapacağım, Yamato-san'ın karısı İzlandalıdır.
İzlandalı kadın mavi gözlerini yiyecekmiş gibi SAS'a dikti. Sonunda içeri girebildiler. Dekor çok değişikti. Her yerden sarkan değişik şeyler buraya lokantadan çok ambar havası veriyordu. Masa da yoktu. Yere şilte serilmiş bir de ısıtıcı konmuştu. Müşteriler tabak ve maşrapaların arasında yere bağdaş kuruyorlardı. Alçak paravanlarla salon birçok odacığa bölünmüştü.

Salonun en dibindeki odacığa geçtiler ve yerden kırk santimetre yükseklikteki masanın etrafında yere oturdular.
Malko Kavaşi'nin karşısına oturtuldu ve kendini adamın gözlerini açık tutmaya yarayan bez parçacıklarına bakmaktan alıkoyamadı. Neyseki, yemekler ve pirinç rakısı çabuk getirildi. Kavaşi, SAS'in önündeki tahtadan yapılma küçük kare şeklindeki kadehe saki koydu.

— Buranın adeti böyledir, siz de aynı şeyi yapın, dedi Kuniko.
Bir anda herkes birbirinin kadehini doldurmaya başladı. Ancak kadeh olarak kullanılan kaplar çok küçüktü ve çabucak boşalıyordu.
Kuniko değişik yemeklerden oluşturduğu bir tabağı Malko'ya çubuklarla yedirmeye başladığında herkes gülmeye başladı.
•
**
Yerde bir şilteye uzanmış olan Hiroko bir türlü uyayamıyordu, bunun sebebiyse içindeki intikam ateşiydi.
Japonya'dan ayrılmadan önce Yokohi'nin intikamım almalı ve görülecek hesapları temizlemeliydi. Tokyo'dan ayrılırken peşinde bir düşman bırakamazdı.
İşini bitirip Tokyo'dan ayrılmak için önünde altı günü olduğunu hesapladı.
Uyumadan önce son kez verandaya bir göz attı, Furuki hâlâ dayanıyordu.
*
**
—Şerefe!

—Şerefe! dedi Malko.
Yemeğin başındaki ortam değişmişti, Kavaşi'nin sağ gözündeki bez düşmüş, bu yüzden de göz kapağı kapanmıştı. Süratle yemek yemekten yüzü kan ter içinde kalmıştı.
Sakiyi fazla kaçıran Kuniko'nun gözleri parıldıyordu. Yamato yeleğini çıkartmıştı. Karısıysa, gözlerini bir an bile Malko'dan ayırmıyor ve ona yiyecekmiş gibi bakıyordu.
Kuniko bacağını Malko'ya yaslamış, sanki uzun süre aynı yatağı paylaşmışlar gibi davranıyordu. Yemeğin başındaki tutumunu sürdüren tek kişi Koko idi.
Gözlerinden kötülük akan Kavaşi etrafına bakmıyordu. Çokça saki içmişti, ayrıca ağzı yağ içindeydi. SAS'a sırıtarak bir soru

yöneltti.
—Kavaşi-san bu lokantayı beğendiniz mi diye soruyor, dedi Kuniko.
—Çok şaşırtıcı.
—Buranın beş asırlık bir geçmişi var. Haydutlar iş görüşmelerini burada yaparlarmış, diye açıkladı kadın.
Şu anda da değişen bir şey yoktu. CIA ajanının konuya girmek için beklediği fırsat eline geçmişti...
—Bay Kavaşi teröristlerin silah ve sahte pasaport temin ettikleri kaynağı bulmamda bana yardım edecek mi?
Kuniko bu sorudan rahatsız olmuştu, ama yine de tercüme etti. Kadın konuşmasını bitirince bu kez Kavaşi bir soru yöneltti.
—Bay Kavaşi Avrupa'da da kirlilik olup olmadığını soruyor, dedi kadın.

Bu ya bir kara mizah anlayışıydı, ya da Kuniko tercümede bir hata yapmıştı. Ama çaresiz, Avrupa'nın nasıl kirletildiğini anlatmaya koyuldu...
Birkaç kadeh daha saki içtikten sonra, Kavaşi gözüne bezi koydu ve ayağa kalktı. Malko şaşırdı, çünkü buluşma nedenleri hakkında henüz tek bir kelime bile edilmemişti. Kuniko'ya dönerek:
— Onları yeni açılan Castel Diskotek'de şampanya içmeye davet etmek istediğimi söyleyin. Özel bir kulüptür.
Kuniko mesajın her kelimesini vurgulamaya özen göstererek tercüme etti. Bu kulüpte yosmaların bulunmadığını öğrenen Kavaşi çok şaşırmıştı. Bu tür kızların olmadığı bir diskotekle, Fuji-Yama'nın karsız düşünülmesi arasında bir fark yoktu. Ancak bu daveti kabul etmemezlik olamazdı, çünkü bu Malko' ya hakaret olurdu.
Onları Lincoln'üne davet etti. Daha arabaya biner binmez Kuniko elini SAS'ın bacağına koydu.

*

**

Kavaşi geğirdi, yine sağ gözündeki bez düşmüş ve göz kapağı kapanmıştı. Burası lüks bir gece kulübüydü ve en az yabancılar kadar Japon vardı.

Malko'nun masasına su gibi Dom Perignon akıyordu. Kavaşi koltuğuna gömülmüştü. Koko ise kendini müziğin ritmine kaptırmış, âdeta olduğu yerde dans ediyordu. Gözleri sürekli dans pistindeydi. SAS bunun ortamı yumuşatmak için bir fırsat olabileceğini düşünerek ayağa kalktı ve Kavaşi'nin eşinin önünde eğildi. Kuniko ve Yamato büyük bir olay çıkacağını zannettiler, ama yeraltı dünyasının babası içki tesiriyle sırıtarak başını eğdi. Bunun üzerine Koko oturduğu yerden fırlayarak piste doğru ilerledi.

Kadın Avusturyalının kendisine sarılmasına izin verdi. Ancak pist oturulan yerden görüldüğü için kalçasını kavalyesine yapıştırdığı halde belinin üst kısmını uzakta tutmaya çalıştı.

Koko kendinden geçmiş, müziği filan duyduğu yoktu ve sürekli SAS'a sürtünüyordu. Beş dakika bu böyle sürdü, oturanlar onların danslarını bitirmesini bekliyordu. Malko kadının biraz ileri gittiğini düşündü ve:

—Yanılmıyorsam oturmamız gerek, dedi.

Koko sırıttı, anlamamış gibi yaparak davranışlarını sürdürdü. Avusturyalı kadını kendinden uzaklaştırmak istedi, ama başaramadı. Adamı tahrik ettiğini anlamıştı. Bu kez de yavaşça göğüslerini ona doğru yaklaştırdı.

Sonunda Malko üstünde istediği etkiyi uyandırmıştı. Dengesini kaybeder gibi ona sımsıkı sarıldı ve bir süre böylece kaldılar. Neyseki, diğer çiftler onların oturanlar tarafından görülmelerini engelliyordu. Soluk soluğa kalan Koko, Malko'dan vebalıymış gibi uzaklaştı. Ama masaya dönerlerken teşekkür ediyormuşcasına elini sıkıca tutmayı da ihmal etmedi. Kimse bir şey farketmemişti.

Onlar döner dönmez Kavaşi gözüne bezi

yapıştırarak ayağa kalktı. Beş dakika sonra dışardaydılar. Lincoln'e yerleştiler. Kuniko SAS'a yapışmıştı.Dar yollardan zar zor geçtiler ve on dakika sonra İmperial'e geldiler. Otelin önünde Kavaşi inerek Malko'yu Japon usulü selamladı, Kuniko'nun elini öptü. Yamato ve Koko başlarıyla selamlamakla yetindiler. Siyah Lincoln Hibaya Dori'de uzaklaştı.

Buluşmanın nedeni hakkında tek kelime bile etmedikleri için Malko şaşırmıştı.

*

**

Malko'nun hayal kırıklığına uğradığını gören Al Borzoy bir kahkaha patlattı.

—Japonları tanımıyorsunuz! Kavaşi'nin bir şey söylemesine gerek yoktu. Çünkü, yemekle işbirliği anlaşması zaten yapılmış demektir.

—Buna gerçekten inanıyor musunuz?

—Bu herifler Tokyo'nun altını üstüne getireceklerdir. Her yeri bilirler, herkesi de tanırlar, dedi Amerikalı.

—İyi ama Sekigun militanlarıyla bir ilişkileri yok. Böyle olduğu halde polisin başaramadığını nasıl başaracaklar?

—Polise tek kelime etmeyen, ama onlara her şeyi anlatabilecek kişiler var.

—Yamato ve İzlandalı karısı ne garip bir çift oluşturuyorlar.

—Kadın Yamato'ya tapıyor, çünkü adamın gücü onu tahrik ediyor. Kadını çok dövüyor. Zavallıcık Tokyo'da tek başına bile dolaşamaz. Bir seferinde onu Hollandalı bir pilotla yakaladı, adam ölmekten beter oldu.

—Tom Otaku'dan bir haber alabildiniz mi?

Amerikalı başını salladı.

—Alışılmış hikaye. Kohan mensupları üniversitelilerin bulunduğu yerleri arıyorlar, ama bir sonuç elde edemiyorlar.

—Peki, beni havaya uçurmak isteyen kız hakkında bir gelişme var mı?
—Hayır. Kimliği bile tesbit edilemedi. Paltosu aracılığıyla bir şeyler bulmaya çalışıyorlar.
Al Borzoy pis pis sırıttıktansonra konuşmasını sürdürdü.
—Başınız güzel Hiroko'nun hoşuna gitme miş.
CIA şefinden müsade isteyen SAS oradan ayrıldı. Hava serin, ama güzeldi. Yürümeye başladı. Tokyo çirkin bir şehirdi, kötü şehirleşmeye örnek teşkil ediyordu. Sonunda taksiye bindi, şoför tek kelime ingilizce bilmiyordu. Ama neyseki Japonca İmperial Oteli demesini öğrenmişti.
*
**
SAS otele döndüğünde hava kararmıştı. Oysa saat dört buçuktu ve sebebi de kötü hava şartlarıyla kirlilikti. Her zamanki gibi holde kalabalık vardı.
Tam danışmadan anahtarını alacakken yanma gelen bir Japon kendi lisanında bir şeyler söyledi. Daha önceki deneyimlerinden dolayı Malko biraz geriledi, fakat adamın herhangi bir kötü niyeti yoktu. Danışmadaki

görevli kızlardan biri tercümanlık etti.
—Arkadaşlarınızdan biri tarafından sizi aramak için yollanmış, dedi kadın.
—Kim?
—Dün akşam yemek yediğiniz kişinin arkadaşı.
Saygıdeğer Kavaşi... Japonu takip eden Malko biraz sonra arka camı beyaz perdeli büyük siyah bir Nissan'ın arka koltuğuna yerleşti. Adam direksiyona geçti. Meraklanan Avusturyalı nereye gittiklerini sordu, cevap alamadı.
BÖLÜM VII
Siyah Nissan elçilikler mahallesi olan Minato-ku'daki dar bir sokakta durdu.

İnerek Malko'nun kapısını açan Japon, küçücük bahçesi olan modern bir evi işaret etti. Adam evin kapısını açtıktan sonra ortadan kayboldu. SAS içeri girdi. Ev tütsü ve yasemin kokuyordu. İlk gözüne çarpan şey, oturma odasında bir iskemlede oturan Yamato ve karşısında göğüslerini açıkta bırakan bir giysiyle diz çökmüş karısı oldu. Kadın bu pozuyla eski gravürleri anımsatıyordu. Kocasının ayakkabılarını çıkartmaya devam eden Gudrun Yamato döndü ve Malko'ya sırıttı.

—İçeri girin! diye bağırdı Yamato.

Malko odaya girdi. Japon üstünü çıkartmayı sürdürüyordu. Patronunun yanında olmayınca daha rahat ettiği her halinden belliydi.

—Oturun, bu sabah idman yapacak vaktim olmadı. Belki bugün kendimizi savun mak zorunda kalırız.

Bu Kavaşi ile Avusturyalı arasında yapılan işbirliğinin ilk kanıtıydı. Malko buraya çağırılma nedenini öğrenmek için can atıyordu. Kafasını kurcalayan bu soruyu sormak üzereyken Gudrun elinde her biri ikişer santim kalınlığında üç tahta getirdi ve yere bıraktı. Ortada boş bir alan yaratmak için halıyı rulo yaparak kaldırdı. Ayağa kalkan Yamato bir

süre konsantre olduktan sonra kâh sert ve vahşi, kâh yumuşak hareketler yapmaya başladı.

Sanki görünmeyen bir düşmana saldırıyor, bazen de onun saldırılarından kendini koruyordu. Gudrun kendinden geçmiş, büyük bir zevkle kocasını seyrediyordu. Âdeta bu tür hareketlerden cinsel bir haz duyuyordu. Sonunda kan ter içinde kalan Japon boğuk bir çığlık atarak durdu.

—Tahtalar, dedi Yamato.

Kadın tahtalardan birini alarak dikey doğrultuda ve yerden bir metre yükseklikte iki eliyle tuttu. Yamato bir çığlık atarak fırladı ve

ayağıyla vurdu.
Kadın iki büklüm oldu, eli batan bir kıymık yüzünden kanıyordu.
—Canımı acıttın, dedi kocasına.
—Çeneni kapat! Bu lafı Yamato öyle sert bir ifadeyle söylemişti ki, Malko şaşırdı.
Yaralı parmağını bir mendille saran Gudrun yerdeki tahtaları aldı. Bu sefer Yamato bunları yumruklarıyla kırdı. Acısını unutan kadın derin derin soluk alıyor ve kocasına baygın baygın bakıyordu. Yamato saçlarını düzeltti ve gözlüklerini taktı.
—Harika! dedi SAS.
—Bu hiçbir şey değil. Hocam ellerinin yanını kullanarak taşları kırıyordu. Bense ancak ayak veya yumruk darbesiyle bir insanın kafasını patlatabilirim. Her şey enerjinin tek bir noktada yoğunlaştırimlasıyla oluyor. Bunun için de biraz çalışma gerekli. Her sabah kırılmaz bir levhaya üç yüz darbe indiririm.
Giyindi ve:
—Gidelim, dedi.
Gudrun kocasına arzuyla baktı, onun tüm enerjisinden yararlanamadığı için üzüldüğü her halinden belliydi.
*
**
Nissan, İmparatorluk Sarayı'nın yanından geçen Şuto Otoyolu'nda hızla ilerliyordu.
—Nereye gidiyoruz? diye sordu SAS.
—Hiroko'nun babasını görmeye. Bu, Kavaşi-san'ın fikri.
Malko güçlü yeraltı dünyası şefinin bula bula bu bilgiyi bulması yüzünden hayal kırıklığına uğramıştı. Yine de bu ilk adıma karşı çıkmak istemedi. Tokyo'da gün geçtikçe yaşam zor taşıyordu. Arabalarla tıkalı yollardan kaplumbağa hızıyla geçtiler. Ueno Mahallesi'ne geldiklerinde şoför her yüz metrede bir yolu sormaya başladı. Sonunda iki yanı mukavva evlerle kaplı, asfalt olmayan bir yolun girişinde Nissan durdu.
—Yola yaya olarak devam etmeliyiz, dedi

Yamato.
Evlerin önlerindeki tezgâhlarda değişik şeyler satılıyordu.
—Şurası, dedi Yamato.
Ne sokağın adı, ne de binaların numarası vardı.
İşçiler işlerini bıraktılar ve içlerinden biri yabancıyı görünce dükkânın arka tarafına koştu. Biraz sonra kısa gri saçlı bir Japon göründü, sonra Yamato, Malko ve Hiroko' nun babası arasında beş dakika süren

selamlaşma faslı başladı. İşçilerden biri çay ısmarlamak için dışarı seyirtirken bir diğeri de saygıdeğer yabancının oturması için bir kütük getirdi. Sokakta toplanan çocuklar bu beklenmedik büyük olayı şaşkınlıkla seyrediyorlardı: İhtiyar Okada'nın atölyesine bir yabancı gelmişti!
Yamato her şeyi anlattı... Bu sırada çaylar geldi... Sonunda, Okada konuşmaya başladı. Tercümanlık görevini Yamato üstlenmişti.
—Kızını iki yıldır görmemiş... Bu konunun çok onur kırıcı olduğunu söylüyor ve bir daha bahsedilmemesini istiyor. Bize yardımcı olabi lecek hiçbir şey bilmiyormuş, zaten polis arasıra ifadesine başvurmuş. Sırf evlenebilsin diye kızına yanındaki binadan sekiz yataklı bir daire almış... Sık sık onu gözlüklü bir gencin ziyarete geldiğini söylüyor...
Malko dikkat kesildi. Marangoz işe yarayacak hiçbir şey söylememiş, ne bir tarif, ne de bir ipucu vermişti. Adamdan hiçbir şey öğrenemeyeceklerini anlayınca ayağa kalktı. Tam kalkmış çıkıyorlardı ki marangoz Avusturyalıya bir şeyler söyledi ve Yamato derhal tercüme etti.
—Kızını bulursanız öldürmenizi istiyor, böylece utancı biraz olsun, azalırmış. Size uzun ömürler diliyor.
*
**
— İmperial'e gitmiyor musunuz?

Nissan, otele gelmeden önce limana doğru giden Harumi Dori Sokağı'na sapmıştı.
Yamato ellerini ovuşturdu.

84

—Kavaşi-san'ın bir arkadaşına gidiyoruz. Bize yardımcı olabilir. Tokyo'daki silah alım-satımı onun elindedir.
Malko heyecanlanmıştı. Bu seferki yaşlı marangozdan daha çok bilgi verebilecek birisiydi. Kırmızı ışıkta durduklarında, geleneksel tiyatro binasının karşısında boş alandaki küçük dükkânı gösteren Japon:
—Şu gördüğünüz dükkân geleneksel tiyatromuz için gerekli aksesuarları satan en eski dükkândır, dedi. Birisi buraya bina yapmak istiyor, ama o dükkânın sahibi yüzünden bu arzusunu gerçekleştiremiyor. Adam çok yüksek bir bedele bile satmaya yanaşmıyor. Sebebiyse, büyükbabasının ve babasının burada aynı işi yapmış olmalarıymış. Ama tiyatro buradan taşınırsa dükkânını kapatacağını söyledi. Bunun üzerine müteşebbis, tiyatroyu satın almak istedi. Ama bu da imkânsızdı.
—Onu dışarı atamıyorlar mı?
—Burada öyle şeyler olmaz...
Yamato bir sıra beton binanın önünde durdu.
—İşte balıkçılar çarşısı.
Yerdeki yüzlerce ton balığının yanından geçerek küçük lokantaların bulunduğu bir pasaja girdiler. Girdikleri lokantada bir tezgâh, onun önünde de tabureler vardı. Boş buldukları iki tabureye oturdular.
—Aç mısınız Malko-san?
—Biraz.
—Dikkat edin, burada her şey çiğdir, dedi sırıtan Japon.

85

Malko'nun açlığı birdenbire geçmişti. Garsonlardan biri önlerine yosuna sarılmış ton balığı ve deniz kestanesi dolması getirdi. Neyseki, bunlar pişmişti.

Tezgâhın öbür ucunda, içlerinde değişik balık ve deniz ürünleri bulunan kutular vardı. Aşçılar bunların içindekileri alıp yanına pilav koyduktan sonra servis yapıyorlardı. Malko kısa sürede yemeğini bitirdi. Yamato ise hâlâ yiyordu.

Bu sırada içeriye iriyarı bir Japon girdi ve Yamato'nun yanındaki iki tabureye ancak sığdı. Önüne aralıksız konan küçük tabaklardaki yemekleri silip süpürürken arada bir Yamato'yla konuşmayı ihmal etmiyordu. Avusturyalının midesi bulandı, bu sırada ayağa kalkan Yamato kafasıyla kendisini izlemesini işaret etti. Dışarı çıkar çıkmaz Malko:

—Bu adam hayvanat bahçesinden mi kaçtı? diye sordu.

Amerikalıların bu tür şakalarına alışık olan Japon sırıtmakla yetindi. Ona göre yabancılar, bir Asyalıyla bir maymunu bile ayırdedemezler di.

—Bu adam Tokyo'nun en büyük silah kaçakçısıdır. Savaş sırasında Birmanya ormanlarında saklandı ve üç ay boyunca yalnızca kök ve yaprak yedi. İşte bu yüzden yemek görünce kendine hakim olamıyor. Bir gün yemek yerken ölecek.

—Peki, bir şeyler biliyor mu?

—Evet, Sekigun'a silah sağlayanları biliyor.

Malko deniz havasını ciğerlerine doldurdu,

lokantanın pis kokusundan sonra insanı rahatlatıyordu.

—Kim?

Bir Arap, dedi arabaya binmeden önce Yamato.

—Arap mı?

—Suudi Arabistan Elçiliği'ndeki görevlilerden biri.Alman malı beyaz bir arabası var. Üç aydır Hiroko'ya silahları o sağlıyormuş.

—Peki şimdi neden bize onu ele veriyor?

—Durumdan memnun değil. Eskiden teröristlere silahları yüksek fiyatla o satıyordu. Oysa, bu Arap onlara silahları bedava veriyor.
—Duralım, dedi Malko.
Yamato emri şoföre iletti. Araba durur durmaz kaldırıma fırlayan Malko önüne çıkan ilk telefondan Al Borzoy'u aradı. Amerikalı cevap verir vermez öğrendiklerini anlattı.
—Tarif ettiğin kişi Suudi Arap İstihbarat şefi Mahmut Fuad. Beyaz bir BMW'si var, dedi CIA sorumlusu. Garip bir davranış, çünkü hükümetinin siyasi tavrı o yönde değildi, ama bu ilk belirti olabilir.
—Onu takip etmek gerekecek, dedi SAS.
—Bir dakika ayrılmayın, diğer hattan elçiliklerini arayacağım.
Al Borzoy'un diğer hatla konuşmasını bekleyen Avusturyalı bu sırada yoldan geçen kalabalığı seyretti.
—Suudileri Fuad'ı resmi bir davete çağırmak bahanesiyle aradım... Birbirimizi tanıyoruz... Şu anda konferanstaymış, saat dörtte buluşacağız...
—Teşekkür ederim, elçilik nerede?

87

- Güneydeki Minato-ku'da, Çin Elçiliği' nin yanında.

*

**

İşte o! dedi Malko.
Suudi Arabistan elçiliğinden çıkan beyaz BMW önlerinden geçerek dar bir yokuşu tırmanmaya başladı. Nissan'da şoförlük görevini Yamato yüklenmişti. Derhal harekete geçti. İki saattir elçilik etrafında tur atıp duruyorlardı.
Hava kararmıştı, bu da iz sürmeyi kolaylaştırıyordu. BMW sağdaki geniş caddeye saparak bir süre yol aldı, sonra sola saptı ve doğuya giden otoyola çıktı. Araçta şoför haricinde kimse yoktu.
Araba diplomatik plakalıydı. Malko kendi kendine bu takibin sonunun nereye çıkacağını

düşündü... Fuad takip edildiğinin farkında değildi, çünkü yol çok kalabalıktı.
— Ayın son günü oldu mu, Tokyo'nun yarısı paralarını alabilmek için diğer yarısının peşinde koşar Malko-san, dedi Japon.
On dakika sonra Fuad, Şinjuku Caddesi'ne saptı, üç yüz metre sonra da dar bir sokağa saparak yasak yerde durdu. Bu sokakta her taraf bardı. Yamato Nissan'ı Suudinin arabasının arkasına park etti.
Fuad yüz metre ilerde bir binaya daldı. Birkaç dakika bekledikten sonra Malko ile Yamato da aym binaya girdiler. Bodruma inen merdivenin üstünde "Black Cat, American bar" yazıyordu. Japonla Avusturyalı göz göze geldiler.
—Kiminle buluşacağını öğrenmeliyiz, dedi SAS.
—Bizi tanıyabilir.
—Beş dakika bekleyip öyle girelim. Birisiyle buluşursa, o kişinin de kimliğini tesbit etmemiz gerekir.
Yamato durumdan memnun değildi.
—Burayı bilirim, aşırı solcu öğrencilerin toplandıkları yerdir.
Malko heyecandan kuduruyordu, sonunda bir ipucu bulabilmişti. Barın girişini göz altında tutarak dar sokakta vakit geçirmek için bir tur attılar. Bodruma inen merdivenin yangın merdiveninden farkı yoktu.
Black Cat, bir sığınaktan farksızdı. Japon normlarına göre bile çok küçük bir yerdi. İnsan zar zor ayakta durabiliyordu. Sol tarafta bir bar ve onun önünde ufak tabureler, sağ taraftaysa tren kompartmanlarını andıran küçük odacıklar vardı. Malko ile Yamato tezgâhtaki kırmızı telefonun önüne oturdular. Odacıkların birinde bir öğrenci uyuyordu, ikincisinde bir çift sarmaş dolaş olmuştu. Üçüncüsünde Fuad çirkin yüzlü sivilceli bir kızla oturmuş, hararetli hararetli tartışıyordu. Uğultudan ne konuştuklarını kestirmek olanaksızdı.

Yamato ile Malko o tarafa bakmamaya çalışarak barmenin getirdiği viskiyi içmeye koyuldular. SAS Furuki'yi düşünüyordu. Adama neler olmuştu? Kaygılarında haklı mıydı? Bu sırada telefon çaldı, kısa süren bir konuşmadan sonra barmen seslendi ve Arabın karşısında oturan kız telefona geldi.

88 89

Yamato tezgâha doğru eğildi, kız konuşurken ağzını ahizeye dayamıştı, Kısa süre sonra yerine döndü.

Yamato tezgâha iki bin yen bırakıp ayağa kalktı ve Avusturyalıyı çekti, merdivende açıklamalara başladı:

—Bir kadınla konuşup randevu aldılar. Solculara has argo lisanıyla konuşuyorlardı, ama anladım. Bir şey açıklamaktan bahsettiler...

Malko ufak tefek adamı neredeyse öpecekti. Kohan'ı kendi ülkesinde mağlup ediyordu.

—Onları takip edelim.

Silahları yoktu, ama Borzoy'a açacağı bir telefonla tüm Japon polisi olay yerine gelirdi. Black Cat'den otuz metre uzakta durmuş, çıkışı gözetliyorlardı. Suudi ile kız beş dakika sonra çıktılar ve diplomatın arabasına doğru gittiler.

Malko ile Yamato geniş caddeye çıktıklarında diğerleri BM W ye biniyorlardı. Aniden Avusturyalı haykırdı.

—Araba!

Siyah Nissan'in yerinde yeller esiyordu. Bir yanlışlık olduğunu düşünerek caddeye baktı. Yerde tebeşirle Japonca bir şeyler yazılıydı.

—Polis arabayı hatalı park ettiğimiz için çekmiş, dedi Japon.

BM W hareket ediyordu. SAS bir taksi durdurabilmek için el kol hareketleri yaptı. Bu da Arabın dikkatini çekmesine neden oldu. Önce adam, sonra kız arkalarına dönüp baktılar. Bir taksiye bindiler ve Yamato

makineli tüfek gibi konuşmaya başladı. Şoföre on bin yenlik banknotlar uzatıyordu. Adam sonunda durumu anladı ve aracı süratlendirdi. BMW yüz metre önlerindeydi...
4 Nolu Karayolu'na çıktılar. Aradaki mesafe yirmi metreye inmişti. Öndeki araba pek hızlı gitmiyordu. SAS biraz rahatlamak üzereyken BMW sol taraftaki yan yollardan birine girdi.
—Dikkat! diye bağırdı Yamato.
Şoför o tarafa direksiyon kırmak istediysede diğer araçların korna sesleriyle karşılaştı. Malko BMW'deki kızın dikkatle kendilerine baktığını gördü ve araç biraz sonra gözden kayboldu. Yamato'da küfürün bini bir paraydı. Son sürat yollarına devam ettiler. Bir sonraki çıkış bir kilometre uzaktaydı. Bu yolu izleyerek bomboş bir endüstri bölgesine girdiler. Yirmi dakika çevreyi araştırdılarsa da da hiçbir şey bulamadılar. Korkan şoför arkasına bakmaya bile cesaret edemiyordu.
—Kavaşi-san çok üzülecek... dedi Yamato.
BMW'dekilerin belki de şu an Hiroko ile buluştuklarını düşünen Malko öfkeden kuduruyordu. Ancak, ellerinden bir şey gelmezdi, yapabilecekleri tek şey, bir dahaki sefere şanslarının yaver gitmesi için dua etmekti.
—Geri dönelim, dedi CIA ajanı.
***
Malko anahtarını vermek üzere holü geçtiğinde Hiroko başını kaldırmaya gayret etti. Gördüğü yoğun tedavi sayesinde gözlerinin şişi inmiş, böylece daha az dikkat çeker

olmuştu. Tanmmamasının ikinci nedeni de taktığı koyu camlı gözlüktü. Diğer müşteri veya arkadaşını bekleyenler gibi holün alt tarafındaki kafeteryada oturmuş çay içiyor, böylece kimsenin dikkatini çekmiyordu. Kin gözünü bürümüş ve düşmanını katletmek için buraya gelmesine neden olmuştu. Üstelik, polis onu her yerde arıyordu. Takastan sonra kaçışta kullandıkları Datsun ile gelmiş ve

arabayı otelin yanındaki dar sokakta bırakmıştı. Yağmurluğunun bir cebinde üç şarjörüyle birlikte Beretta'sı, diğerindeyse iki savunma bombası vardı.
Kinden gözü hiçbir şey görmüyordu. Suudilerle ilişkiyi sağlayan suç ortağı ona takip edilme olayım anlatmıştı. Tarif edilenlerden biri takası yapan adama tıpatıp uyuyordu. Yokohi onu temizleyemediğine göre, bu iş ona düşüyordu... Gücünden emin bir tavırla holü inceledi.
Uygun fırsatı kollayıp işini bitirmeliydi. Aksi halde çetesi dağılacaktı. Oysa, o eylemlerini sürdürmek istiyordu. Evden ayrılmadan önce, ince bambu kamışları Furuki'nin tırnaklarına, cinsel organına ve makatına batırarak adama işkence yapmıştı. Zavallı dört gündür direkte bağlıydı ve yalnızca pirinç yiyordu. İhanetini bundan beter bir cezayla ödeyemezdi.
Sarışın adam kapıya yöneldi. Hiroko da masaya iki yüz yen bırakıp onun peşisıra yürümeye başladı. Kadının elleri yağmurluğunun ceplerindeydi. Ölüm yürüyüşü başlamıştı.
VIII. BOLUM
Polisin elinden Kavaşi'nin güçlü örgütü tarafından kurtarılan siyah Nissan oradaydı. Yamato yerlere kadar eğildi. Aslında, adamın yeraltı dünyasının şefi tarafından cezalandırılması gerekliydi.
—Kavaşi-san o adamı yeniden bulabilmenizi diliyor, başımızdan geçen şanssızlığa çok üzüldü...
SAS arabaya binince içerde dazlak kafalı, siyah kimono giymiş güreşçi kılıklı iriyarı bir Japonla karşılaştı. Adamın parmaklarından bazıları eksikti. Güney yönüne doğru hareket ettiler.
CIA'nın yolladığı kaygı dolu teleksler Al Borzoy'da birikiyordu. Furuki'nin her ne pahasına olursa olsun bulunup ele geçmesi gerekiyordu. Sekigun'un ABD'ye karşı neler

yapmayı planladığı ancak bu şekilde öğrenilebilirdi. Tom Otaku CIA sorumlusuna telefon bile etmeye cesaret edemiyordu. Gazete haberlerinde Hiroko ikinci plana düşmüştü. En güncel konuysa Japonya limanları yakınında dönüp duran hasar görmüş bir atom gemisiydi. Malko öfkeleniyordu, bir daha o Arabi nasıl bulabilecekti?

Şiddetli yağmur yine başlamıştı.

**

İmperial'in yan sokağındaki arabasına koşan Hiroko soğuktan titredi.

Son anda Malko'ya saldırmaktan vazgeçmişti. Bunun başlıca sebebi Avusturyalının yanındaki iki kişi ve özellikle de iriyarı olanıydı. Uğursuz bir herife benziyordu, oysa Hiroko'nun görevi için yaşaması lazımdı.

ABD ajanı silahların kaynağını böylesine kısa sürede bulabildiğine göre, resmi çevreler dışından da yardım bulmuş olmalıydı. İşin ürkütücü yanı da buydu zaten.

Öfke içinde bej rengi Toyota'sına bindi, Beretta'yı yere bıraktı, gözlüklerini çıkarttı. Bombalar hâlâ cebindeydi. Düşmanını geceden önce öldürmeliydi, yoksa her şey için geç kalmış olabilirdi.

Önündeki Nissan yavaş gidiyordu, şehir merkezinden çıkmış havaalanına doğru yol alıyorlardı.

*

**

Dar ve karanlık sokaklardan geçen Nissan, önünde kâğıt bir fenerin asılı olduğu ve tabelada Utamaro yazan küçük evin önünde durdu. Kaldırım yoktu ve çok sayıda lüks araba sıralanmıştı. Hole Malko'dan önce iki Japon girdi.

İçeri girer girmez üçünün de etrafını mini kimono giymiş aşırı makyajlı Japon kadınlar aldı. Selamlama faslından sonra Malko ile

Yamato'nun palto ve ayakkabılarını çıkartıp ayaklarına birer terlik verdiler. Daha sonra neşeli çığlıklarla onları bir merdivene sürüklediler.

— Kavaşi-san her zaman, tanrıların gazabına uğrayan insanın kendisini mükafatlandırması gerektiğini söyler. Utamaro en iyi Japon hamamıdır ve sahibi de Kavaşi-san'dır, dedi Yamato.

Birinci katta bar, televizyon ve Japon müziği vardı. Tam SAS oturmuştu ki badem gözlü bir afet elinde çay tepsisiyle gelip eğildi. Bu sırada içeri giren iki kız Malko'nun önünde diz çöktüler.

—Malko-san, Matmazel Paix bugünkü gerilimlerinizden sonra sizi rahatlatmaktan mutluluk duyacak. Kavaşi-san bu seçimi bizzat yaparak onu onurlandırdı, dedi Yamato.

—Peki diğeri ne olacak?

—O da, Matmazel Riz. Kız kardeşinin yanında kalmasına izin verirseniz çok memnun olacak.

Böylesine birbirine bağlı bir aileyi ayırmak cinayet demek olurdu! Matmazel Riz taş çatlasa on üç yaşındaydı. Her iki geyşa gülüştükten sonra ciddi işlere geçildi. Matmazel Paix elinden tutarak Avusturyalıyı peşi sıra sürükledi. Açık kapılardan içerlerde saunalar olduğu görülüyordu. Kenarlarda istirahat için konmuş yataklar vardı. Bölmeler yağlı kâğıttan yapılmıştı ve bu da oradakiler arasında aşırı bir samimiyete neden oluyordu. Malko birden bir odanın ortasında buldu kendini. Burada bir sauna, ahşap bir leğen ve bir yatak vardı.

Matmazel Paix üzerindeki kimonoyu çıkarttı ve çırılçıplak kaldı. Göğüsleri çok güzeldi. Malko'nun kendisini çok beğendiğini anladı ve müşterisini soymaya koyuldu. Sık sık özür diliyordu. Matmazel Riz ise, ablasının

çıkarttığı elbiseleri yerden alıp katlayarak bir

iskemleye koyuyordu.
Bir süre sonra SAS çırılçıplak kalmıştı. Geyşa hiç aldırış etmeden vücudunu keselemeye başladı, sonra alçak bir tabureye oturtarak dişlerini fırçaladı. Bu sırada küçük geyşa leğene sıcak su dolduruyordu. Ablası Malko' nun vücudunda elini sürmedik nokta bırakmadı ve hareketlerinin müşterisini tahrik ettiğini anlayınca gözleri parladı. Geyşalar üstündeki sabunu akıtmak için kaynar su döktüler. Sonra sıcak havluların altında kayboldu, tabureye oturtup kuruladılar. Buraya kadar olanlarda erotik herhangi bir yan yoktu. Derken saunaya geçtiler. Tahta sandıkta yalnızca başın çıkabileceği bir delik vardı. Malko'yu tahta saunaya yerleştirdiler ve kapakları kapattıktan sonra Matmazel Riz kolu indirdi.
Malko, CIA-yeraltı dünyası işbirliğini ispatlamak için Kavaşi'nin bundan sonra kendisine hangi keyfi tattıracağını düşündü.
*
**
Hiroko bir fikir arayarak yarım saattir Utamaro'nun etrafında dönüyordu. İçeri zorla girmesi söz konusu olamazdı, Kavaşi'nin üç adamı silahlı olmayabilirlerdi, ama bıçak atma ve karetede usta oldukları kesindi. Hiroko tükürdü. İçerdeki orospularla domuzları diri diri yakmak için hole bomba atma ateşiyle yanıyordu.
İçerden çıkan üç kişi orada bekleyen Mercedes'e bindiler. Eğer hastalığı olmasa Hiroko çoktan soğuktan donmuştu, bir an evvel harekete geçmeliydi. Karanlıkta yürürken kimonosuna sarılmış koşan bir kıza çarptı. Bu Utamaro'nun masajcılarından biriydi ve kız özür dilemeye koyuldu. Ama Hiroko onu dinlemiyordu, çünkü aradığı fikri bulmuştu.
*
**
Artık Malko sıkılmıştı, Japonların banyo

adetleri hoşuna gitmemişti.
—Yeter, kesin! dedi.
Matmazel Paix kafasını kaldırıp bir şeyler söyledi, bunun üzerine SAS etrafına baktı ve beyaz kimonolu yeni birinin içeri girdiğini farketü. Kadın biraz yaklaştı, artık yüz hatlarını seçebiliyordu. Kadının kin dolu bakışlarını farkedince her şeyi anladı. Hiroko ellerini kimonosunun cebine sokmuş onları seyrediyordu.
Geyşa ona bir şey söyledi. Bunun üzerine terörist kadın suratına çok kuvvetli bir yumruk attı ve Matmazel Paix sırtüstü yere uçtu. Kardeşi boğuk bir çığlık atarak ablasının yanına fırladı. Bu sırada Hiroko Malko'ya doğru dönmüştü.
Elinde bombayla tam karşısında duran kadını süzdü. Bulunduğu tahta kafesten çıkmak istedi ama kapağı tutan kolu açamadı.
—Yamato! diye seslendi.
Hiroko hiç acele etmeden bombanın pimini çekti ve başının bulunduğu aralıktan yuvarladı. Bomba Avusturyalının bacakları arasından altına yuvarlandı. Sandığın kenar lalını zorlamaya başladı, teröristin dışarı

çıktığını bile farketmemişti. Birdenbire odanın kâğıt duvarı parçalandı ve içeri çırılçıplak Yamato daldı.
—Altımda bomba var! diye haykırdı.
Yamato ok gibi sandığın yanına gelerek bir karete darbesiyle kapağı kırdı, bombayı aldığı gibi odanın dışına fırlattı ve Malko'nun üstüne atıldı. Birkaç saniye sonra Utamaro büyük bir patlamayla sarsıldı. Paravanlardan parçacıklar uçuştu. SAS ile Yamato kalkarak kimseciklerin olmadığı koridora fırladılar. Her taraftan iniltiler geliyordu, geyşalardan biri şaşkın şaşkın kopan kolunun yerdeki parçasını seyrediyordu. Yaralı müşteriler kendi tedavilerini kendileri yapmaya çalışıyorlardı.

Malko aniden üşüdüğünü ve çırılçıplak olduğunu anladı. Ama bu durumda olan yalnız o değildi. Bazıları elbiselerini koltuklarının altına alarak arabalarına binip kaçmışlardı. Geyşalardan biri SAS'a bir kimono getirdi. Kapının önünde duran polis arabasından çok sayıda memur inerken merdivenin başında gece mavisi kimonosuyla Kavaşi gözüktü. Yanında siyah kimonolu gorili vardı. Yamato yanına gelerek onu kenara çekti.

—Malko-san, yapılan korkunç bir hakaret tir. Bu yüzden de Kavaşi-san parlak bir başarı kazanmak zorunda. Tüm gücünü ortaya koyacak.

Avusturyalı Hiroko'nun hayırlı bir hata işlediğini düşündü.

IX. BOLUM

Kız bir köşede oturup bacak bacak üstüne atmıştı. Kaç yaşında olduğunu kestirmek imkânsızdı. Tüm saf ifadesine rağmen, görünen baldırlarından hiç rahatsız olmadığı gibi eteğini de düzeltmiyordu.

—Hiroko'yu tanıyor, dedi Yamato. Adı Şiganobu. Mikado'daçalışıyor...

Tokyo'nun merkezindeki bir binanın sekizinci katındaydılar. Malko'yu almaya siyah Nissan gelmişti. Kadın başını eğdi.

—Hiroko'yu tanıyorum, dedi kötü bir İngilizceyle. Aynı sınıftaydık, ama onu uzun süreden beri görmedim.

—Hiroko'yu en son ne zaman gördünüz? dedi Malko.

—Dört yıl önce.

—Peki, hiç Hiroko ile birlikte olan bir delikanlı tanıyor musunuz? diye sordu SAS. Gözlüklü birisi. Ailesiyle yaşadığı dönemde de olabilir...

Japon bir süre düşündü, gözlerinin içi gülüyordu.

—Evet, evet, Osami bu! Eczacı.

—Bu lakabı mı?

—Hayır, mesleği. İyi hatırlıyorum, Kyotolu idi. O zamanlar Hiroko çok güzeldi, o da sık sık onu görmeye gelirdi.
—Niçin ayrıldılar?
—Bilmiyorum Malko-san, belki de o sıralarda Hiroko'nun hastalığı ortaya çıkmaya

başladığı içindir... Hastalık onun tüm kişiliğini değiştirdi...
Kadının kendisinden bir şey gizlediğini farketti. İşi sonuna kadar götürmeye kararlıydı. Bu, silah satıcısından daha sağlam bir haber kaynağıydı.
—Şu Osami'yi yeniden görseniz tanıyabilir misiniz?
—Tabii!
Heyecanını yenerek devam etti:
—Zannedersem, öncelikle gözlüklüydü. Ayrıca, Kyoto'nun Kansai lehçesiyle konuşurdu. Her zaman, tahsili bitince memleketine döneceğini söylerdi.
—Bitirdi mi?
—Evet, en az iki yıl oluyor.
—Şiganobu, hemen Kyoto'ya gidip Osami'nin eczanesini bulmanız gerekecek. Bu çok önemli.
Kız kızardı ve Yamato'ya baktı.
—Şiganobu, Malko-san'm dediklerini yapabilirsin. Eğer işi becerecek olursan Kavaşi-san çok memnun olacaktır.
"Baba" nın adını duyunca, kadın iyice şaşırdı.
—İşim ne olacak?
—Merak etme sen, ben o işi hallederim. Sana para vereceğim, Kyoto'da Osami'yi bulur bulmaz bana telefon edeceksin.
Malko lafa karıştı:
—Şiganobu, sizden istediğim iş tehlikeli dir. Osami'yi bulursanız ona sakın benden bahsetmeyin. Kyoto'ya rastlantı sonucu gitmi şiniz gibi davranın.
X. BOLUM
Büyük mavi Toyoto otelin yakınındaki dar

sokakta ağır ağır ilerliyordu. Önde aracı kullanan polisle doktor, arkadaysa Malko, Kuniko ve Kyoto emniyet amiri oturuyordu.
—İşte eczane, efendim! Şiganobu,Osamisan'ı buldu, dedi emniyet amiri.
Sağda yirmi metre ötede bir bakkalla çiçekçi arasına sıkışmış dar bir dükkânı gösteriyordu.
—Beni burada bekleyin, onu hemen korkutmak istemiyorum, dedi SAS.
Arabadan kadınla birlikte indi ve onun koluna girdi.
—Ona gazeteci olduğumu söyleyin. İşe polisi karıştırmadan onu konuşturmak istiyo rum.
Eczaneye girdiler. İçerdeki birkaç müşterinin dışında, gri saçlı bir Japon kadınla efendi bir öğrenciyi andıran gözlüklü bir delikanlı vardı. Kuniko adama yaklaştı. Önce şaşıran delikanlı birdenbire asabi bir tavır takındı ve arkasına baktı. Malko o yöne bakınca, bir polis arabasının dükkânın önüne gelmiş olduğunu gördü.
Bu sırada eczacı dükkânın arka tarafına geçti.
—Osami, diye seslendi Malko.
Sonra, müşterilerin şaşkın bakışları altında tezgâhın arkasına geçti. Bu arada Kuniko polisleri yardıma çağırıyordu. Laboratuvarın

kapısı içerden kilitliydi. Malko tezgâhtar kadın ile müşterilerin çığlıklarına aldırmadan kapıyı omuzlayarak açtı.
Rafların arasından geçerek önce boş bir iç avluya, sonra sokaklara daldı. Kuniko ile polisler peşindeydi. Caddeye çıktığında Osami'nin taksiye bindiğini gördü. Yaptığı el kol hareketleri taksinin hareket etmesine engel olamadı. Yanına gelen polislerin çaldıkları düdükler sonucu ikinci bir taksi durdu.
Hemen dördü birden araca bindiler. Emniyet amiri heyecanla şoföre talimatlar veriyordu.
—Niçin kaçtı acaba? diye sordu polis.

—Hiroko'nun nerede gizlendiğini biliyor da o yüzden, dedi öfkeyle Malko.
Tüm çabalarına rağmen, öndeki taksiye yetişemiyorlardı. Dereyi geçtikten sonra, solda tepeyi aşan yola saptılar. Ağaçların arasından ahşap bir tapınak gözüküyordu. Yol gitgide daralıyordu. Öndeki taksi ilerde durdu, genç eczacı araçtan indi ve dar yolda koşmaya başladı.
Malko ve yanındakiler buraya ancak yirmi saniye sonra gelmişlerdi ve yoğun kalabalığın arasında kaçağı görebilmenin imkânı yoktu. SAS kalabalığa daldı ve milleti ite kaka kendine yol açtı.
—Bu Kyomizu tapınağı ile son bulan bir çıkmaz, dedi yanma gelen Kuniko.
Patika büyük bir tarihi tapınakta bitiyordu. Tahta merdivenlerle yan binalara bağlanan ana bina oldukça kalabalıktı. Malko eczacının ana binayı çevreleyen asma balkonlarda koştuğunu gördü.

102

Resmi kıyafetli polis elinde tabancayla SAS'ın yanına geldi ve havaya bir el ateş etti. Aynı anda, platformun öbür ucundaki iki muhafız kaçağı yakalamak için harekete geçtiler.
Muhafızların tepeye çıkan yolu kestiğini gören Osami aniden durdu. Kuniko ile Avusturyalı arkasındaydı. Bir an düşündükten sonra tapınağa daldı. Ama içerde yalnızca boş odaların olduğunu anladı ve bunun bir işe yaramayacağını farketti.
—Ona korkmamasını söyleyin, dedi Kuniko'ya Malko.
Kuniko söyleneni yaptı, ama Osami elli metrelik bir uçuruma bakan trabzana çıkmıştı bile.
Kalabalıktan bir feryat koptu. Malko eczacının aşağıdaki patikaya düşüp hareketsiz yattığını gördü...
—Şuradan gidelim, dedi Kuniko.
Tapınağın arkasına geçerek milleti ite kaka

aşağıya doğru koşmaya başladılar... Önce Malko adamın yanına ulaştı ve gözlerinin donuklaşmış, boynunun kırılmış olduğunu anladı.
Trabzanın arkasına büyük bir kalabalık toplanmıştı. SAS'ın midesi bulandı. Osami konuşmamak için tereddüt bile etmeden intihar etmişti. Bu da Malko'nun varsayımını doğruluyordu.
Doktor cesedi inceledi.
—Eczaneye dönelim, dedi Malko.
*
**
103
Eczanenin sicil defterini inceleyen doktor:
—Dört defa tiroid tedavisinde kullanılan ilaçtan ısmarlamış, dedi. Faturaları kendisi ödediği için kimse bunun farkında değilmiş.
İşte Hiroko'nun sabık sevgilisinin sırrı buydu ve kadın bu genç sayesinde insan gibi bir yüze sahip olacaktı. Ama, artık bu olanağı kaybetmişti... Çember daralıyordu.
—Polisler evinde arama yapacaklar, siz de gelmek ister miydiniz? diye sordu Kuniko.
—Gidelim, dedi SAS.
Kısa bir süre yol aldılar, Osami geyşa mahallesindeki bir odada oturuyordu. On beş dakika süreyle polisler evin altını üstüne getirdiler. Ancak tüm uğraşa rağmen, hiçbir şey bulamadılar.
Oradan ayrılacakları sırada Malko banyoda aynanın arkasında bir kâğıt parçası buldu. Dikkatle çekti. Bu renkli bir fotoğraftı. Resimde Osami'nin koluna girişinden aralarındaki samimiyetin rahatça anlaşıldığı, kimono ve beyaz spor çoraplı, saçında çok sayıda iğne bulunan bir kadın vardı.
Arkasında 1979 tarihi ve bazı Japon harfleri vardı. SAS Kuniko'ya yaklaştı.
—Bunun anlamı nedir?
Kadın tercüme etti.
—İlkbahar aşkıma. Osami.

Kız, Osami'yi bulması için gönderilen Şiganobu idi.

*

**

Tren, Ginza'daki neonların arasında ağır ağır ilerliyordu. Aydınlatılmış Japon harfleri bu son derece çirkin şehre şiirsel bir görünüm kazandırıyordu. Gözlerinin Önünden Osami'nin kendini boşluğa bırakışını bir türlü atamayan Malko Tokyo Garı'nın peronlarını seyrediyordu. Çok üzülen Kuniko onun omzunda uyuyordu. Yorulunca geçirdiği estetik ameliyatının izleri belirginleşiyordu. Sıçrayarak uyandı. SAS onu alışık olduğu rahat ve renkli dünyadan alarak kanlı ve vahşi bir dünyaya sürüklemişti...

—Geldik, dedi Avusturyalı.

İnmesine yardım etti, dışarşı soğuktu. Malko peronun yanındaki dükkânda büyük ve anlaşılmaz bir manşetin altında Osami'nin resminin yer aldığı gazeteyi gördü.

—Ne yazıyor? dedi.

Kuniko çabucak birinci sayfayı okudu ve tercüme etti.

—Polisin ve CIA ajanlarının eline düşmemek için bir Sekigun üyesinin intihar ettiğini.

Ne gizlilik! Malko gazeteciye lanet okudu. Eski sevgilisiyle konuştuktan sonra birçok şey öğrenmiş olması gereken Şiganobu tek ümidiydi. Kendisini karşılamaya gelmesi gereken Yamato'ya bakındı. Japon koridorda duruyordu. Ona Kyoto'dan telefon ederek durumu bildirmişti.

—Gerekli her şeyi yaptım Malko-san, dedi yanına gelen Yamato. Şiganobu Mikado'da ve bizimle görüşmeden önce oradan ayrılmaya cak... Ben de sizinle geliyorum.

Kadına Japonca bir şeyler söyledi ve Kuniko SAS'a dönerek:

— Artık dayanamayacağım, ben yatmaya gidiyorum, dedi.

Dünyadaki en çok yosmayı barındıran ve Tokyo'nun bir numaralı eğlence yeri olan Mikado'nun artık ona ihtiyacı yoktu. İdare son kriz nedeniyle çalışan kızların sayısını yedi yüze indirmişti. Yanındaki Lido ise masum bar görünümünü sürdürüyordu.

*

**

Siyah Nissan, cephesinde mor neonlarla üç metre yüksekliğinde Mikado yazılmış binanın karşısında durdu. Binanın önüne yanaşan taksilerden sürekli yeni müşteriler iniyordu. Malko tam karşıdaki sokakta, on iki kadar çekçek durduğunu gördü. Bu son derece modern manzarayla tezat yaratıyorlardı.

—Hâlâ çekçek arabalarına binen var mı?

—Yalnızca geyşalar, dedi Yamato. Bu onların mahallesidir ve müşterilerine geleneksel şekilde giderler. Böylece kimse onların yüzünü görmez, ancak ücretleri her geçen gün biraz daha fazla artıyor...

Atom çağında bile geyşalar vardı. Japonya garip bir ülkeydi. Mikado kimonolu ya da geleneksel kıyafetli kızlarla doluydu. Yanlarındaki müşterilerin belirli sınırları aşmalarına fırsat vermiyorlardı.

Yamato onların önünden geçerek biraz uzakta duran bir gruba yöneldi. Bunlar iki dev Japondu. Adamlardan biri son derece dar bir elbise giymişti. Kel kafalı olanıysa kimonoluydu. SAS ikincisini daha önce Utamaro'da görmüştü. Yamato sert bir dille bunlara emir verince adamlar kısaca olup biteni anlattılar.

—Şiganobu bir müşteriyleymiş. Ne yapmayı düşünüyorsunuz? dedi Yamato.

—İşini bitirdikten sonra görürüz.

Bu üç yamyamın elinden kızın kaçabilmesi az bir ihtimaldi... Salona inen merdivenlere daldılar. Duvarlar çağdaş büyük sanatçıların eserleriyle kaplıydı. Mikado'nun da kendine has bazı özellikleri vardı...

—Bunlar eski Sumo dövüşçüleri. Kavaşisan onları düşmanlarını sindirmek için kulla

nır, dedi Yamato.
Sağır edici bir müzik duydular. Odacıklarm karşısındaki pistte otuz kadar çarpık bacaklı Japon kızı Fransız Can-Çan dansını yapmaya çabalıyorlardı.
Bir tür balkon olan ikinci bir salon vardı. Bunun da etrafı bölmelerle çevriliydi. Görevli kadın onları Yamato'nun istediği odacığa yerleştirdi. Masadaki broşürün sol tarafında içeceklerin, sağında da kızların fiyatı yazılıydı. Bitişikteki odacıkta iriyarı bir Japon bir yandan gösteriyi izliyor, bir yandan da yanındaki kızın bacaklarını mıncıklıyordu.
Yamato Malko'ya doğru eğildi.
—Şiganobu şurada, üçüncü masada.
SAS adamın söylediği yöne baktı, ama kadını geyşa giysileri içinde tanımakta güçlük çekti. Beyaza yakın bir makyaj yapmış, dudaklarını kırmızı rujla iyice belirginleştirmişti. Üstelik taktığı peruk onu iyice yaşlı gösteriyordu. Kadın aniden Malko, Yamato ve diğerlerini far ketti, yüz ifadesi değişiverdi. Korkmuştu.

Malko kalktı ve kadına doğru ilerledi.
İngilizce olarak:
—Kyoto'da idim, Osami intihar etti.
Sizinle konuşmam lazım, dedi.
Kadının gözbebekleri büyüdü ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Malko masasına döndü. Böylece Şiganobu biraz düşünecek vakit bulacaktı. Kavaşi'nin gönderdiği Surrio dövüşçüleri orada laf olsun diye bulunmuyorlardı. Bunlar yeraltı babasının ne denli acımasız olabileceğinin bir kanıtıydı. Şayet kız bir şey biliyorsa, bu üç azmandan bildiklerini gizleme şansı yoktu.
Sahnedeki dansçılar yerlerini bir İtalyan tangosunu İspanyolca söyleyen Filipinli bayan sanatçıya bırakmışlardı. İçinde yalnızca mahrem yerleri örtülü dört kızın bulunduğu bir sepet Malko'ya doğru kaydı. Bu sepet havai bir hat sayesinde tüm salonu

dolaşıyordu.
Mikado psikanaliz için ideal bir yerdi.-
Buraya gelen erkekler hiçbir şekilde cinsel bir umuda bel bağlamıyorlardı. Yalnızca birlikte oldukları kızlara başlarına gelenleri anlatırlar, onlar da onaylayıcı sözlerle adamların rahatlamasını sağlarlardı. Avusturyalı Şiganobu'yıı göz hapsine almıştı. Kızın müşterisi telefon numarasını yazmakla meşguldü, ama bu telefon kesinlikle yanlıştı. Kız aniden cebinden çıkarttığı küçük siyah kutuya bastı.
—Ne oluyor? diye sordu Malko.
—Mamaka, yeni bir müşterinin onu istediğini haber verdi, dedi Yamato. Müşteriyi ona getirecekler, eğer kabul etmezse özür dileyip bir arkadaşına yollayacak.
Elektronik pezevenk iyi bir buluştu...
Malko müşterisinden izin isteyen Şiganobu' yu izliyordu. Bu sırada görüş alanına bir kızın yanındaki Bir genç girdi. Sert ifadeli, uzun saçlı ve yapılı bir delikanlıydı. Adamın yürüyüşü ve tipindeki bir şey Malko'yu huylandırdı. Delikanlı sanki buraya eğlenmeye gelmemiş gibi davranıyordu.
Doğru Şiganobu'ya gidiyordu.
Malko Yamato'ya doğru eğildi.
—Şu adama bakın!
Yamato bağırınca goriller ayağa fırladı. Delikanlı onları görünce iyice hızlandı, kadınla arasındaki mesafe on metreydi. Şiganobu ise henüz yeni müşterisini görmemişti.
Beş adam kızların arasında kendilerine yol açmaya çalışıyorlardı. İki eski Sumo dövüşçüsü öne geçerek onlara siper teşkil etmişlerdi. Genç adam onların üstüne geldiğini görünce durdu, sonra kesme ve tekme atarak dövüşçülere saldırdı. Gorillerden biri karaciğerine yediği darbeyle yarenlik eden bir çiftin üstüne yığıldı. İkincisi ağzına yediği tekmeyle bütün ön dişlerini kaybetmişti.
Delikanlı tekrar Şigabonu'ya doğru yürümeye başladı. Japon kız olduğu yerde donakalmış,

üstüne gelen adamı seyrediyordu. Malko masasının üstüne çıktı ve oradan kadınla düşmanın arasına atladı. Etraf çok kalabalık olduğu için ateş etmeye korkuyordu. Düşmanının üstüne doğru geldiğini, yumruğunu uzattığını görebildi ve kendini bir katırın teptiğini sandı. Yumuşak bir yere düştü, midesi bulandı. Kafasını çevirip baktığında adamın Yamato ve kel kafalı

gorille aynı anda Şiganobu'nun yanına vardığını gördü. Japon kadının tiz çığlığını işitti.
Ayağa kalktığında kızın bir kan deryasında yattığını gördü. Yanında, saldırgan da yatıyordu.
Genç adamın yüzü gözü kan içindeydi ve nefes almıyordu. Yamato'nun vuruşu atar damarını koparmış, gerisini de goril halletmişti. Ama tüm bunlar Şiganobu'yu kurtarmaya yetmemişti. Malko kadının cesedine baktı.
—Ne yaptı ona?
—Kalbini parçaladı Malko-san* dedi utanç içinde yüzen Yamato. Bu benim hatamdı, o da kareteciydi.
*
**
Şigabonu'nun etrafı yas rengi olan beyaz kimonolar giymiş Japonlarla çevrilmişti. Mikado bomboştu. Tom Otaku belki onuncu kez bu işi Kohan'a bırakması gerektiğini ve ateşle oynamasının lüzumsuz olduğunu anlatıyordu.
Malko adama hak verdi. Katsimoto, Matmazel Paix, Osami ve Şiganobu ölmüşler, kendisi de ölümden kıl payı kurtulmuştu. Katil gencin üstünden herhangi bir belge çıkmamıştı. Ama kim olduğu parmak izlerinden teşhis edilecekti. Ölüm ona bir çocuk saflığı vermişti. Nasırlı elleri lobutu andırıyordu.
Malko Mikado'dan Yamato ile birlikte

çıktı. Saat henüz gece yarısını otuz dakika geçmesine rağmen barların çoğu kapanmıştı. Sokak tenha ve sakindi. Tüm neonlar sönmüştü.
—Arabam yaralıları taşımak için gitti, dedi Yamato. Taksi buluncaya kadar yürüyeceğiz.
Yolda kaldırım yoktu. Geyşaların çalıştığı evlerin tabelaları karanlıkta parlıyordu. Malko geleceği düşünmeden edemiyordu. Furuki'yi canlı olarak ele geçirmek ihtimali gitgide azalıyordu. Hiroko onu çoktan öldürmüş olmalıydı. Sessizce yürürlerken:
—Bakın Malko-san! dedi Yamato.
Üstlerine doğru son sürat bir çekçek geliyordu. Malko karanlığa rağmen araçtaki geyşayı görmeye çalıştı. Aniden gözü üstlerine çevrilmiş siyah bir şeye takıldı. Bu bir silah namlusuydu.

XI. BÖLÜM
—Dikkat!
Malko Yamato'yu itti ve ikisi birden yert düştüler. Onlar yerde yuvarlanırlarken açılan yaylım ateşle yakındaki bir lokantanın camlan kırıldı. Ayağa kalktıklarında, araç uzaklaşmış bir sokağa sapmak üzereydi. Yeniden üstlerine ateş açıldı. Avusturyalı'da ve Yamato'da da silah olmadığı için saldırganları kovalamak enayilikti. Dikkatle çekçekin saptığı köşebaşına geldiler. Burası karanlık ve dar bir sokaktı. Yavaşça ilerlediler. En ufak bir yaşam belirtisi yoktu. Biraz daha ilerleyince yolun ortasında boş bir çekçek buldular. Oturma yerinde bir makineli şarjörü vardı. Biraz daha yürüyünce aydınlık ve geniş bir sokağa geldiler. Geçmekte olan bir taksi yavaşladı.
Yamato sağ kulağının kanadığını farketti. Mermilerden biri sıyırmıştı. Yapılacak tek şey otele dönmekti. Taksiye bindiler. Malko Hiroko'nun korkusuzluğuna anlam veremiyordu. Bu kadın zırdeliydi.
İmperial'in lobisine gelince rahatladı.
Perişan haldeki Yamato'ya:

—Kavaşi herhalde benimle tanıştığı güne lanet okuyordur, dedi.
—Kavaşi-san çok sabırlı bir insandır. Çok uzun sürse bile o kadının hakkından gelecektir.
*
**
Malko İçişleri bakanlığı binasından biraz rahatlayarak çıktı. Kendisine yedi maddelik bir yazı imzalatıldıktan sonra tabancası iade edilmişti. Ancak, şartlar ne olursa olsun, Japonya sınırları dahilinde silah kullanmayacağına dair teminat veriyordu. Japon geleneği işte! Hiroko ise herkese kafa tutmaya devam ediyordu. Ama Malko'nun kadına önemli darbeler indirdiği bir gerçekti. Washington'daki CIA sorumluları ise öfkeden kuduruyor olmalıydılar.
Furuki bulunmalıydı. Şirket'in itibarı buna bağlıydı. Al Borzoy bunları ona söylediğinde, Malko neredeyse elçiye karşı Japonu vermeyi kabul etmeseydik diyecekti. Nasıl olsa diplomattan bol bir şey yoktu. Hatta teröristlere Furuki'ye karşı Kissinger'i bile verebilirlerdi. Bazıları da buna çok sevinirlerdi...
**
Furuki akşamdan beri sürekli olarak öksürüyordu. Hatta şafakla birlikte kendine verilen fasulyeli pirinci bile istememişti. Jinzo evin en büyük odasında her zamanki yerinde oturan Hiroko'ya yaklaştı.
—Furuki-san ölecek, dedi.
Hiroko boş boş baktı, şu anda Furuki'yi düşünecek halde değildi. İleriye dönük planlar yapıyordu. Gözlerinin şişkinliği hemen hemen geçmişti. Ama yaptığı amfetamin tedavisi nedeniyle tüm gücünü, kaybetmişti. Bazan kıpırdarken bile güçlük çekiyordu. Yandaşlarını etkileyen gözlerindeki patlaklık geçmişti. Artık soğuğa karşı duyarlıydı ve kalbi de

normal atar olmuştu. Yavaş yavaş eriyormuş gibi bir hisse kapıldı.
—Hayır, ölmeyecek. Onu vuracağım, dedi.
Jinzo üstelemedi. Hiroko'nun safları çözülüyordu. En eski adamlarından biri olan Ko ve Osami ölmüştü. Mişiko silahlı eylemlere en başından beri katılanlardan biriydi. Şimdi odadaki altı terörist bu maceranın nasıl sona ereceğini düşünüyorlardı... Uzun süredir depoladıkları silahları, beş yüz bin dolar tutarında paraları ve suç ortakları vardı, ama bütün bunlar başarı için yeterli miydi?
Hiroko kalktı ve çay ısıtan Jinzo'nun yanına gitti.
—Öğleden sonra herkesi toplantıya çağır, önemli bir şey açıklayacağım, dedi.
Kararını vermiş, kafasında bir plan yapmıştı. Malko'da uğradığı başarısızlık ona bir şey öğretmişti: Hazırlıksız davranmamak. Ancak, önündeki süre kısıtlıydı.
*
**
Max Sharon'un sesini duyunca Malko'nun aklına bir fikir geldi. Muhbir gazeteci onu Kavaşi'ye yolladıktan sonra ortalardan kaybolmuştu.
—En kısa zamanda sizi görmem lazım, diyordu Max.
—Hemen gelebilirim, dedi SAS.
—Çok iyi, gelin.
Adamın bulunduğu yerle İmperial'ın arası beş yüz metreydi. Geniş caddeye çıktı. Yolunun üstünde rastladığı üç sinemada da Alain Delon'un filmleri oynuyordu.
Max Sharon bürosunda tek başına oturmuş, pipo içiyordu. Her zamanki gibi çok kibardı. Malko önce havadan sudan sorular, sonra da soruşturmasındaki gelişmeleri sordu.
—Size iletmem istenen bir teklif var, dedi gazeteci.
—Nedir?
—Hâlâ şu Furuki denen kişiyi ele geçirmek istiyor musunuz? Furuki'yi ellerinde tutanlar

değiş tokuşa hazırlar. Bunun sizi ilgilendirip ilgilendirmediğini anlamak için beni görevlendirdiler.
—Adama karşılık ne istiyorlar?
—Sizi, dedi piposundan bir nefes çeken Sharon.
Malko tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Eğer Hiroko Furuki'yi kendisine karşı serbest bırakıyorsa, bunun önemli bir nedeni olmalıydı. Anlamamış gibi davranmaya karar verdi.
—Neden ben? diye sordu.
—Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Zaten beni ilgilendirmez. Yalnızca size bu teklifi iletmemi istediler. Kabul veya reddetmek size kalmış bir şey.
Malko bal rengi gözlerini gazetecinin yüzüne dikti, bir şeyler anlamaya çalıştı.
—Hiroko'nun beni öldürmek için istediği ni biliyorsunuz. Bunu daha önce de üç kez denedi, dedi.
Max Sharon ellerini iki yana açtı.
—Olabilir, ama bu beni ilgilendirmez. Bu sizin sorununuz. Bana yalnızca evet veya hayır deyin

—Düşünmem lazım.
—Fazla vaktiniz yok. Cevabı öğrenmek için yarın sabah bana telefon edecekler. Eğer cevabmız olumsuzsa, Furuki o an öldürülecek.
—Sharon, kim adına çalıştığımı biliyorsunuz. Sizin bağlı olduğunuz kişilerin emrindeyim. Bildiğiniz bir şey varsa söyleyin. Hiroko son derece tehlikeli birisi.
—Bu bir şeyi değiştirmez. Eğer Şirket'e yardım edebiliyorsam, bu çok yerde dostum olduğundandır. Sonra... (tereddüt etti) Japonya'ya geldikten sonra çok değiştim.
—Pekâlâ, Al Borzoy ile görüşmem lazım, dedi Malko.
—Yalnız, polis olmayacak, yoksa takas olmaz, dedi.
—Tabii.

Bulduğu ilk taksiye bindi.
—Amerikan Elçiliği'ne.
*
**
Tom Otaku'nun küçük odası duman içindeydi. Kohan şefinin arzusuyla yapılan ac/ toplantıya İçişleri bakanlığından biri, çok sayıda Kohan görevlisi, Al Borzoy, CIA'da görevli iki Amerikalı ve Tokyo emniyet müdürü katılıyordu. Tokyo emniyet amirinin tezini dikkatle dinleyen Tom Otaku bunu SAS'a tercüme etti.
—Hasaki-san bu takasa karşı, dedi. Sizin sorumluluğunuzu üstlenmek istemiyor. Japon sınırlarında dost bir ülke vatandaşını terörist lere teslim etme fikrine kökünden karşı. Hiroko ile yapılan anlaşmalar ne olursa olsun, o kadını ve suç ortaklarını sonunda durduracak.
Her şey uluorta belliydi. Elçinin rehin alınmasında büyük bir yara alan Japon emniyeti yine aynı duruma düşmek istemiyordu.
Malko ile bakışan Al Borzoy, Tom Otaku'ya döndü:
—Ne düşünüyorsun Tom? diye sordu.
—Bu teröristleri enselemek için bir tuzak kurmanın gerekli olduğunu düşünüyorum. Tek şansımız bu. Ama her ne pahasına olursa olsun Prens Malko Linge'i tehlikeye atmamalıyız.
—Güvenliğini sağlayabilecek misiniz?
—Hayır. Eğer prens bu tehlikeyi göze alıyorsa, bu onun sorumluluğunda demektir. Seçim hakkı ona ait.
Tüm Japonlar dikkatle Malko'ya bakıyorlardı.
—Kabul ediyorum, dedi Avusturyalı.
*
**
—İyi, dedi Max Sharon. Siz benimle olacaksınız, Hiroko da Furuki ile gelecek. Ben adamı alıp gideceğim, siz de onunla kalacaksınız.

—Peki, ya Hiroko görür görmez beni öldürürse ne olacak? dedi SAS.
—İmkânsız, çünkü bana söz verdi.
Max onu asansöre kadar geçirdi.
116 117
XII. BÖLÜM
Hiroko kâğıt paravanı açıp Furuki'ye doğru ilerledi. Sağ elinde keskin bir Japon kılıcı vardı. Adam bunu görünce kadının tamamen çıldırdığını ve kendisini öldürmeye geldiğini düşündü. Diğer arkadaşları bu durumun farkında değillerdi. Korkudan başını kaldırıp bakamıyordu bile. Hiroko kılıcı adamın ellerini direğe bağlayan iplerin arasına soktu. Sert bir hareketle ipler kesilince Furuki kendini yerde buldu.
Adam soğuktan titriyordu. Şefinin bu hareketine bir anlam verememişti.
—Ayağa kalk! diye emretti terörist kız.
Furuki direğe tutunarak doğruldu. Hiroko verandanın bir köşesine gitti, oradan aldığı kazmayı Furuki'ye uzattı.
—Şuraya iki metre boyunda, bir metre derinliğinde ve altmış santim eninde bir çukur kaz, dedi.
Furuki olanlardan bir şey anlamamıştı. Korkunun verdiği cesaretle:
—Niçin? diye sordu.
— Hainler mezarlarını kendileri kazmalıdır, dedi sert bir ifadeyle.
Sonra biraz uzaktaki taşa oturarak onu izlemeye başladı. Furuki kıpırdamayınca:
—Ya kazarsın, ya da gözlerini oyarım! diye bağırdı.
Adam yavaş yavaş kazmaya başladı. Bu kötü bir blöf müydü, yoksa bunca işkenceden sonra işin noktalanması mıydı?
*
**
Tom Otaku'nun odasının duvarında Tokyo'nun büyük ölçekli bir haritası asılıydı.
Kohan şefi eline aldığı çubukla Malko'ya açıklamalarda bulunmaya başladı:

— Otelinizden yola çıkacaksınız. Sharonsan'ın bürosunun bulunduğu binadan çıkar çıkmaz ceketinizin içine gizlenmiş vericinin ilk düğmesine basın. Böylece çevredeki sivil görevliler, motorize ekipler ve bürom alarma geçmiş olacak. O andan itibaren sizi izlemeye başlayacağız. Ayrıca havalanmaya hazır üç de helikopter olacak. Her araçta ordudan sekiz keskin nişancı var. Metroyla gidecek olursanız sizi yaya polisler izleyecek. Yeteri sayıda adam bulduk, böylece sizi kaybetmeleri mümkün değil. Şayet trenle kaçırılmak istenirseniz helikopterler devreye girecek.

—Adamlarınıza verilen emir ne? diye sordu SAS.

—Fırsatını bulur bulmaz Hiroko ve suç ortaklarını öldürmek.

Avusturyalının aklına Münih olimpiyatları geldi. Orada da çok sayıda polis görevliydi, ama olanlar önlenememişti.

—Peki ya metroda izimi kaybederseniz ne olacak?

—Her istasyonda bir polis var. Ceketinize bazı haplar yerleştirdik. Eğer beklenmedik bir durum ortaya çıkarsa bunlardan birini yere atıp çiğneyin. Hap otuz saniye sonra turuncu renkte koyu bir duman çıkaracaktır. Bunu

gören polis her şeyi anlayacak. Zaten metroya yabancılar pek binmez, bu yüzden de kolayca tanınırsınız. Ceketinizdeki verici her on saniyede bir sinyal verecek. Tüm Tokyo'ya dağıttığımız yüz yirmi motorlu ekip sizinle birlikte hareket edecekler.

—Pekâlâ, dua edelim de bir aksilik çıkmasın, dedi Malko.

—Ceketinizi alın, bu sizin en güvenilir koruyucunuz olacak, dedi Japon.

Adam on kilo ağırlığındaki içi zırhlı ceketi verdi. Kuvvetli telsizin anten telleri ceketin içine yerleştirilmişti. Ceketin kolları çok kısa geldi, neyseki üstüne yağmurluk giyecekti.

—En büyük boyu aldık, dedi aceleyle Tom

Otaku.
Malko'nun canı sıkılmıştı. Ortaya çıkan tek gerçek her ne pahasına olursa olsun Japonların Hiroko'dan kurtulmak istedikleriydi. Kendi güvenliğiyse, ikinci planda kalıyordu. İki ateş arasında kalabilirdi. Hibaya Park'tan geçerken Liezen Şatosu'nun bahçesindeki aile mezarlığını düşündü.
*
**
Furuki mezarı kazmayı bitirdi. Bu iş süresince on kez baygınlık geçirmişti. Midçsi bulanıp da durduğu zaman, Hiroko'nun sert sesi kendisine emri hatırlatmıştı. Tokyo'nun üstünde parlayan güneşe rağmen hüküm süren kuru soğuk adamın hareket etmesini engelliyordu. Artık pek korkmuyordu. Ağır bir hasta gibi ölümü bekliyordu. Kazmaya yaslanmış başının dönmesini engellemeye çalışıyordu.

Neredeyse dayanamayıp kendini mezarın içine bırakacaktı. Bahçeyi çevreleyen duvarı inceledi, pek yüksek değildi. Sokaktan araba gürültüleri, çocuklar m bağlaşmaları duyuluyordu. Buradaki vahşetin kimse farkında değildi...
Hiroko ayağa kalktı Ve elinde kılıç ona doğru yürüdü. Furuki kıpırdamadan baktı. Aralarında bir metrelik bir mesafe kalınca kadın durdu.
—Devrim mahkemesi seni Sekigun'a ihanet etmek, hepimizi tehlikeye düşürmek ve devrimci cesareti göstermemekten suçlu buldu.
Furuki yalnızca dinliyordu. Sukatzu doktrinine göre suçlamayla karşılaşan her üye ölümü hak ediyordu... Hiroko bir an durakladıktan sonra konuşmasını sürdürdü.
—Mahkeme seni ölüme mahkûm etti.
Bu sürpriz değildi. Kazmayı fırlatan Furuki:
—Suçlu değilim. Mahkemenin hoşgörüsüne sığınıyorum, dedi.

—Mahkeme bir haini bağışlayamaz, dedi Hiroko. Benim elimde olsa seni seve seve affederim, ama diğerleri bunu kabul etmezler. Devrim için kendini feda etmelisin.
Furuki bunları dinlerken kadının gözlerindeki acımasızlığı okuyabiliyordu. Kulaklarında hâlâ kendisini Japonya'ya, yani ölüme getiren "747"nin uğultusu vardı. Karşı koyması ve öldürülmesini engellemesi gerektiğini düşündü, ama geç kalmıştı.
İki eliyle kılıcı tutan Hiroko yaklaştı ve silahın sivri ucunu adamın kaburgalarına

batırdı, sonra onu açık çukura itti. Ardından biraz önce batırdığı yere kılıcı yeniden saplayıp çekti. Furuki kılıçtan kurtulmak için döndü ve sırtüstü yattı. Bunu fırsat bilen Hiroko kılıcı olanca gücüyle adamın göğüs kafesine tekrar sapladı.
Furuki iki eliyle silahı yakalayıp saplandığı yerden çıkartmaya uğraştı, ama başaramadı. Kuvvetli birkaç titremeden sonra hareketsiz kalakaldı.
Hiroko doğruldu ve kılıcı çekti. Her şey çok çabuk olup bitmişti. Furuki'ye baktı, adam kıpırdamıyordu. Elinde kılıçla eve doğru ilerledi. Artık önünde yeni bir dönem vardı...
*
**
Max Sharon ağzında piposu, elleri ceplerinde, Malko'yu süzüyordu.
—Hazır mısınız?
—Ne yapıyoruz?
—Beni izleyin.
Bürodan çıkıp asansöre bindiler. Dışarda buz gibi bir rüzgâr vardı. Dışarı çıkar çıkmaz Malko polisleri alarma geçirecek düğmeye bastı. Max Sharon bunu farketmemişti.
—Hibaya Park'tan metroya bineceğiz, dedi.
Hibaya Caddesi'nin karşı kıyısında, tam çiçekçinin önünde duran bir minibüs vardı. Malko bunun içinde polislerin olabileceğini

düşündü. Kalabalığın içinde kendilerini takip edenleri görmeye çalıştı, ama başaramadı. Bu da rahatlamasına neden oldu.
—Gizlendikleri yere mi gidiyoruz? diye sordu Avusturyalı.
—Hayır.
Metroya kadar tek kelime etmediler.
Peronda on kadar yolcu vardı. Katar gelince bindikleri vagonda yanyana oturdular. Tokyo' daki metrolar son derece temiz ve sessizdi. İçersi oldukça kalabalıktı, ama görünüşe bakılırsa tek yabancı oydu. Üç istasyon sonra Max Sharon ayağa kalktı ve:
—İniyoruz, dedi.
Bir parkın yanından geçen kalabalık bir caddeye çıktılar. Malko uzun süre yol almalarına rağmen hâlâ rıhtımın yakınında olduklarını anlamıştı. Yüz metre sonra kimono satan bir dükkânın önünde durdular. Kırmızı bir telefon vardı.
—Ne oluyor? diye sordu Avusturyalı.
—Burada bekleyeceğiz.
Malko vitrini seyrediyordu. Kohan ajanları etraflarını sarmış olmalıydı. Kırmızı telefon çalmaya başladı. Ahizeyi açan Max bir süre dinledi ve kapattı. İki, üç dakika hiçbir şey olmadı.
Sonra boş bir taksi geldi ve önlerinde durdu. Şoför kapıyı açtı. Max Malko'yu arabaya doğru itti.
—Binin.
İçeri girer girmez araba hızla hareket etti. Malko taksinin Max işaret etmeden durduğunu hatırladı. Demek şoför Hiroko'nun çetesindendi. Aynadan adamın yüzünü inceledi.
Araba beş dakika daha gitti, sonra bir binanın önünde durdu. Havai hatta çimento nakli yapılıyordu. Araçtan önce Max indi.

—Gidelim.
Artık geriye dönemeyeceğini anlayan Malko'nun sırtı ürperdi.
—Nereye? diye sordu.

—Haneda'ya giden trene bineceğiz, daha sonra yeni talimatlar alacağız...
Tren Tokyo'nun ortasından geçerek Haneda Havaalanı' na gidiyordu.
Max Sharon Haneda için iki bilet aldı.
Alandan önceki tek durak Okeiba idi.
Platforma çıktılar.Trene bindiler.Max Sharon Avusturyalıya döndü.
—Bana silahınızı verin.
XIII. BOLUM
Malko tereddüt etti.
— Haydi, yoksa geri döneriz, dedi Max Sharon
Hareket etmek üzereydiler, SAS üzülerek tabancasını gazeteciye verdi. Adam silahı yağmurluğunun cebine attı. Tren hareket etti. Önce demiryolunu izledi, sonra kentin üstünden geçen asma yola saptı.
Birazdan Haneda'da olacaklardı.
Birdenbire öndeki vagondan bağrışmalar duyuldu. Malko yutkundu. Max Sharon şaşırmıştı. Araç yavaşladı.
SAS aşağıya baktı. Limana köprüyle bağlı bir sanayi adasının üstünde olduklarını gördü. Beton direklerin üstündeki asma yolun ortasında silahlarıyla tren makinistini hedef almış biri vardı. Bir diğeriyse, korkudan şaşkına dönen yolcuları hedeflemişti.
Ağzından piposunu çıkartan Max Sharon:
—Geldik işte! dedi.
Aşağısı oldukça hareketliydi. Başlarına kadın çorbası geçirmiş çok sayıda kişi ellerindeki metal merdiveni asma hattı taşıyan beton direğe yaslamaya çalışıyordu. Sürücüyü tehdit eden terörist, adamı kapıyı açmaya zorladı. Vagona giren üç terörist Malko ile Max'a yaklaştılar ve gazeteciyle Japonca bir şeyler konuştular.
—İniyoruz, dedi Max.
SAS kalktı. Trenden indi. Yavaşça merdi -

vene yöneldi. Şu andan itibaren zaman kazanması gerekiyordu. Hem de her ne

pahasına olursa olsun. Teröristler onu ite kaka:
—Hayaku! Hayaku!* diye bağırdılar.
Tam merdivenden inerken trenin yeniden hareket ettiğini gördü.
Aşağıya önce o indi ve Max Sharon'u bekledi. Gazeteci yine her zamanki gibi sakindi. Etrafı deniz ve bir depo duvarıyla çevrili boş bir alana inmişlerdi. Kenardaki kamyonetin arka kapısı açıldı. Avusturyalı aracın içinde yatan bir erkekle kırmızı bereli, kara gözlüklü bir kız gördü. Kız yere atladı ve onlara doğru geldi.
BuHirokoidi.
Hiroko elinde 38'lik Beretta'sıyla Malko'ya yaklaştı. Üç yüz metre öteden geçen arabalar teröristleri farketmiyorlardı bile. Bir an bile peşini bırakmayacak olan yüzlerce polis neredeydi?
Öfkeyle vericinin düğmesine bastı.
Hiroko onu seyrediyordu, ama kara gözlükler nedeniyle SAS kadının gözlerindeki ifadeyi okuyamıyordu. Max ile terörist lider aralarında Japonca konuştular. Gazetecinin dudakları sarkmıştı ve bu da kötüye işaretti.
—Furuki nerede? diye sordu İngilizce olarak Malko.
—Orada! dedi Hiroko.
Sesi öfkeliydi. Teröristlerden ikisi araçtan cesedi alıp yere attılar.
(*) Çabuk! Çabuk!
Tuzağa düşmüştü. Hiroko sırıttı.
—Furuki'yi istiyordunuz, tatmin olmadı nız mı?
Kısa süren sessizliği Max Hiroko'ya soru sorarak bozdu. Kadın gazeteciyi kılını kıpırdatmadan dinledi ve sonra:
—Bu emperyalist katili buraya getirdiğiniz için size teşekkür ederim. Davamız için büyük bir tehlike oluşturuyordu, dedi.
—Yo, hayır, bu yaptığınız adilik, dedi Sharon.
— Saçmalamayı bırakın, Sharon-san. Hiç

bir şey devrimden önemli olamaz.
Gözlerinin ifadesinden ateş edeceği belliydi. Zaten başka çaresi de yoktu. Tren Haneda'ya varmış olmalıydı. Birkaç dakikaya kadar tüm Tokyo polisi onun peşine düşecekti... Bu sırada beklenmedik bir şey oldu. Max Sharon son derece sakin bir tavırla silahı tutan elini yağmurluğun cebinden çıkarttı ve Hiroko'ya:
—Sözünüzde durmadığınız için geri dönüyoruz, dedi.
Kadın öyle şaşırmıştı ki, bir süre hareketsiz kalakaldı. Sonra başını göğe kaldırdı. Malko onun baktığı yöne doğru dönünce yaklaşmakta olan üç helikopter gördü.
Hiroko silahını SAS'a çevirdi.
—Dikkat, Hiroko-san! diye bağırdı Max.
Diğer teröristler kamyonete doğru koşuyorlardı. Max Sharon tabancayı doğrulttu ve tetiğe bastı. Yalnızca mekanik bir tıkırtı duyuldu.
Tabancanın namlusuna mermi sürmeyi unutmuştu.
126 127
Hiroko'nun Beretta'sı iki kez patladı. Max Sharon iki büklüm olup çığlık attı. Umutsuzca bir kez daha tetiğe bastı, ama yine sonuç alamadı. Hiroko bu kez namluyu Malko'ya çevirdi.
Silah bir kez daha ateşlendi ve SAS karnındaki darbeyle iki büklüm oldu. İkinci mermi omzuna gelmişti. Kadının pis pis sırıttığını gördü. Hiroko mermilerin çelik yeleğe takıldığını anlayamamıştı.
Helikopterler yaklaşıyorlardı, birkaç saniye içinde üstlerinde olacaklardı.
Avusturyalı bu birkaç saniyelik şaşkınlıktan yararlanması gerektiğini anladı. Bir hamlede yandaki su kanalına atladı. Dibe gittikçe su soğuyordu. Bir an, satha hiç çıkamayacağını sandı. Zaten bu mükemmel korunaktan çıkmaya da niyetli değildi. Nefesi tükenene kadar suyun altında kaldı. Yüzeye çıkınca önce bir yaylım ateş sonra da

helikopterlerin sesini duydu. İki helikopterden gitmekte olan kamyonete ateş ediyorlardı. Bir süre sonra araç gözden kaybolunca, helikopterler hemen peşine takıldılar.
Malko çelik yelek ve ağırlaşan pardösüsü nedeniyle sudan çıkamıyordu. Üçüncü helikopter cesetlerin yanındaydı. Koşarak gelen polisler sudan çıkmasına yardımcı oldular. Birkaç dakika sonra iki polis arabası son hızla küçük köprüyü geçti.
Malko Max Sharon'un yattığı yere geldi. Adamın elinden kullanamadığı yassı tabancayı aldı. Hâlâ titriyordu. Al Borzoy on dakika sonra Tom Otaku ile geldi. Furuki'nin cesedini görünce başını salladı.
—Sonunda ele geçirebildik... diye mırıl dandı.
Neye mal olmuştu...
Yanlarına gelen polis:
—Helikopterler k.amyonettekilerin izini kaybetmişler. Metroya binmişler, dedi.
Hiroko bir kez daha avuçlarının içinden kaçmıştı. Ama SAS bunları dert edemeyecek kadar çok üşüyordu. Borzoy'un arabasına bindi ve:
—Beni derhal İmperial'e götürün. Aksi takdirde Arlington'a gömmek zorunda kalırsınız, dedi.
Tom Otaku tek kelime etmiyordu. Tüm önlemlere rağmen olanlar utanç vericiydi. Telsizden bir şeyler söylendi.
—Max Sharon ambulansta ölmüş, dedi Al Borzoy.
Böylece Hiroko'ya ulaşma şanslarını toptan yitirmişlerdi.
128
129
XIV. BÖLÜM
Malko XVIII. yüzyıldan kalma Çin porselenini aldıktan sonra antikacıdan çıktı. Bunu Kavaşi'ye teşekkür etmek için almıştı. Yeraltı dünyasının lideri değerli bir

koleksiyona sahipti. Hediyeyi Yamato tarafından planlanan öğle yemeğinde verecekti. Üç gündür bazı idari işler için zorunlu olarak Al Borzoy ile Tom Otaku'ya yaptığı ziyaretler dışında, dinleniyordu. Bir gece evvel Kuniko ile akşam yemeğine çıkmıştı. Yemekten sonra kadın onu evine davet etmiş,seviştikten sonra da ona en büyük hayalinden bahsetmişti: Yüksek düzeyde bir devlet memuruyla evlenmek istiyordu.

Artık yapabileceği tek şey Japonya'dan ayrılmaktı. Furuki bulunduğuna göre Hiroko'yu takip etmek artık Japonlara düşüyordu.

Zaten laf arasında Tom Otaku bu düşüncesini Al Borzoy'a söylemişti. Japon hükümeti prens de olsa, bir CIA ajanının Tokyo'da dolaşmasına göz yumamazdı. Malko bu isteği hiç üzülmeden kabul etti. Artık Hiroko'nun kendisini öldürmeye kalkışmayacağına emindi. Yine de başarısızlığa uğradığı için üzgündü. Bu işte bir hiç uğuruna çok kişi can vermişti.

Asahi Shinbun'un binasına gelince oteline gitmek için dar sokağa saptı.

Yamato her zamanki gibi iki dirhem bir çekirdek giyinmiş, onu lobide bekliyordu. SAS nerede yemek yiyeceklerini henüz bilmiyordu. Elinde porselen, Japonun peşine takıldı.

Siyah Nissan'a bindiler ve araç hareket etti. On beş dakika sonra Hiroko'nun onu öldürmeye çalıştığı yerden geçtiler. Haneda'yı da geride bıraktıktan sonra deniz kenarındaki bir sanayi mahallesine vardılar. Avusturyalı nereye gittiklerini merak etmeye başlamıştı. Kırk beş dakika sonra araba denizin kenarında durdu ve şoför kapıları açmak için indi. İçinde iki kişi olan bir yat bekliyordu.

—Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko.

—Sürpriz bu!

Mazot, kömür ve balık kokusu insanın midesini bulandınyordu. Malko güverteye atlar atlamaz yat hareket etti. Göz alabildiğine gemiler ve vinçler uzayıp gidiyor, tüten bacalar

havayı kirletiyordu. Kavasaki'nin birkaç kilometre güneyindeki petrol tesisleri bile gözükmüyordu.
On beş dakika yol aldıktan sonra görüntü değişti. Etraf tankerlerle doluydu. Yüzer boru hattından depolarını doldurmak için sıra olmuşlardı. Kıyıdaki tanklar göz alabildiğine uzanıyordu.
—Burası Kisurazu. Şu da Şihno. Bunlar körfezin en büyük petrol rafinerileri, dedi Yamato.
Yat hız kesti ve bir süre kaydıktan sonra iki tankerin arasında duran yelkenliye yanaştı. Yelkenlinin güvertesindeki iki denizci gelenin Yamato olduğunu görünce merdiveni sallandırdılar. Japon kenara çekilerek SAS'a yol verdi.
Avusturyalı Kavaşi'nin garip zevkleri olduğunu düşünüyordu. Buluşma için bu pis

yerden daha uygun bir yer bulabilirdi.
Şanssızlık... Malko porseleni Nissan'da unutmuştu.
Güverte gövdeden daha temizdi. Çımacılardan biri onları arka tarafa götürerek cilalı bir kapı açtı. Önündeki birkaç basamağı inen SAS, hiç beklenmedik bir manzarayla karşılaştı. Burası, ortada U şeklinde bir kanape, duvarları kırmızı kadifeyle kaplı, lumbozlan siyaha boyanmış ve gizli ışıklarla aydınlanan bir salondu.
—Oturun Malko-san, dedi Yamato.
Avusturyalı kanepeye oturdu. Sehpanın üstünde her marka içki vardı. Duvarlara erotik gravürler asılmıştı.
Merdivende topuk sesleri duyuldu. Önce baldırlara kadar açık düzgün bacaklar sonra dolgun göğüsler görüldü. Siyah mini etekli, sert ifadeli kadın onları başıyla selamladı. SAS'ın yanına geçti ve bacak bacak üstüne atıp oturdu.
—Matmazel Aube İngilizce bilmiyor,

ben tercümanlık yapacağım, dedi Yamato.
Malko için bu kadar gizem artık çok olmuştu.
—Bu kız kim? Neredeyiz? diye sordu.
—Bu gemi Kavaşi-san'ın. Bir... (kelimeyi aradı) ticarethane... İçinde kızlar var.
Yüzer genelevdi.
—Petrolcü denizciler içindir, dedi Japon. Karaya çıkacak vakit bulamazlar. Buradan İran körfezine giderler, orada da aynı şey vardır. Altı ay ailelerinden ayrı yaşarlar. Bu yüzden de biraz eğlenmeleri gerekir.
İyiliksever Kavaşi onların dertlerine deva olmuştu.
Kız sanki onların konuşmasıyla hiç ilgilenmiyordu. Malko bir an için yoksa yine eski geyşa numarası mı diye düşündü.
—Peki burada ne arıyoruz? Kavaşi işyerlerini görmemi mi istiyor?
Yamato başını salladı.
—Şunun yüzünden.
Cebinden çıkarttığı dörde katlanmış parayı uzattı. Malko birden heyecanlandı. Bu gıcır gıcır yüz dolarlık bir banknottu.
—Para bu kızdaydı, dedi Yamato. Dün parayı yene çevirtmek istedi. Birisi bana durumu bildirdi, ben de garipsedim. Kavaşisan'a olanları anlatınca sizi buraya getirmemi söyledi.
—Bu parayı nasıl bulmuş?
Yamato yosmaya dönerek soruyu yöneltti. Kadın durumundan hoşnut değildi. Göz ucuyla Malko'yu süzerek anlatmaya başladı. Yamato zaman zaman tercüme ediyordu.
—Bunu dört gün önce müşterisi olan bir kaptanın verdiğini söylüyor. İran'a bir tanker götürüyormuş. Duruma bakılırsa oldukça da paralıymış. Cebinde buna benzer çok para varmış. Kadın ona bu paraları nereden [bulduğunu sormuş. O da Japonya'dan gizlice kaçmak isteyen kişilere yardım

ettiğini söylemiş.
Kız sustu.
SAS düşünüyordu. Kesin olan bir
şey arsa, o da bu yosmanın vizitesinin yüz
dolar olmadığıydı.
132 133
—Bu parayı niçin ona vermiş?
Yamato soruyu iletti. Kız kıkırdadıktan
sonra anlatmaya başladı:
—Şey... Kendisine özel muamelede
bulunmasını istemiş... anlarsınız ya!...
Yamato bunları anlatırken kan ter içinde
kalmıştı.
—Peki diğer paraları nasıl görmüş?
—Adam körkütük sarhoşmuş ve cebinden
düşürmüş.
Japon kız Malko'ya aptal aptal sırıtıyordu.
— Nerede bu adam?
Tercüme.
— Bilmiyor, yarın kadını görmeye gelecek
miş. Çünkü öbür gün Tofaru tankeriyle İran
körfezine gidecekmiş.
—Tofaru nerede şimdi?
—Bu gece gelecek, buralara bir yere demir
atması lazım.
SAS kadını inceledi. Kadın daha iyi görünsün
gibilerden bacaklarını açtı. Taş çatlasa
yirmi beş yaşındaydı. Malko ile Yamato
bakıştılar. Söz konusu olan kişiler büyük
ihtimalle Hiroko ve suç ortaklarıydı. Japonya'yi
terketmek için oldukça uygun bir yoldu.
Rıhtıma bile yanaşmayan ve boş olarak yola
çıkacak bir tankerde mürettebattan birinin
yardımıyla gizlenmek çok kolaydı. .
—Bu kızı buradan çıkaralım, dedi Malko
İşi berbat etmesin.
—Kolay Malko-san, kızı yanımızda
götürür, üç dört günlüğüne dostlara teslim ederiz,
dedi Yamato.
Sonra kıza döndü ve bir şeyler söyledi
134
Fahişenin gözleri parlamıştı.
Görünen tek şey gideceği için mutlu

olduğuydu.
—Bu paranın Hiroko'ya verilenler arasında olup olmadığını araştıracağım, dedi SAS.
—Malko-san, Kavaşi-san bu işin tamamen gizli kalmasını istiyor. Bunu size kendisi de söyleyecek, dedi Yamato.
Avusturyalı üstelemedi.
Merdivenlerde tekrar ayak sesleri duyuldu. Kırmızı yanakları, elinde küçük çantasıyla Matmazel Aube göründü. Soru sormadan gitmeye hazırdı.
—Kaptan onu görmeyince kuşkulanmayacak mı?
—Hayır, hasta olduğunu ve doktora gittiğini söyleyecekler. Sıkça rastlanan bir durumdur.
Merdivenden yata indiler. Tekne hemen yüzer genelevin yanından ayrıldı ve tankerlerin asından geçerek uzaklaştı.
Malko heyecanını gizleyemedi. Hiroko'dan öç alma fırsatını belki de yakalamıştı.
Fahişe çantasından çıkarttığı deodoranın arkasını SAS'a gösterdi: Miss Dior.
Züppeliği sınır tanımıyordu.
Kavaşi yine aynı kravatı takmıştı. Gözlerini açık tutmaya yarayan bezler yeniydi. Ancak kirliydi. Çayını aceleyle içiyor, bir yandan da Tokyo'da sosyete düğünlerinin yapıldığı on salonlu kervansarayın ilersindeki üç katlı odaya bakıyordu. Bu günlerde burada çok düğün yapılıyordu. SAS gelirken çok sayıda kimonolu Japona rastlamıştı. Oysa Kavaşi ve

misafirlerinin yemek yediği salon hemen hemen boştu.
Sıra tatlıya gelince yeraltı dünyasının babası ciddi konulardan konuşmaya başladı.
—Kavaşi-san, Hiroko'dan intikamımızı almayı sağlayacak rastlantıya çok sevindi, dedi Yamato.

Avusturyalı başıyla onayladı ve Yamato konuşmasını sürdürdü.
—Kavaşi-san size ihtiyacınız olan her yardımı yapmaya hazır. Ancak, polise haber vermemenizi istiyor.
— Tehlikeli olabilir. Güçlü silahları var ve tereddüt etmeden ateş açarlar, dedi SAS.
Kavaşi Yamato'ya Japonca bir şey söyledi.
—Kavaşi-san'in adamları onun onurunu kurtarmak için ellerinden geleni yapacaklar dır. Çünkü Hiroko ona bağışlanamayacak şekilde meydan okudu.
Malko bu gangsterlere kendisini Hiroko' nun eline ölüme terkeden Kohan memurlarından daha çok güveniyordu.
Saki kadehini kaldıran Malko:
—Şans bizden yana olsun. Kampai! dedi.
—Kampai! dedi koro halinde Kavaşi ile Yamato.

XV. BÖLÜM

Şafak söküyordu. Sis henüz etkisini kaybetmemişti. Malko Kisurazu'ya kadar demirli olan gemilere baktı. Hiroko buralarda bir yerdeydi. Tabii varsayımları doğruysa.
Yanına yaklaşan Yamato:
—Her şey hazır, Malko-san, dedi.
Sürat motorunda iki denizci dışında adı Kaşima olan dazlak kafalı Japonla iki Sumo güreşçisi vardı ve her üçü de teröristten öçlerini almaya and içmişlerdi. Yamato'da P. 08, SAS'da yassı tabancası vardı. Bu silahların teröristlerin otomatik silahları ve bombaları yanında hafif kaldığı bir gerçekti, ama onları gafil avlayacakları için avantajlıydılar.
Avusturyalı biner binmez motor hareket etti. Saat sabahın beş buçuğuydu ve bu saatte etrafta kimseler yoktu. Yamato'nun edindiği bilgilere göre Tofaru limandan saat dokuzda ayrılacaktı. Malko Kavaşi'ye verdiği sözü tutmuş, bu işe ne polisi ne de CIA'yı karıştırmıştı. Tankerin uzun gövdesi sis tabakası arasından görünmeye başlamıştı.

Avusturyalı tankerin en az iki yüz metre boyunda olduğunu gördü. Kıçından geçerken adını okuyabildiler: Tofaru, Tokyo. Hız kesip geminin etrafında döndüler. Henüz boşalma işlemi bitmemişti. Depolardan ikisinde borular bağlıydı.

—Nasıl çıkacağız? diye sordu Avusturyalı.

—Gerekli bilgileri edindim, dedi Yamato, motor merdivene yaklaşırken. Bu saatte bir

vardiya subayı, bir tulumbacı ve devriye görevi yapan iki tayfa dışında herkes uyuyor olur. Bir de kaptan köprüsünde dümenci olması lazım. Güverteye çıkıp doğru kaptanın kamarasına gideceğiz ve ona teröristleri nereye sakladığını söyleteceğiz. Sonra da Hiroko ve çetesini gafil avlayacağız.

Motor tankere yanaşırken hafifçe sarsıldılar. Yirmi metrelik çelik gövde sanki onları ezecek gibi duruyordu. Elinde P. 08'iyle Yamato merdivene daldı. Rüzgârın uğultusu, motopompların boğuk sesleri ve metal merdivendeki ayak sesleri dışında hiç gürültü yoktu.

*

**

Bomboş güvertede korkunç bir rüzgâr vardı. Baş ve kıç güverte arasında iki metre yüksekliğindeki madeni bir köprü gidiş gelişi sağlıyordu. Yükleme boşaltma vanalarına bağlı boruların uç kısımları çömelmiş devleri andırıyordu.

Görünürde kimseler yoktu.

— Kaptan nerede kalıyor? diye sordu Malko.

Bu büyük demir yığınında yardım olmaksızın teröristleri bulmaları imkânsızdı. Tüm mürettebat kıçtaki sekiz kamaraya dağılmıştı. Geri kalan kısım yüzer bir depodan ibaretti. Ancak her tarafta dehlizler, depolara inen merdivenler ve çok sayıda köşe bucak vardı.

Yamato cevap verecek fırsatı bulamadı.

Karanlıktan elinde el feneri olan bir tayfa çıktı. Devriye görevlisiydi. Işığı grubun üstüne tuttu ve Japonca bir soru yöneltti. Şaşırmıştı, ama kuşkulanmamıştı. Yamato cevap vermedi. Sumo dövüşçülerinden biri bir adım öne çıktı, derken boğuk bir çığlık ve güvertenin metaline düşen adamın çıkarttığı kof ses duyuldu. Yamato bir şeyler söyledi. Bunun üstüne dövüşçülerden biri gemiciyi kolunun altına sıkıştırdı ve alt güverteye açılan kapıya koştular.

İçeri girer girmez Yamato kapıyı kapatıp ışığı yaktı. Tayfa kendine gelmişti ve her halinden korktuğu belliydi. Yamato ona bir soru sordu. Denizci olumsuz anlamında başını salladı.

—Hiçbir şey bilmiyor. Nöbeti gece yarısı almış ve hiçbir şey görmemiş, diye tercüme etti Yamato.

—Kaybedecek zamanımız yok, bizi kaptanın kamarasına götürsün, dedi SAS.

Yamato emri iletti. Ana merdivenden iki kat indikten sonra dar bir koridora girdiler. Makine dairesinden sonra subaylara ait kamaralar vardı. Tayfa üstünde Japonca bir şeyler yazan kapının önünde durdu.

—Burası, dedi Yamato.

—Denizciye söyleyin, kapıyı çalsın ve dışarda olağandışı bazı şeyler gördüğünü söylesin, dedi Malko.

Yamato talimatı iletti. Tayfa kapıyı vurduktan sonra bir şeyler söyledi. Kapı açıldı ve üstünde mayo olan uykulu birisi gözüktü. Adam daha neye uğradığını anlayamadan gorillerden biri üstüne atılmıştı. Kaptanı kapı ile duvar arasına sıkıştırdı. Bu sırada hepsi küçücük odaya doluşmuşlardı. Yamato hemen

orada bulunuş nedenlerini anlattı. Adam yarı baygındı, bir şeyler mırıldandı.

—Neden bahsettiğinizi anlamadığını söylüyor, dedi Yamato.

—Kamarasını arayın.
Adamlardan üçü ellerine ne geçerse devirmeye başladı. İçlerinden biri haykırdı. Bir derginin içinden çok sayıda yepyeni yüz dolarlık banknotlar dökülmüştü. Goriller hemen adamın üstüne saldırdılar. Uzun süre yalnızca yumruk sesi ve Japonun iniltileri duyuldu. Goriller kenara çekilince adamın yüzünün kan içinde kaldığı görüldü.
—Neredeler? diye sordu Yamato.
Kaptan mırıldandı, gözleri kapanmış, dudağı patlamıştı.
—Baş tarafta pompaların bulunduğu bölümdeler. Oranın on beş metre derinliği varmış. Geminin dibindeki yalancı döşemelerin altına saklamış. Kıç pompaları kullanıldığı için kimse oraya gitmezmiş. Hepsi altı kişiymiş.
—Ne cins silahları var?
—Bilmiyor.
—Pekâlâ, gidelim. Bize yol gösterip onları oradan çıkartsın.
Yamato kaptana ondan ne istediklerini anlattı. Adam korkudan gıkını çıkartmıyordu. Cebinden çıkarttığı iple adamı bağlayan Kaşima onu dışarıya itti. Bomboş koridora çıktılar, güverteye açılan yan kapıyı açtılar. Gün doğmuştu, ama buz gibi bir rüzgâr vardı. Malko önde olmak üzere baş tarafa doğru ilerlediler. Vardiya subayının alarm vermemesini diliyorlardı.
Pompa kısmının girişindeki merdiveni peşpeşe indiler. İçersi çok aydınlıktı. On beş metre yüksekliğindeki merdivenin dışında değişik küçük merdivenler ve madeni iskeleler vardı. Kaptan on beş metre aşağıdaki madeni levhayı işaret etti.
—Şunun altındalar, dedi Yamato.
Malko fazla gürültü yapmamaya gayret göstererek, elinde tabanca, aşağı inmeye başladı. Merdiven dik ve dardı. Goriller inerken güçlük çekeceklerdi. Ama tek iniş yolu buydu.

Birkaç saniye sonra diğerleri de yanına geldiler.
—Gitmişler! dedi Yamato.
Kaptan da en az onlar kadar şaşırmıştı. Eğildi ve kimsenin bulunmadığına emin olmak için içeri baktı. Sonra Yamato'ya dönüp bir şeyler söyledi.
—Ne olduğunu anlamadığını söylüyor, dedi Yamato. Onları buraya kendi elleriyle yerleştirmiş ve gemi açık denize çıkıncaya kadar burada kalmaları gerekiyormuş.
—Bu bölümün geminin geri kalan kısmıyla bağlantısı var mı?
Tercüme. Kaptan hararetle başını salladı.
—Hayır, tek çıkış girdiğimiz kapı.
Denizcinin hâlâ yüzü kanıyordu. Malko şaşkınlıkla gizlenme yerini inceledi. Hiroko niçin böylesine güvenilir bir yeri terketmişti? Dahası neredeydi?
—Yukarı çıkalım. Gemiyi arayacağız.
Onları bulmalıyız, dedi SAS.

XVI. BÖLÜM
Tofaru'nun kaptan köşküne çıkan demir merdivende ayak sesleri duyan serdümen arkasına döndü. Çevresindeki cihazların hepsi otomatikti ve geminin can damarını oluşturan bunlar sayesinde gemiyi rahatça yönetiyorlardı. Makinelerin çalışmasına daha bir saat vardı. Merdivendeki kişiyi görünce şaşırdı.
Saçları topuz yapılmış, elinde kısa namlulu makineli olan bir kızdı. Üstünde haki renkte askeri bir parka, omuzunda el bombalarıyla cephane torbası asılıydı. Peşinden yine aynı kılıkta tepeden tırnağa silahlı bir adam geldi. Kadın serdümenin yanma gitti ve silahını adamın üstüne doğrulttu.
—Ben bir Sekigun hücresinin lideri,Hiroko Okada'yım. Adamlarımız her tarafa yayıldı ve Tofaru denetimimiz altında.
Şaşıran adam ona boş boş bakıyordu. Adamın omzundaki telsizi gören Hiroko bir

hamlede cihazı alıp yere attı.
—Şu andan itibaren haberim olmadan haberleşmek yasak. Nöbetçi kaptan nerede?
—Kamarasında.
—Git çağır!
İkinci terörist makinelisinin ucuyla adamı dürttü. Birlikte demir merdivenden indiler. Yüksek rütbeli subaylar bir alt katta kalıyorlardı. Hiroko yönetimi elinde bulundurmanın verdiği kibirle lumboza yaklaştı. Zevkten haykırmak istiyordu. Kısa bir süre sonra
Tokyo'da yine kendisinden söz edilecekti.
Merdivenden sesler geldi. İçeri nöbetçi kaptanla onu tehdit eden terörist girdi. Hiroko adamın toparlanmasına fırsat tanımadı.
—Mecburen burada kalacaksın, ama emirleri ben vereceğim, dedi Hiroko. Hemen hareket ediyoruz.
—Boşaltma henüz bitmedi, isteğinizi yapmak imkânsız, dedi kaptan.
—Emirlere uymazsan Tofaru'yu havaya uçururum... İş başına, Jinzo!
Terörist lumbozlardan birini açtı ve elindeki füzeatarı ana köprüye nişanladı.
—Beşe kadar sayacağım, sonra ateş edecek, dedi Hiroko. Füze depolardan birinde patlarsa Tofaru havaya uçar.
Kaptan silaha baktı. Bu bir kâbustu. Ama bu tehlikeyi göze alamazdı. Aşağıda uyuyan otuz kişilik mürettabatı düşündü. Telsiz subayı olanları bir bilseydi... Sanki düşüncelerini okumuş gibi Hiroko onun dikkatini çekti:
—Adamlarımdan biri telsiz odasında. Karayla ilişkisini kestik. Emirlerimize uyacak sınız. Makineleri çalıştırma emri verin.
Kaptan kumanda tablosundaki birkaç düğmeye bastıktan sonra, yedi kat aşağıdaki makine dairesine bağlı olan mikrofonu aldı.
—Acilen hareket! dedi.
— On beş dakika sonra harekete hazırız, dedi karşıdaki ses.
—Pompalar hâlâ çalışıyor, bu durumda

yanarız, dedi kaptan.
—Boruları depolardan söksünler, dedi Hiroko.

142

143

Süvari uslu uslu kontrol odasını aradı.
— Hareket ediyoruz, hemen boruları çözün! dedi.
Denizci emri tekrarladı. Gemide kaptanın sözünden çıkılmazdı. Hiroko kontrol odasından çıkıp borulara doğru koşan tayfaları gördü. Planı başarıyla yürüyordu. Kaptan sürekli emirler yağdırıyor, mürettebat uyanıyordu. Birden, Hiroko ön taraftan kendilerine doğru koşanlar olduğunu farketti. Önce bunların kendi adamları olduğunu sandı, ama hemen sarı saçları tanıdı. Bu öylesine beklenmedik bir şeydi ki, karşısındaki adamın can düşmanı olduğunu ancak birkaç saniye sonra anladı. Haykırarak lumboza koştu ve makinelisini omzuna yerleştirerek tetiğe bastı.
*
**
Rüzgâr nedeniyle silah sesi önce pek duyulmadı. Malko'nun önündeki goril ellerini yüzüne kapayarak yere yığıldı. Silah sesleri diğerlerini de uyarmıştı. Hava bacasının arkasına saklandılar. Malko tabancasını doğrulttu ve ateş etti. Bu mesafeden pek bir faydası olmayacağını biliyordu. Hiroko biraz geride kumanda tablosunun arkasında duruyordu. Bu delinin yapmak istediği neydi? Yeni bir yaylım ateş çevrelerindeki saçlardan kıvılcımlar çıkardı. Oldukları yerde kalmışlardı.
— Tek çıkar yol köprünün altına asılarak ilerlemek, dedi Avusturyalı.
Yamato adamlarına emir verdi. Hepsi tankerin ortasına toplanmışlardı. Etraf tamamen aydınlanmıştı. Aniden kaptan bir şeyler söylemeye başladı. Yamato hemen tercüme etti.

—Boruları sökmüşler. Bu hareket edecekler demektir.
—Kesinlikle onlara engel olmak lazım, dedi Malko.
Köprünün altından geçmeye başladılar. On metre sonra etraflarından vızıldayarak geçen mermiler oldu. Yamato'nun çığlığı üstüne arkasına baktı. Orada ellerinde makineli olan iki adam vardı. İki ateş arasında kalmışlardı.
—Bunlar da nereden çıktı? dedi SAS:
—Baş kasaranın altındaki bölmede saklanmış olabilirler, dedi. Yamato.
—Telsize ulaşıp limana ve polise haber vermeliyiz, dedi Malko.
*
**
Dürbün sayesinde Hiroko ön taraftaki her şeyi görebiliyordu. Tofaru'nun denetimi artık kendisindeydi. Aşağıdaki düşmanlarını umursamıyor du bile. Çünkü nasıl olsa kendisine erişemezlerdi.
—Harekete hazır mıyız? Kaptan şaşkın şaşkın başını salladı.
—Niyetiniz nedir?
—Emperyalist güçlere karşı bir saldırı düzenleyeceğiz. Yolumuzun üstünde rastlaya cağımız petrol tankerlerine roketatarlarımızla saldıracağız... Her tankere bir roket yeter.. Sonra Malacco Boğazı'na gideceğiz ve tam girişte yolu kapaması için Tofaru'yu infilak ettireceğiz.

Kaptan kâbus gördüğünü sandı. Kadının tüm dedikleri kolayca yapılabilecek şeylerdi. Bir tankerin batması için petrol deposuna tek roket yeterliydi. Körfez bu tür gemilerle doluydu. Ortaya çıkabilecek faciaları düşündü. Tofaru'nun şu anki sorumlusuydu ve böyle bir emir veremezdi. Doğruldu ve kararlı bir ifadeyle:
—Tofaru hareket etmeyecek, bunu kabullenemem, dedi.
— Sana emirlerime uymanı söylüyorum,

diye bağırdı Hiroko.
Adam tek kelime etmeden merdivene doğru koşmaya başladı. Hiroko .silahını çevirdi ve ateş etti. Kaptan vurularak yuvarlandı. Kadın bu kez serdümene döndü.
—Komutayı devral!
Silahın namlusuna ve ölen kaptana bakan adam ayda dört yüz elli bin yen için ölüme atılmanın anlamsız olacağını düşündü. Tabloya yaklaştı, düğmelere bastı, mikrofonla bazı emirler verdi ve dümeni otomatik pilota bağlayıp Hiroko'ya döndü.
—Makineler harekete hazır, dedi.
Hiroko telsizle arkadaşlarına seslendi:
—Halatları kesin!
Tofaru baştan ve kıçtan üçer halatla rıhtıma bağlıydı. Ön taraftaki iki terörist baltalarla halatları kesmeye koyuldular. Her şeyi önceden düşünmüştü. Yalnızca kıçtaki halatlar kalmıştı.
—Jinzo sen kıça git. Ben burada kalıyorum, dedi.
Adam hemen merdivene koştu. Yanına iki tayfa aldı ve halatların bulunduğu kısma gitti. Birkaç dakika sonra Tofaru tamamen serbestti.
Artık Hiroko planının ikinci safhasına geçebilirdi. Koca tanker sarsılmaya başladı. Jinzo girdiğinde Hiroko:
—İleri! emrini verdi serdümene.
Birkaç dakikaya kadar iki yüz elli bin tonluk bir tankerin yanma varmış olacaklardı. Bu ilk hedefleriydi.
**
Malko kaptan köprüsüne otuz metre uzaklıktaydı. Arasıra baş taraftan ya da kumanda odasından üstlerine ateş açılıyordu.
—Oraya gitmemiz lazım. Kaşima ile gorili yollayın, onları koruruz, dedi SAS.
Yamato emri tekrarladı. Sumo dövüşçüsü ile Kaşima zigzag yaparak koşmaya başladılar. Onlara ateş açılınca Malko ile Yamato karşılık verdiler. Kaşima kontrol

odasının kapısına dayanmıştı, diğeriyse görünmüyordu. Ya yaralanmış, ya da ölmüştü.
SAS ile Yamato ok gibi fırladılar. Aynı anda silahlı adam ateş etmek için bir adım öne çıktı, gorili farketmemişti. Kaşima elindeki çengeli adamın sol omzuna saplayıp kendine doğru çekti. Terörist ateş etmeyi düşünmedi bile. Goril adamın kolundaki çengeli çıkarttı ve var gücüyle kafasına sapladı. Malko umutsuzca beynindeki çelik parçasını çıkartmaya çalışan adamı seyretti. Garip sesler çıkartıyordu. Goril adamın arkasına geçti ve kalın kollarını boynuna dolayarak sıktı,

boynunu kırdı.
Baş güvertede vanaları siper alan teröristleri vurmak imkânsızdı. Geriye telsiz odasıyla, kumanda köprüsündeki Hiroko kalıyordu.
—Kaptan bizi telsiz odasına götürsün, dedi Malko.
Koşarak koridorlarda ilerlemeye başladılar. Kapalı bir kapıya geldiler. İçerdeki teröristin kapıyı açmayacağı muhakkaktı. Aniden aklına bir şey geldi. Büyük ihtimalle adam Malko ve yandaşlarının gemide olduğunu bilmiyordu, çünkü harekât başladığından beri buradaydı. Yamato'yu kenara çekti ve:
—Ona Hiroko'nun çağırdığını söyleyin. Makine gürültüsü sayesinde sesinizi tanımama ihtimali var.
Malko, Kaşima ve kaptan kenara saklandılar. Yamato konuşmaya başladı. Merakla bekliyorlardı. Bir şakırtı oldu ve kapı açıldı. Malko bir makineli namlusu gördü. Yamato biraz kıpırdadı ve aynı anda bir karete hareketiyle işaret ve orta parmaklarını adamın gözüne batırdı. Terörist neye uğradığını anlayamadı bile. Göz yuvalarından destek alarak adamı dışarı çekti ve boğazına bir kesme attı. Terörist yere yığıldı. Yamato

kan içindeki ellerini yaralının gömleğine sildikten sonra adamın makinelisini aldı. Hepsi telsiz odasına daldılar. Masasının başında bitkin vaziyette duran telsiz subayı silahlı adamlarla töreristin yerde yattığını görünce ayağı kalktı. Malko hiç vakit kaybetmedi.
— Çabuk liman sorumluları, deniz polisi ve Kohan ile bağlantı kurun, dedi.
Subay hemen tehlike hattında bağlantı kurdu. Bu sırada Hiroko'nun komutasındaki Tofaru limanda seyrediyordu. Yamato telsizden kısaca Hiroko'nun planını bildirdi. Sonra telsizciye makineli tüfeği bırakarak çıktılar. Gürültü dayanılacak gibi değildi.
—Derhal kaptan köprüsüne, dedi.
Dört adam ana merdivene koştular. Sağda solda toplanan subay ve tayfalar neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Dördüncü, kata geldiler, bundan sonra merdiven koridora açılıyordu. SAS dikkatle çıktı. Tam bu sırada merdivenin başında elinde silah olan birini gördü. Açılan ateşle kendini geriye attı.
—Yapacak hiçbir şey yok, göz yaşartıcı bomba lazım, dedi. Başka bir yol bulmalıyız.
Kaptan ile Yamato konuştular.
—Kontrol odasından siren çalınabilir. Devamlı bir sestir ve tehlike anlamında kullanılır, dedi Yamato.
Hiç yoktan iyiydi.
Bir kez daha aşağıya indiler. Odadaki masaların her tarafı düğmelerle doluydu. Biraz sonra tiz ve sürekli siren çalmaya başladı. Çok güçlü olduğu kadar sinir bozucuydu da.
Ancak Tofaru rotasında seyretmeyi sürdürüyordu. Diğer tankerle aralarındaki mesafe iki yüz metreye inmişti. Malko kendisini çok güçsüz hissetti. Gökyüzünde bir tek helikopter bile yoktu. Hiroko'yu durdurmak için tek
başınaydı.
*
**
Ön taraftaki yirmi roketi Hiroko dürbü-

nüyle rahatça görüyordu. Tokyo körfezindeki tankerlerin yarısını batırmaya yeterdi. Öylesine heyecanlanmıştı ki, aşağıdan gelen silah seslerini bile önemsememişti. Diğerleri ölse bile, önemli değildi. Malacco Boğazı'na gidemese de eylemini Tokyo limanındaki tahriple gerçekleştirecekti.

Teröristin tam arkasından yaylım ateş açıldı. Bulunduğu yerden girişi ve merdiveni göremiyordu. Ateş etmeye hazır olarak arkasın adöndü.

—Jinzo-san!

—Her şey yolunda, aşağıdalar, dedi delikanlı.

Bunun manası terörist arkadaşlarının öldüğü ya da etkisiz kılındığıydı. Hiroko hislerini belli etmedi. Bu bir savaştı. Belki birkaç saat içinde kendisi de paramparça olacaktı. Tofaru ve içindekilerin havaya uçması Jinzo'nun depolara iki roket fırlatmasına bağlıydı.

Tofaru iki yüz elli bin tonluk Şinjuku adlı tankerin hizasına geldi. Sireni duyan mürettebatı küpeşteden sarkmış bakıyordu. Tofaru'nun baş tarafında alevler göründü, bunu Şinjuku'daki patlama izledi. Tanker ana depodan vurulmuştu. Siyah duman ve sarı alevler yükseldi. Patlamanın etkisiyle Tofaru sallandı.

Kaptan köşkündeki Hiroko mutluluktan haykırdı. Katil tanker bir buçuk mil uzaktaki yeni kurbanına doğru uzaklaşıyordu.

Baş taraftaki iki terörist silahlarına yeni roketler yerleştiriyorlardı. Siren devamlı çalıyordu. Hiroko uzaktan üç teknenin Tofaru'ya
doğru geldiğini gördü. Dürbünü sayesinde deniz polisinin armasını tanıdı. Ama Tofaru' ya engel olamazdı. Zaten ateş açmaya cesaret edemezlerdi de. İpler kendi elindeydi. Polis Tofaru'nun personeüni tehlikeye atamazdı.

*

**
Elinde makineliyle dördüncü kata fırlayan telsiz subayı heyecanlı heyecanlı Yamato ile konuştu.
—Herkese haber verilmiş, dedi Japon. Helikopterler gelmek üzere. Ama bu en az yarım saat alır. Deniz polisi geliyor...
Arkalarında Şinjuku yanarak batıyordu. On beş dakika sonra yeni hedefleri menzile girmiş olacaktı. Ön tarafa ulaşma şansları binde birdi. Ana köprüyü Hiroko ile arkadaşı ateş altında tutuyordu.
Aniden Malko'nun aklına bir şey geldi.
—Tofaru'nun olduğu yerde dönmesini sağlamak için dümeni kilitlemek lazım. Makine subayını bulalım.
Gorili merdivenin başında bırakarak geri koştular. Makine subayını işinin başında buldular. Malko ona sorunu anlattı.
—Dümeni besleyen pompaları kapatabiliriz, dedi. Böylece manevra yapamaz.
—Başka bir gemiye çarpabilir mi? diye sordu SAS.
Kimse bu kargaşada böyle bir ihtimali düşünememişti.
Olabilir cevabı alınınca, yeni bir çözüm aramaya başladılar. Hiroko zırdeüydi, bu yüzden ne yapacağı belli olmazdı.

— Bir tek çare var, dedi makine subayı. Kaptan köşkünü devre dışı bırakarak kuman dayı makine dairesine almak lazım. Dümenin hidrolik pompalan devrede tutulursa bu iş olur.
—Gidelim, dedi SAS.
Hiroko'yu etkisiz kılmanın tek yolu buydu. Beş kat aşağıdaki makine dairesine gitmek için asansöre bindiler. Aşağıda sağır edici bir gürültü vardı. Dümen aksını çok sayıda devasa pompa tutuyordu. Bazı lövyeleri çeken subay sonunda yukarıya çıkan çubuğu devreden çıkarttı.
—Tamam, dedi Yamato. Kumanda bizde.

Hiroko kaptan köşkünden hiçbir şey yapamaz.
Malko zevkle demir lövyeye baktı.
—Burada kalın, Yamato size göz kulak olacak dedi subaya.
Geriye teröristi tesirsiz hale getirmek kalıyordu.

XVII. BÖLÜM

Malko koridora çıkar çıkmaz neye uğradığı şaşırdı. Siren çalmaya devam ediyor, her taraftan üniformalı Japon denizciler çıkıyordu. Büyük bir patlama oldu. Uyarı ateşi açılmıştı. İlk top mermisi Tofaru'nun yüz metre önüne düştü.
Hiroko ve suç ortakları zararsız hale getirilmedikçe, gemi olduğu yerde dönecekti.
Baş tarafa baktı. Roketatarlarını doğrultan teröristler tereddüt ediyorlardı. Telsiz odasına daldı ve subaya:
—Askerlere baştaki teröristlere saldırmalarını söyleyin. Köprüyü ben hallederim, dedi.
Telsiz odasından çıkıp ana merdivene koştu. Büyük bir patlamayla kendini yerde buldu. Doğruldu ve lumbozdan baktı.
Geminin ortasında bir patlama olmuştu. Daha hafif ikinci patlama baş tarafa oldu. Hiroko tehdidini yerine getiriyor, Tofaru'yıı havaya uçuruyordu.
Neyseki roket boş depolardan birine isabet etmiş, bu yüzden de patlama olmamış, ama yangın çıkmıştı.
İşin sonuna gelmişlerdi. Üç helikopter gözüktü. Tofaru'nun baş tarafına yaklaşınca durdular ve ateş açtılar. Kısa süren silahlı çatışma sonucu iki terörist yedikleri kurşunlarla kalbura dönmüşlerdi. Helikopterlerden biri iyice alçaldı ve içindeki askerler güverteye atladılar.

Malko kaptan köşküne doğru koşmaya başladı. Hiroko'yu elleriyle yakalamak istiyordu. Olduğu yerde dönen gemiden

kaçmaya çalışan çok sayıda tayfaya rastladı. Rüzgâr dumanı kıça götürüyordu. Malko öksürmeye başladı. Bu sırada ayağı bir şeye takıldı. Bu kancalı gorildi. Adam bir kan denizinin ortasında yatıyordu. Doğru merdivenlere koştu ve kaptan köşküne çıktı. Burada sirenin sesi iyice dayanılmaz olmuştu. İçeri daldı. Bacağından vurulmuş serdümen dışında kimse yoktu. Adam çat pat İngilizce biliyordu. Malko'dan sireni susturmasını istedi ve bunu nasıl yapacağını anlattı. Sonra onun yardımıy-ya ayağa kalktı, kumanda tablosundaki tüm anahtarları sıfıra getirdi.

—Gittiler! dedi serdümen.

Hiroko ve son.yandaşı kaçmışlardı. Ama şu anda yanan tankerin içinde oldukları kesindi. Bu arada her taraftan kurşun yağıyordu. Malko telsiz odasına koşarak subaya ateşin kesilmesini bildiren bir mesaj yollamasını söyledi.

— Köprünün üstüne personeli boşaltmak için bir helikopter indirecekler, dedi subay.

Her an Tofaru infilak edebilirdi. Malko nefes nefese köprüye geldi. Yamato da oradaydı.

Tanker hemen hemen durmuş, kalın bir duman tabakasına boğulmuştu. Yanında ip merdiven sarkan büyük bir helikopter tam bacanın üstündeydi. Malko merdivenin ucunu yakaladı ve tırmanmaya başladı. Görevi bitmişti. Hiroko'yu bu kargaşada aramak imkânsızdı.

*

**

Yukardan manzara nefisti. Tofaru Tokyo limanının ortasında yanıyordu. Sahil muhafaza gemileriyle helikopterler herhangi bir patlama ihtimalinden korktukları için fazla yaklaşamıyor lardı.

Tankerin güvertesinde yalnızca cesetler vardı. Mürettebatın bir kısmı denize atlamış, bir kısmını da helikopterler kurtarmıştı. Helikopter limana doğru giderken, SAS bir

kez daha gemiden yükselen alevlerle dumana baktı. Hiroko yakalanmaktansa ölmeyi tercih etmiş ve gemide kalmıştı. Yamato olanlardan etkilenmişti. Büyük Kavaşi'nin onuru kurtarılmıştı.
Rüzgâr dumanları karaya kadar sürüklüyor du.
*
**
—Kampai!
Tüm davetliler saki kadehlerini kaldırdılar. Malko ılık içkiyi bir dikişte içti. Hepsi siyahlar giymişlerdi. Bu veda yemeğinin düzenleyicisi Kavaşi idi.
SAS'ın karşısına Yamato'nun karısı Gudrun oturmuştu ve sürekli olarak göz süzüyordu. Elbisesi bir rahibi baştan çıkartacak kadar açıktı. Mücevherler içinde yüzen Bayan Kavaşi ise namuslu zevce rolünü oynuyordu. Malko bu gece kadınların arzularınca dans edemeyeceklerini düşündü. Yemeğin başından beri Kavaşi'nin getirdiği sanatçı,

dansöz ve hokkabazların gösterileri vardı. Kavaşi çok mutluydu. Gerçi beş yüz bin doları şu anda limanda gemiyle birlikte yanıyordu, amabu önemli değildi. Önemli olan Hiroko'yu ölüme göndererek öcünü almış ve namusunu kurtarmıştı. Ayrıca İçişleri bakanından da Sekigun asilerini temizlediği için gizli bir teşekkür almıştı.
Bu da gücünü biraz daha artırmıştı.
Malko ertesi günkü uçakla Avrupa'ya dönüyordu. Huzurla etrafındakileri inceledi. Sağında fazla makyaj yapmış olan Kuniko oturuyordu. Kadın arasıra, SAS'ın arkasında duran ve Avusturyalının kadehinin boş kalmaması için büyük bir dikkat sarfeden Matmazel Riz'e ters ters bakıyordu.
Malko ev sahibini kırmamak için her yiyeceğin tadına bakmak zorundaydı. Etraf sakinleşmişti. Tofaru yangın nedeniyle didik

didik aranamamış, bu yüzden de teröristlerin cesedine rastlanamamıştı. Hiroko'nun babası yaptığı televizyon konuşmasında, Japonya'yı kızı gibi bir baş belasından kurtardıkları için Tanrılara teşekkür ediyordu. Malko'nun cebinde CIA patronu tarafından gönderilen iltifat dolu bir telgraf vardı. Sonunda Liezen'deki şatosunda rahatça bir kış geçirebilecek, üstelik onarım faturalarını ödeyebileceği gibi misafir de kabul edebilecekti. Tek korkusu, Alexandra'yı bulamamaktı. Kadın Japonya'ya geleceğini söylemişti, ancak son haberlere göre onu Kopenhag'da bekliyordu. Malko bir an evvel ateşli nişanlısına kavuşmak istiyordu.
Davul sesleri duyuldu. Ona doğru eğilen Kuniko:
— Bakın Malko-san, bu eski bir samuray dansı olan kılıç oyunudur, dedi. Adı da Tsuruginomay'dır.
İki kişi merdivenleri inip yuvarlak piste geldiler ve seyircileri uzun uzun selamladılar. Her ikisi de öyle aşırı makyajlıydı ki, SAS bunların kadın olduğunu neden sonra anlayabildi. Belleri sıkılmış birer kimono ve bol pantolon giymişlerdi. Ellerinde eğri samuray kılıçları vardı. Kılıçları havaya kaldırdılar ve gösteriye geçtiler.
Nefes kesici bir şeydi.
Kadınlar kılıçlarını iki elle tutarak birbirlerinin saldırılarını vücut hareketleriyle savuşturuyorlardı. Kılıç şakırtılarının dışındaki tek ses dövüşçülerin çığlıklarıydı. Birbirlerine hiç değmiyorlardı. Her şey milimetrik hesaplar üstüne kurulmuştu.
En ufak bir hata ağır yaralanmaya neden olacağı için, bu dansı yapacak insan çok soğukkanlı olmalıydı. SAS en ufak hareketi bile kaçırmıyordu. Kızların güzel olup olmadığını söylemekse imkânsızdı. Makyaj ikisinin birbirine çok benzemesini sağlamıştı.
Gösteri bitince dansçılar pisti terketti.
Ortalık bir süre boş kaldı. Sonra kızlardan biri

piste geri döndü. Kılıcını sallayarak Kavaşi'nin masasına yaklaştı. Malko gözünü ondan ayıramıyordu.
Bir sıkıntı hissetti. Ayağa kalkmak istedi, ama Kuniko'nun bacağı onu engelliyordu.
156 157
Birden Yamato'ya:
— Hiroko! diye bağırdı.
Ölüm birkaç metre uzağındaydı.
Elinden geldiğince kendini geriye fırlattı.
Yanındaki Kuniko korkuyla doğruldu.
Bir ses duyuldu. SAS, Kuniko'nun boynunu kesen kılıcın nereden geçtiğini bile görememişti. Kadının başı dizlerinin üstüne düştü ve boynundan kan fışkırmaya başladı.
Hata yaptığını gören Hiroko bir çığlık atıp Malko'ya doğru atıldı. Malko silahını çekip tetiğe bastı. Mermiler peşpeşe hedefini buluyordu. Ancak aldığı yaralara rağmen Hiroko durmadı.
İnsanüstü bir güçle ilerledi ve kılıcını salladı. Kılıç SAS'in birkaç santimetre uzağından geçerek çorba kasesini biçip masaya saplandı. Hiroko ağzını açınca kan boşalmaya başladı, hareketsiz kalakaldı.
Yamato Kuniko'nun üstüne bir örtü attı. Bez hemen kan rengini aldı. Kadının kafası masanın altındaydı, ama kimse bakmaya cesaret edemiyordu. Olanlardan Kavaşi bile etkilenmişe benziyordu. Sonunda Yamato karısını sustur abilmişti. Diskotekte ölüm sessizliği hakimdi. Malko kusmamak için dişlerini sıktı.
Kuniko'nun vahşice öldürülmesini hayatı boyunca hatırlayacaktı...
Hiroko'ya kin bile besleyemiyordu.
Birden aklına 1945'te Amerikan gemilerine bir daha geri dönmemek üzere saldıran Kamikazeler geldi.
Japonya o tarihten beri pek değişmemişti.
158__